

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF ⁽¹⁾** 1

Kommissionens forordning (EF) nr. 2456/2001 af 14. december 2001 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 6
- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 2457/2001 af 14. december 2001 om toldnedsættelse i forbindelse med den særlige ordning for import af sorghum til Spanien** 8
- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 2458/2001 af 14. december 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 327/98 om åbning og forvaltning af visse toldkontingenter for indførsel af ris og brudris** 10
- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 2459/2001 af 14. december 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 28/97 og om fastsættelse af den foreløbige forsyningsopgørelse for visse vegetabiliske olier (undtagen Olivenolie) til forarbejdningsindustrien for de franske oversøiske departementer** 13

Kommissionens forordning (EF) nr. 2460/2001 af 14. december 2001 om åbning af en løbende licitation med henblik på eksport af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse 15

Kommissionens forordning (EF) nr. 2461/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsstøtten for koncentreret smør for den 260. særlige licitation, der foretages i forbindelse med den i forordning (EØF) nr. 429/90 fastsatte løbende licitation 20

Kommissionens forordning (EF) nr. 2462/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af mindstesalgspriserne for smør og maksimumsstøttebeløbene for fløde, smør og koncentreret smør med henblik på den 88. særlige licitation, der afholdes i forbindelse med den løbende licitation, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2571/97 21

Pris: 24,50 EUR

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

(Fortsættes på omslagets anden side)

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

★ Kommissionens forordning (EF) nr. 2463/2001 af 14. december 2001 om tilladelse til overførsel mellem de kvantitative lofter for tekstilvarer og beklædningsgenstande med oprindelse i Taiwan	23
★ Kommissionens forordning (EF) nr. 2464/2001 af 14. december 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 1623/2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin for så vidt angår markedsmekanismer	25
Kommissionens forordning (EF) nr. 2465/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben rundkornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2007/2001 omhandlede licitation	28
Kommissionens forordning (EF) nr. 2466/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelkornet ris og sleben langkornet ris A til visse tredjelande i Europa inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2008/2001 omhandlede licitation	29
Kommissionens forordning (EF) nr. 2467/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelkornet ris og sleben langkornet ris A til visse tredjelande inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2009/2001 omhandlede licitation	30
Kommissionens forordning (EF) nr. 2468/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben langkornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2010/2001 omhandlede licitation	31
Kommissionens forordning (EF) nr. 2469/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af et maksimumstilskud ved forsendelse af afskallet, langkornet ris til Réunion i henhold til den i forordning (EF) nr. 2011/2001 omhandlede licitation	32
Kommissionens forordning (EF) nr. 2470/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsopkøbspriser for smør i forbindelse med den 41. licitation, der gennemføres i henhold til den i forordning (EF) nr. 2771/1999 omhandlede løbende licitation	33
Kommissionens forordning (EF) nr. 2471/2001 af 14. december 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 668/2001 om åbning af en løbende licitation med henblik på eksport af byg, som er i det tyske interventionsorgans besiddelse	34
Kommissionens forordning (EF) nr. 2472/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af maksimumsopkøbsprisen for oksekød i forbindelse med den 16. dellicitation i henhold til forordning (EF) nr. 690/2001	35
Kommissionens forordning (EF) nr. 2473/2001 af 14. december 2001 om ikke at tage den 280. dellicitation i forbindelse med de generelle interventionsforanstaltninger til følge i henhold til forordning (EØF) nr. 1627/89	36
Kommissionens forordning (EF) nr. 2474/2001 af 14. december 2001 om fastsættelse af importtold for korn	37

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Kommissionen

2001/892/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 25. juli 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (COMP/C-1/36.915 — Deutsche Post AG — Nægtelse af at viderebefordre grænseoverskridende post) ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2001) 1934)** 40

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

2001/893/EF:	
★ Kommissionens henstilling af 7. december 2001 om principper for anvendelsen af »SOLVIT« — problemløsningsnettet for det indre marked ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2001) 3901)	79
2001/894/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 13. december 2001 om EF's bidrag til finansiering af et program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer for 2001 (meddelt under nummer K(2001) 4267)	83
2001/895/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 13. december 2001 om EF's bidrag til finansiering af et program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter på Madeira for 2001 (meddelt under nummer K(2001) 4268)	89
2001/896/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 12. december 2001 om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formerings- og plantemateriale af frugtplanter efter Rådets direktiv 92/34/EØF (meddelt under nummer K(2001) 4220)	95
2001/897/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 12. december 2001 om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af frø og formeringsmateriale af visse planter efter Rådets direktiv 66/400/EØF, 66/401/EØF, 66/402/EØF, 66/403/EØF, 68/193/EØF, 69/208/EØF, 70/458/EØF og 92/33/EØF ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2001) 4222)	97
2001/898/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 12. december 2001 om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formeringsmateriale af prydplanter efter Rådets direktiv 98/56/EF (meddelt under nummer K(2001) 4224)	101

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS BESLUTNING Nr. 2455/2001/EF

af 20. november 2001

om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø ⁽⁴⁾, og de direktiver, der er vedtaget i forbindelse hermed, er for øjeblikket Fællesskabets vigtigste middel til at kontrollere punktvis og diffuse udledninger af farlige stoffer.
- (2) Fællesskabets kontrol i henhold til direktiv 76/464/EØF er blevet erstattet, harmoniseret og videreudviklet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger ⁽⁵⁾.
- (3) I henhold til direktiv 2000/60/EF skal der vedtages specifikke foranstaltninger på fællesskabsniveau mod vandforurening forårsaget af forurenende enkeltstoffer eller grupper af forurenende stoffer, der udgør en væsentlig risiko for vandmiljøet eller via vandmiljøet, herunder for vand, der anvendes til indvinding af drikkevand. Disse foranstaltninger tager sigte på en progressiv reduktion og for prioriterede farlige stoffer som defineret i artikel 2, nr. 30), andet punktum, i direktiv 2000/60/EF, på standsning eller udfasning af udledninger, emissioner og tab senest 20 år efter vedtagelsen på fællesskabsniveau med det endelige mål, som fastlagt

inden for rammerne af de relevante internationale aftaler, at opnå koncentrationer i havmiljøet nær baggrundsværdierne for naturligt forekommende stoffer og tæt på nul for menneskeskabte syntetiske stoffer. Med henblik på vedtagelsen af disse foranstaltninger er det nødvendigt at fastsætte listen over prioriterede stoffer, herunder prioriterede farlige stoffer, som bilag X til direktiv 2000/60/EF. Listen er udarbejdet under hensyntagen til de henstillinger, der er henvist til i artikel 16, stk. 5, i direktiv 2000/60/EF.

- (4) For stoffer, som er naturligt forekommende eller opstår ved naturlige processer som cadmium, kviksølv og polyaromatiske kulbrinter (PAH), er det ikke muligt at gennemføre en fuldstændig udfasning af udledninger, emissioner og tab fra alle potentielle kilder. Dette må der i rimeligt omfang tages hensyn til ved udarbejdelse af de relevante specifikke direktiver, og formålet med de foranstaltninger, der træffes, bør være at standse udledninger, emissioner og tab i vand af sådanne prioriterede farlige stoffer, som hidrører fra menneskelige aktiviteter.
- (5) I artikel 16, stk. 2, i direktiv 2000/60/EF fastsættes, hvordan prioriterede stoffer, der udgør en væsentlig risiko for eller via vandmiljøet, skal udvælges på videnskabeligt grundlag.
- (6) Blandt de fremgangsmåder, der åbnes mulighed for i direktiv 2000/60/EF, er den bedst egnede en forenklet risikobaseret vurderingsprocedure, der er baseret på videnskabelige principper, hvor der navnlig tages hensyn til:
  - dokumentation for det pågældende stofs direkte farlighed, herunder navnlig dets akvatiske økotoxicitet og humane toksicitet via akvatiske eksponeringsveje
  - dokumentation fra overvågning af udbredt forekomst i miljøet, og
  - andre påviste faktorer, der kan tyde på mulighed for udbredt miljøforurening, såsom den producerede eller anvendte mængde af det pågældende stof og anvendelsesmønstre.

⁽¹⁾ EFT C 177 E af 27.6.2000, s. 74, og EFT C 154 E af 29.5.2001, s. 117.

⁽²⁾ EFT C 268 af 19.9.2000, s. 11.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 15.5.2001 (endnu ikke offentliggjort i EFT) og Rådets afgørelse af 8.10.2001.

⁽⁴⁾ EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23. Senest ændret ved direktiv 2000/60/EF (EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1).

⁽⁵⁾ EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

- (7) Med dette udgangspunkt har Kommissionen udviklet en fremgangsmåde for prioritering på et kombineret grundlag af overvågning og modelberegning (COMMPS, combined monitoring-based and modelling-based priority setting) i samarbejde med eksperter fra berørte parter og med inddragelse af Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø, medlemsstaterne, EFTA-landene, Det Europæiske Miljøagentur, europæiske erhvervssammenslutninger, herunder sammenslutninger, der repræsenterer små og mellemstore virksomheder, og europæiske miljøorganisationer.
- (8) Kommissionen bør inddrage de lande, der har ansøgt om at tiltræde Den Europæiske Union, i COMMPS-proceduren, og navnlig de lande, hvis områder krydses af vandløb, som ligeledes krydser en medlemsstats område, eller som har deres udløb heri.
- (9) En første liste på 33 prioriterede stoffer eller grupper af stoffer er blevet udvalgt på grundlag af COMMPS-proceduren efter offentlige drøftelser med de berørte parter.
- (10) Denne liste bør vedtages hurtigt, så Fællesskabets kontrol med farlige stoffer kan blive implementeret rettidigt og løbende efter den strategi, der er fastsat i artikel 16 i direktiv 2000/60/EF, navnlig hvad angår forslagene til kontrol i henhold til artikel 16, stk. 6, og forslagene til kvalitetskrav i henhold til artikel 16, stk. 7, i nævnte direktiv.
- (11) Denne beslutnings liste over prioriterede stoffer skal erstatte listen over stoffer i Kommissionens meddelelse af 22. juni 1982 til Rådet om de farlige stoffer, som kan optages på liste I i Rådets direktiv 76/464/EØF⁽¹⁾.
- (12) I henhold til artikel 16, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF bør identificeringen af de prioriterede farlige stoffer ske under hensyntagen til den udvælgelse af stoffer, som giver anledning til bekymring, der er foretaget i den relevante fællesskabslovgivning vedrørende farlige stoffer eller relevante internationale aftaler. Farlige stoffer er i direktivet defineret som »stoffer eller grupper af stoffer, som er toksiske, persistente og bioakkumulerbare, og andre stoffer eller grupper af stoffer, som giver anledning til en tilsvarende bekymring«.
- (13) De relevante internationale aftaler er bl.a.: OSPAR-konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav, Helcom-konventionen om beskyttelse af havmiljøet i Østersøområdet, Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, konventionerne under Den Internationale Søfartsorganisation, UNEP-konventionen om persistente organiske miljøgifte og protokollen om persistente organiske miljøgifte til UN-ECE-konventionen om grænseoverskridende luftforurening over store afstande.
- (14) Udvælgelsen af prioriterede stoffer og identificeringen af prioriterede farlige stoffer med det formål at kontrollere emissioner, udledninger og tab af disse stoffer vil bidrage til, at Fællesskabet kan nå sine mål og overholde sine forpligtelser i henhold til internationale konventioner om beskyttelse af havvand, herunder navnlig til gennemførelsen af den strategi med hensyn til farlige stoffer, der blev vedtaget på OSPAR's ministermøde i 1998 i henhold til konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav indgået ved Rådets afgørelse 98/249/EF⁽²⁾.
- (15) Identificeringen af prioriterede farlige stoffer i listen over prioriterede stoffer bør ske under hensyntagen til bl.a. farlige stoffer, med hensyn til hvilke der skal ske udfasning eller standsning af emissioner, udledning og tab i henhold til internationale aftaler, farlige stoffer, som skal udfases i henhold til aftaler indgået i internationale organisationer, herunder Den Internationale Søfartsorganisation, UNEP og UN-ECE, farlige stoffer, med hensyn til hvilke standsning af emissioner, udledninger og tab i henhold til OSPAR-konventionen er et prioriteret mål, herunder farlige stoffer, der er identificeret ved OSPAR's Dynamec-selection I⁽³⁾ eller III⁽⁴⁾, farlige stoffer, som giver anledning til en »tilsvarende bekymring« som stoffer, som er persistente, toksiske og bioakkumulerbare (PTB), som f.eks. hormonforstyrrende stoffer, der er identificeret som led i OSPAR-strategien, og tungmetaller, som er omfattet af protokollen om tungmetaller til UN-ECE's konvention om grænseoverskridende luftforurening over store afstande, som er udvalgt med henblik på prioriterede foranstaltninger i forbindelse med OSPAR 1998 og 2000, og som giver anledning til en »tilsvarende bekymring« som PTB.
- (16) Af hensyn til effektiviteten i bekæmpelsen af vandforurening er det nødvendigt, at Kommissionen fremmer samordningen af den forskning, der foregår inden for rammerne af OSPAR-konventionen og COMMPS-proceduren, og konklusionerne herfra.
- (17) COMMPS-proceduren er udformet som et dynamisk middel til at prioritere farlige stoffer og kan løbende forbedres og videreudvikles; den første liste over prioriterede stoffer skal revideres og tilpasses senest fire år efter, at direktiv 2000/60/EF er trådt i kraft, og derefter mindst hvert fjerde år. Med henblik på at sikre, at alle potentielle prioriterede stoffer medtages ved den næste udvælgelse af stoffer, er det nødvendigt, at ingen stoffer systematisk udelukkes, at der tages hensyn til den bedste til rådighed værende viden, og at alle kemikalier og pesticider på EU-markedet samt alle stoffer, der af OSPAR er identificeret som »farlige«, medtages i forbindelse med udvælgelsen af stoffer.

(1) EFT C 176 af 14.7.1982, s. 3.

(2) EFT L 104 af 3.4.1998, s. 1.

(3) Ikke naturligt nedbrydelige og log Kow (octanol-vandkoefficient) ≥ 5 eller BCF (biokonzentrationsfaktor) $\geq 5\ 000$ og akut akvatisk toksicitet $\leq 0,1$ mg/l eller karcinogen, mutagen eller reproduktionstoksisk for pattedyr.

(4) Ikke naturligt nedbrydelige og log Kow ≥ 4 eller BCF ≥ 500 og akut akvatisk toksicitet ≤ 1 mg/l eller karcinogen, mutagen eller reproduktionstoksisk for pattedyr.

- (18) Effektiviteten i COMMPS-proceduren afhænger i høj grad af, om der er relevante data til rådighed. Det har vist sig, at der i forbindelse med Fællesskabets gældende lovgivning om kemiske stoffer er en stor mangel på data. Formålet med direktiv 2000/60/EF kan kun nås fuldt ud, hvis det ved ændringen af Fællesskabets lovgivning om kemiske stoffer sikres, at alle data er til rådighed.
- (19) Henvisningen til COMMPS-proceduren udelukker ikke, at Kommissionen anvender teknikker til evaluering af visse stoffers skadelighed, som allerede er udviklet eller anvendt i forbindelse med andre forureningsbekæmpende foranstaltninger.
- (20) I overensstemmelse med artikel 1, litra c), i direktiv 2000/60/EF skal de fremtidige revisioner af listen over prioriterede stoffer i henhold til artikel 16, stk. 4, bidrage til standsning af udledninger, emissioner og tab af alle farlige stoffer inden 2020 ved gradvis tilføjelse af yderligere stoffer til listen.
- (21) Ved revisionen og tilpasningen af listen over prioriterede stoffer bør der ud over den forbedrede COMMPS-procedure i rimeligt omfang tages hensyn til den revision, der skal gennemføres inden for rammerne af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽¹⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering af kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter ⁽³⁾, og eventuelt andre videnskabelige oplysninger fra gennemgangen af gældende og nye direktiver, især om kemikalier. Dobbeltkontrol af stoffer bør af hensyn til omkostningerne undgås. Ved tilpasningen af listerne bør det være muligt i forbindelse med prioriteringen at indplacere et stof både i en lavere og i en højere kategori —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Hermed fastlægges listen over prioriterede stoffer, herunder stoffer, der er identificeret som prioriterede farlige stoffer, som omhandlet i artikel 16, stk. 2 og 3, i direktiv 2000/60/EF. Denne liste som vist i bilaget til nærværende beslutning tilføjes som bilag X til direktiv 2000/60/EF.

Artikel 2

Denne beslutnings liste over prioriterede stoffer erstatter listen over stoffer i Kommissionens meddelelse til Rådet af 22. juni 1982.

Artikel 3

Med henblik på at sikre, at der tages hensyn til alle potentielle prioriterede stoffer, drager Kommissionen og medlemsstaterne omsorg for, at alle de stof- og risikorelaterede data, der er nødvendige for gennemførelsen af COMMPS-proceduren, er til rådighed.

Artikel 4

Denne beslutning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. november 2001.

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

N. FONTAINE

A. NEYTS-UYTTEBROECK

Formand

Formand

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2001/49/EF (EFT L 176 af 29.6.2001, s. 61).

⁽²⁾ EFT L 84 af 5.4.1993, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 123 af 24.4.1998, s. 1.

BILAG

»BILAG X

LISTE OVER PRIORITEREDE STOFFER INDEN FOR VANDPOLITIK (*)

	CAS-nummer (1)	EU-nummer (2)	Det prioriterede stofs navn	Identificeret som prioriteret farligt stof
(1)	15972-60-8	240-110-8	alachlor	
(2)	120-12-7	204-371-1	anthracen	(X) (***)
(3)	1912-24-9	217-617-8	atrazin	(X) (***)
(4)	71-43-2	200-753-7	benzen	
(5)	ikke relevant	ikke relevant	bromerede diphenylethere (**)	X (****)
(6)	7440-43-9	231-152-8	cadmium og cadmiumforbindelser	X
(7)	85535-84-8	287-476-5	C ₁₀₋₁₃ -chloralkaner (**)	X
(8)	470-90-6	207-432-0	chlorfenvinphos	
(9)	2921-88-2	220-864-4	chlorpyrifos	(X) (***)
(10)	107-06-2	203-458-1	1,2-dichlorethan	
(11)	75-09-2	200-838-9	dichlormethan	
(12)	117-81-7	204-211-0	di(2-ethylhexyl)phthalat (DEHP)	(X) (***)
(13)	330-54-1	206-354-4	diuron	(X) (***)
(14)	115-29-7	204-079-4	endosulfan	(X) (***)
	959-98-8	ikke relevant	(alpha-endosulfan)	
(15)	206-44-0	205-912-4	fluoranthren (****)	
(16)	118-74-1	204-273-9	hexachlorbenzen	X
(17)	87-68-3	201-765-5	hexachlorbutadien	X
(18)	608-73-1	210-158-9	hexachlorcyclohexan	X
	58-89-9	200-401-2	(gamma-isomer, lindan)	
(19)	34123-59-6	251-835-4	isoproturon	(X) (***)
(20)	7439-92-1	231-100-4	bly og blyforbindelser	(X) (***)
(21)	7439-97-6	231-106-7	kviksølv og kviksølvforbindelser	X
(22)	91-20-3	202-049-5	naphthalen	(X) (***)
(23)	7440-02-0	231-111-4	nikkel og nikkelforbindelser	

	CAS-nummer ⁽¹⁾	EU-nummer ⁽²⁾	Det prioriterede stofs navn	Identificeret som prioriteret farligt stof
(24)	25154-52-3	246-672-0	nonylphenoler	X
	104-40-5	203-199-4	(4-(para)-nonylphenol)	
(25)	1806-26-4	217-302-5	octylphenoler	(X) (***)
	140-66-9	ikke relevant	(para-tert-octylphenol)	
(26)	608-93-5	210-172-5	pentachlorbenzen	X
(27)	87-86-5	201-778-6	pentachlorphenol	(X) (***)
(28)	ikke relevant	ikke relevant	polyaromatiske kulbrinter	X
	50-32-8	200-028-5	(benzo(a)pyren)	
	205-99-2	205-911-9	(benzo(b)fluoranthen)	
	191-24-2	205-883-8	(benzo(g,h,i)perylene)	
	207-08-9	205-916-6	(benzo(k)fluoranthen)	
	193-39-5	205-893-2	(indeno(1,2,3-cd)pyren)	
(29)	122-34-9	204-535-2	simazin	(X) (***)
(30)	688-73-3	211-704-4	tributyltinforbindelser	X
	36643-28-4	ikke relevant	(tributyltin-kation)	
(31)	12002-48-1	234-413-4	trichlorbenzener	(X) (***)
	120-82-1	204-428-0	(1,2,4-trichlorbenzen)	
(32)	67-66-3	200-663-8	trichlormethan (chloroform)	
(33)	1582-09-8	216-428-8	trifluralin	(X) (***)

(*) Hvor der er udvalgt grupper af stoffer, er typiske enkeltstoffer i gruppen anført som indikatorer (i parentes og uden nummer). Gennemførelsen af kontrolforanstaltninger vil blive rettet mod disse enkeltstoffer, men det udelukker ikke, at der medtages andre enkeltstoffer i gruppen, hvor dette findes hensigtsmæssigt.

(**) Disse grupper af stoffer omfatter normalt et stort antal enkeltstoffer. Det er ikke i øjeblikket muligt at oplyse indikatorer.

(***) Dette prioriterede stof skal gennemgås med henblik på identificering som muligt »prioriteret farligt stof«. Kommissionen forelægger inden 12 måneder efter vedtagelsen af denne liste Europa-Parlamentet og Rådet forslag om endelig klassificering af stoffet. Tidsplanen i artikel 16 i direktiv 2000/60/EF for Kommissionens forslag til kontrolforanstaltninger berøres ikke af denne revision.

(****) Kun pentabrombiphenylether (CAS-nummer 32534-81-9).

(*****) Fluoranthen optræder på listen som indikator for andre og farlige polyaromatiske kulbrinter.

(1) CAS: Chemical Abstract Services.

(2) EU-nummer: Den europæiske fortegnelse over markedsførte kemiske stoffer (Einecs) eller europæisk liste over anmeldte kemiske stoffer (Elincs).«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2456/2001
af 14. december 2001
om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1498/98 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 198 af 15.7.1998, s. 4.

BILAG

til Kommissionens forordning af 14. december 2001 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	77,1
	204	82,8
	212	110,1
	999	90,0
0707 00 05	052	140,3
	628	207,8
	999	174,1
0709 90 70	052	152,4
	204	163,1
	999	157,8
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	52,9
	204	60,4
	388	15,5
	508	30,4
	528	31,0
	999	38,0
0805 20 10	052	52,5
	204	61,0
	999	56,8
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	59,9
	204	33,2
	464	141,8
	999	78,3
0805 30 10	052	56,9
	388	58,7
	600	58,7
	999	58,1
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	060	38,5
	400	93,4
	404	89,9
	720	125,4
	999	86,8
0808 20 50	052	99,6
	064	69,0
	400	102,7
	720	131,1
	999	100,6

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2032/2000 (EFT L 243 af 28.9.2000, s. 14). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2457/2001**af 14. december 2001****om toldnedsættelse i forbindelse med den særlige ordning for import af sorghum til Spanien**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

fastsættes til samme procentsats som tolden indtil udgangen af den i landbrugsaftalen fastsatte importperiode for højst 250 000 tons i alt.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

- (5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000⁽²⁾, særligt artikel 12, stk. 1, og

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

ud fra følgende betragtninger:

Artikel 1

- (1) I henhold til den landbrugsaftale, der blev indgået i forbindelse med de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi, forpligtede EF sig til at importere en vis mængde sorghum til Spanien.

Den toldnedsættelse ved import af sorghum til Spanien, der er fastsat i artikel 5 i forordning (EF) nr. 1839/95, er lig med gældende told for overgang til fri omsætning af i alt 250 000 tons sorghum, for så vidt angivelsen for overgang til fri omsætning indgives inden den 31. december 2001.

- (2) I Kommissionens forordning (EF) nr. 1839/95 af 26. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser for toldkontingenter for indførsel af henholdsvis majs og sorghum til Spanien og af majs til Portugal⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2235/2000⁽⁴⁾, er der fastsat bestemmelser om forvaltningen af denne import.

Artikel 2

- (3) I Rådets forordning (EF) nr. 1706/98 af 20. juli 1998 om ordningen for landbrugsprodukter og varer fremstillet af landbrugsprodukter med oprindelse i AVS-staterne og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 715/90⁽⁵⁾ er der fastsat bestemmelser om, at tolden for sorghum inden for et loft på 100 000 tons pr. kalenderår nedsættes med 60 %, og at tolden for mængder over loftet nedsættes med 50 %. Det bør undgås, at toldnedsættelser efter forskellige ordninger kumuleres.

Ansøgninger om importlicenser i henhold til denne forordning tages i betragtning, indtil den i artikel 1 nævnte mængde er nået, og under alle omstændigheder indtil den 20. december 2001.

Hvis den samlede mængde, der en given dag indgives ansøgninger om importlicenser for, overstiger den mængde, som er til rådighed for den pågældende dag, anvender de spanske myndigheder, når de udsteder licenser, en nedsættelseskoefficient på de mængder, der ansøges om.

- (4) Toldnedsættelsen ved import af sorghum til Spanien skal fastsættes på et sådant niveau, at det er muligt at importere de i landbrugsaftalen fastsatte mængder og at undgå forstyrrelser på det spanske kornmarked. Under hensyn til de øjeblikkelige internationale priser for sorghum og kornpriserne på det spanske marked bør nedsættelsen

De spanske myndigheder underretter Kommissionen om de importlicensansøgninger, der indgives hver dag, og om licenser, der hver dag udstedes, i henhold til denne forordning.

Artikel 3

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 177 af 28.7.1995, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT L 256 af 10.10.2000, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT L 215 af 1.8.1998, s. 12.

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2458/2001

af 14. december 2001

om ændring af forordning (EF) nr. 327/98 om åbning og forvaltning af visse toldkontingenter for indførsel af ris og brudris

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1095/96 af 18. juni 1996 om iværksættelse af indrømmelserne i liste CXL, der blev udarbejdet efter afslutningen af forhandlingerne i forbindelse med artikel XXIV, stk. 6, i GATT ⁽¹⁾, særlig artikel 1,

under henvisning til Rådets afgørelse 96/317/EF af 13. maj 1996 om godkendelse af resultaterne af forhandlingerne med Thailand i henhold til artikel XXIII i GATT ⁽²⁾, særlig artikel 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Forordning (EF) nr. 327/98 af 10. februar 1998 om åbning og forvaltning af visse toldkontingenter for indførsel af ris og brudris ⁽³⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 648/98 ⁽⁴⁾, indeholder i bilag I Thailands eksportlicens og i bilag II en model for medlemsstaternes meddelelse til Kommissionen.
- (2) Da Thailand har ændret sin eksportlicens bør bilag I til forordning (EF) nr. 327/98 udskiftes.
- (3) Erfaringen med forvaltningen af kontingenterne har vist, at det er en fordel af indføje eksportlicensnummeret i meddelelserne fra medlemsstaterne til Kommissionen.

Forordning (EF) nr. 327/98 bør derfor ændres og bilag III udskiftes.

- (4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 327/98 ændres således:

- 1) Artikel 8, første led, affattes således:

»— senest to arbejdsdage efter licensernes udstedelse de mængder, fordelt på KN-kode med otte cifre og oprindelsesland, for hvilke der er udstedt importlicenser, med angivelse af udstedelsesdato, eksportlicensnummer, importlicensnummer og licenshavernes navn og adresse.«

- 2) Bilag I og III affattes som bilag I og II til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 146 af 20.6.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 122 af 22.5.1996, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 37 af 11.2.1998, s. 5.

⁽⁴⁾ EFT L 88 af 24.3.1998, s. 3.

Export Certificate No .....

**DEPARTMENT OF FOREIGN TRADE
MINISTRY OF COMMERCE
GOVERNMENT OF THAILAND**

Export certificate subject to Regulation (EC) No

Special form either for semi-milled or milled rice (code No 1006 30), husked rice (code No 1006 20), or broken rice (code No 1006 40 00)

1. Exporter (name, address and country)	2. Importer (name, address and country)
Name:	Name:
Address:	Address:
Country:	Country:

3. Shipped per	4. Country/Countries of destination in EC
☐ Conventional	
☐ Container	

5. Type of Thai rice/HS. Code No	6. Weight metric tonnes	7. Packing
	Gross weight:	5 kg. or less
	Net weight:	Other

8. No and date of Invoice	9. No and date of B/L

We hereby certify that abovementioned products are produced in and are exported from Thailand

Department of Foreign Trade

.....

Name and Signature of authorized official and stamp

Date of issue .....

THIS CERTIFICATE IS VALID FOR 120 DAYS FROM THE DATE OF ISSUE AND IN ANY CASE ONLY UNTIL 31 DECEMBER OF THE YEAR OF ISSUE

For use of EC authorities

No 0001

BILAG II

»BILAG III

Ris — Forordning (EF) nr. 327/98

Ansøgning om importlicens ⁽¹⁾

Udstedelse af importlicens ⁽¹⁾

Overgang til fri omsætning ⁽¹⁾

Modtager: GD AGRI-C2

Fax (32-2) 296 60 21

Afsender:

Dato	Eksportlicensnummer	Importlicensnummer	KN-kode	Mængde (t)	Oprindelsesland	Navn og adresse på ansøger/indehaver	Emballering ≤ 5 kg

⁽¹⁾ Der ikke gældende overstreges.*

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2459/2001

af 14. december 2001

om ændring af forordning (EF) nr. 28/97 og om fastsættelse af den foreløbige forsyningsopgørelse for visse vegetabiliske olier (undtagen olivenolie) til forarbejdningsindustrien for de franske oversøiske departementer

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1452/2001 af 28. juni 2001 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de franske oversøiske departementer og om ændring af direktiv 72/462/EØF og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 525/77 og (EØF) nr. 3763/91 (Poseidom) ⁽¹⁾, særlig artikel 3, stk. 6, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Kommissionens forordning (EF) nr. 28/97 af 9. januar 1997 om gennemførelsesbestemmelser for særlige foranstaltninger for forsyning af de franske oversøiske departementer med visse vegetabiliske olier til forarbejdningsindustrien ⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 127/2001 ⁽³⁾, fastsættes den foreløbige forsyningsopgørelse for disse produkter for 2001.
- (2) I den foreløbige forsyningsopgørelse for vegetabiliske olier (undtagen olivenolie) for 2001 er der fastsat en mængde på 8 908 t for departementet Réunion. Oplysningerne fra de franske myndigheder tyder på, at denne mængde er utilstrækkelig til at dække forarbejdningsindustriens behov på Réunion. Mængden bør derfor forhøjes til 10 522 t. Følgelig bør bilaget til forordning (EF) nr. 28/97 ændres.
- (3) Denne forordning træder i kraft efter udløbet af fristen for indgivelse af licensansøgninger i december 2001. For at undgå en afbrydelse af de franske oversøiske departementers forsyning bør artikel 4, stk. 1 og 2, i forord-

ning (EF) nr. 28/97 fraviges, så det for denne ene måned tillades, at licensansøgningerne indgives senest fem arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttræden, og at fristen for udstedelse af licenserne fastsættes til senest til arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttræden.

- (4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilaget til forordning (EF) nr. 28/97 affattes som angivet i bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Uanset artikel 4, stk. 1 i forordning (EF) nr. 28/97 indgives ansøgninger om licenser i december 2001 til den kompetente myndighed senest fem arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttræden.

Uanset artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 28/97 udstedes licenserne i december 2001 senest ti arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 198 af 21.7.2001, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 6 af 10.1.1997, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 22 af 24.1.2001, s. 7.

BILAG

»BILAG

Foreløbig forsyningsopgørelse for de franske oversøiske departementer for vegetabiliske olier (undtagen olivenolie) til forberedningsindustrien henhørende under KN-kode 1507-1516 (undtagen 1509 og 1510) for 2001

Departement	Mængde (t)
Guyana	311
Martinique	1 549
Réunion	10 522
Guadeloupe	232
I alt	12 614«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2460/2001

af 14. december 2001

om åbning af en løbende licitation med henblik på eksport af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ⁽¹⁾, senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1666/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000 ⁽⁴⁾, er der fastsat procedurerne og betingelserne for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) I den nuværende markedssituation er det hensigtsmæssigt at åbne en løbende licitation med henblik på eksport af 300 000 tons byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse.
- (3) Der bør fastlægges særlige bestemmelser, som skal sikre, at transaktionerne og kontrollen hermed gennemføres korrekt; til det formål bør der indføres en ordning med sikkerhedsstillelse, så at de fastsatte mål nås, uden at det medfører overdrevent store udgifter for de erhvervsdrivende; der bør derfor dispenseres fra visse regler, bl.a. i forordning (EØF) nr. 2131/93.
- (4) Hvis afhentningen af byg forsinkes med over fem dage, eller hvis frigivelsen af en af de krævede sikkerhedsstillelser udsættes på grund af forhold, som må tilskrives interventionsorganet, bør den berørte medlemsstat betale erstatning.
- (5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Det franske interventionsorgan kan på de i forordning (EØF) nr. 2131/93 fastsatte betingelser åbne en løbende licitation

med henblik på eksport af byg, der er i dets besiddelse, jf. dog bestemmelserne i denne forordning.

Artikel 2

1. Licitationen omfatter maksimalt 300 000 tons byg med henblik på eksport til alle tredjelande undtagen USA, Canada og Mexico.
2. Oplagringsområderne for de 300 000 tons byg er anført i bilag I.

Artikel 3

1. Uanset artikel 16, tredje afsnit, i forordning (EØF) nr. 2131/93 er den pris, der skal betales for udførsel, lig med den i budet anførte pris.
2. Ved udførsel i medfør af nærværende forordning anvendes der hverken eksportrestitution, eksportafgift eller månedlig forhøjelse.
3. Artikel 8, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2131/93 anvendes ikke.

Artikel 4

1. Eksportlicenserne er gyldige fra deres udstedelsesdato, jf. artikel 9 i forordning (EØF) nr. 2131/93, og til udgangen af den fjerde efterfølgende måned.
2. Bud afgivet i forbindelse med denne licitation kan ikke ledsages af eksportlicensansøgninger indgivet efter artikel 49 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1291/2000 ⁽⁵⁾.

Artikel 5

1. Uanset artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2131/93 udløber fristen for indgivelse af bud vedrørende den første dellicitation den 20. december 2001, kl. 9.00 (belgisk tid).
2. Fristen for indgivelse af bud vedrørende de efterfølgende dellicitationer udløber hver torsdag, kl. 9.00 (belgisk tid).
3. Fristen for indgivelse af bud vedrørende den sidste dellicitation udløber den 30. maj 2002, kl. 9.00 (belgisk tid).
4. Buddene skal indgives til det franske interventionsorgan.

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.⁽⁵⁾ EFT L 152 af 24.6.2000, s. 1.

Artikel 6

1. Interventionsorganet og lagerholderen samt tilslagsmodtageren, såfremt denne ønsker det, foretager efter fælles aftale inden udlagringen eller på tidspunktet for denne, alt efter tilslagsmodtagerens valg, prøveudtagning i hinandens nærværelse med en sådan hyppighed, at der mindst udtages en prøve for hver 500 tons, og de lader prøverne analysere. Interventionsorganet kan lade sig repræsentere ved en befuldmægtiget, idet denne dog ikke må være lagerholderen.

Analyseresultaterne meddeles til Kommissionen i tilfælde af tvist.

Udtagningen og analysen af prøverne foretages inden for en frist på syv arbejdsdage fra datoen for tilslagsmodtagerens anmodning herom og inden for en frist på tre arbejdsdage, hvis prøveudtagningen foretages ved udlagringen. Hvis det af de endelige analyseresultater fremgår, at kvaliteten er:

- a) højere end kvaliteten i licitationsbekendtgørelsen, skal tilslagsmodtageren acceptere partiet, som det foreligger
- b) højere end minimumskravene for intervention, men lavere end kvaliteten i licitationsbekendtgørelsen, idet forskellen dog ligger inden for en margen på:
  - 2 kg/hl for rumvægten, som dog ikke må være på under 60 kg/hl
  - 1 procentpoint for vandindholdet
  - ½ procentpoint for urenheder som omhandlet i henholdsvis punkt B.2 og B.4 i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 824/2000 ⁽¹⁾, og
  - ½ procentpoint for urenheder som omhandlet i punkt B.5 i bilaget til forordning (EF) nr. 824/2000, uden at de deri tilladte procentsatser for skadelige kerner og meldrøje dog derved ændres

skal tilslagsmodtageren acceptere partiet, som det foreligger

- c) højere end minimumskravene for intervention, men lavere end kvaliteten i licitationsbekendtgørelsen, og forskellen overskrider den i litra b) nævnte margen, kan tilslagsmodtageren:
  - enten acceptere partiet, som det foreligger
  - eller afvise at overtage partiet. Han frigøres dog først fra alle sine forpligtelser vedrørende det pågældende parti, herunder sikkerhederne, efter at han hurtigst muligt har underrettet Kommissionen og interventionsorganet i overensstemmelse med bilag II; hvis han imidlertid anmoder interventionsorganet om at levere et andet parti interventionsbyg af den fastsatte kvalitet uden yderligere udgifter, frigives sikkerheden dog ikke. Udskiftningen af partiet skal finde sted højst tre dage efter tilslagsmodtagerens fremsættelse af anmodning herom. Tilslagsmodtageren underretter hurtigst muligt Kommissionen herom i overensstemmelse med bilag II

d) lavere end minimumskravene for intervention, kan tilslagsmodtageren ikke afhente det pågældende parti. Han frigøres først fra alle sine forpligtelser vedrørende det pågældende parti, herunder sikkerhederne, efter at han hurtigst muligt har underrettet Kommissionen og interventionsorganet i overensstemmelse med bilag II; han kan dog anmode interventionsorganet om at levere et andet parti interventionsbyg af den fastsatte kvalitet uden yderligere udgifter. I så fald frigives sikkerheden ikke. Udskiftningen af partiet skal finde sted højst tre dage efter tilslagsmodtagerens fremsættelse af anmodning herom. Tilslagsmodtageren underretter hurtigst muligt Kommissionen herom i overensstemmelse med bilag II.

2. Hvis udlagringen af byg finder sted, inden analyseresultaterne foreligger, bæres alle risici imidlertid af tilslagsmodtageren fra tidspunktet for partiets afhentning, uden at dette dog indskrænker de klagemuligheder, som tilslagsmodtageren måtte have over for lagerholderen.

3. Hvis tilslagsmodtageren efter en periode på højst en måned fra datoen for hans fremsættelse af anmodning om udskiftning af partiet endnu ikke har modtaget et parti af den fastsatte kvalitet som følge af gentagne udskiftninger, frigøres han for alle sine forpligtelser, herunder sikkerhederne, efter at han hurtigst muligt har underrettet Kommissionen og interventionsorganet i overensstemmelse med bilag II.

4. Udgifterne til prøveudtagning og analyse som omhandlet i stk. 1 afholdes, medmindre det endelige resultat af analyserne viser, at et parti ikke opfylder minimumskvalitetskravene til intervention, af EUGFL for én analyse pr. 500 tons, undtagen udgifterne til overførsel fra én silo til en anden. Udgifterne til overførsel fra én silo til en anden samt udgifter til yderligere analyser, som tilslagsmodtageren måtte ønske foretaget, afholdes af denne.

Artikel 7

Uanset artikel 12 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3002/92 ⁽²⁾ skal dokumenter vedrørende salg af byg efter nærværende forordning og specielt eksportlicensen, den i artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning omhandlede udlagringsanvisning, udførselsangivelsen og eventuelt kontrolksemplar T5 være forsynet med påskriften:

- Cebada de intervención sin aplicación de restitución ni gravamen, Reglamento (CE) n° 2460/2001
- Byg fra intervention uden restitutionsydelse eller -afgift, forordning (EF) nr. 2460/2001
- Interventionsgerste ohne Anwendung von Ausfuhrerstattungen oder Ausfuhrabgaben, Verordnung (EG) Nr. 2460/2001
- Κριθή παρέμβασης χωρίς εφαρμογή επιστροφής ή φόρου, κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2460/2001

⁽¹⁾ EFT L 100 af 20.4.2000, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 301 af 17.10.1992, s. 17.

- Intervention barley without application of refund or tax, Regulation (EC) No 2460/2001
- Orge d'intervention ne donnant pas lieu à restitution ni taxe, règlement (CE) n° 2460/2001
- Orzo d'intervento senza applicazione di restituzione né di tassa, regolamento (CE) n. 2460/2001
- Gerst uit interventie, zonder toepassing van restitutie of belasting, Verordening (EG) nr. 2460/2001
- Cevada de intervenção sem aplicação de uma restituição ou imposição, Regulamento (CE) n.º 2460/2001
- Interventio-ohraa, johon ei sovelleta vientitukea eikä vientimaksua, asetus (EY) N:o 2460/2001
- Interventionskorn, utan tillämpning av bidrag eller avgift, förordning (EG) nr 2460/2001.

Artikel 8

1. Den sikkerhed, der er stillet i henhold til artikel 13, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 2131/93 frigives, så snart eksportlicenserne er blevet udstedt til tilslagsmodtagerne.

2. Uanset artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2131/93 stilles der i forbindelse med forpligtelsen til at udføre en sikkerhed svarende til forskellen mellem den interventionspris, der var gældende på licitationsdagen og tilslagsprisen, dog ikke under 10 EUR/t. Halvdelen af dette beløb stilles ved licensudstedelsen og resten inden kornets afhentning.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

Uanset artikel 15, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3002/92 — frigives den del af denne sikkerhed, der er stillet ved licensudstedelsen, senest 20 arbejdsdage efter den dato, hvor tilslagsmodtageren fører bevis for, at det afhentede korn har forladt Fællesskabets toldområde.

Uanset artikel 17, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2131/93 — frigives det resterende beløb senest 15 arbejdsdage efter den dato, hvor tilslagsmodtageren fører de i artikel 16 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 800/1999 omhandlede beviser.

3. Bortset fra behørigt begrundede undtagelsestilfælde, som f.eks. ved indledning af en administrativ undersøgelse, vil enhver frigivelse af de i denne artikel omhandlede sikkerhedsstillelser efter de i samme artikel anførte frister resultere i en erstatning fra medlemsstaten på 0,015 EUR pr. 10 tons, pr. dags forsinkelse.

Erstatningen finansieres ikke af EUGFL.

Artikel 9

Det franske interventionsorgan underretter Kommissionen om de modtagne bud senest to timer efter udløbet af sidste frist for indgivelse af bud. Skemaet i bilag III anvendes, og ved opkald anvendes de numre, som er opført i bilag IV.

Artikel 10

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

BILAG I

(tons)	
Oplagringssted	Mængde
Amiens	41 000
Châlons	52 000
Lille	12 000
Nancy	37 000
Nantes	10 000
Orléans	70 000
Paris	30 000
Poitiers	8 000
Rouen	40 000

BILAG II

Meddelelse om afvisning af partier i forbindelse med den løbende licitation med henblik på udførelse af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse

(Artikel 6, stk. 1 i forordning (EF) nr. 2460/2001)

- Tilslagsmodtagers navn:
- Licitationsdato:
- Dato for tilslagsmodtagers afvisning af partiet:

Parti nr.	Mængde (tons)	Siloens adresse	Begrundelse for afvisning af overtagelse
			<ul style="list-style-type: none"> — egenvægt (kg/hl) — % af spirede kerner — % andre urenheder (Schwarzbesatz) — % bestanddele, som ikke er mangelfri kornkerner — andet

BILAG III

Løbende licitation med henblik på eksport af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse

(Forordning (EF) nr. 2460/2001)

1	2	3	4	5	6	7
Nummerering af bydende	Parti nr.	Mængde tons	Pris budt (EUR/t) ⁽¹⁾	Tillæg (+) Fradrag (-) (EUR/t) (p.m.)	Kommercielle omkostninger (EUR/t)	Bestemmelsessted
1						
2						
3						
osv.						

⁽¹⁾ Denne pris omfatter tillæggene eller fradragene for det parti, budtet vedrører.

BILAG IV

De eneste gyldige numre, som skal benyttes ved opkald til Bruxelles (GD AGRI-C-1), er.

— fax: (+32) 296 49 56
(+32) 295 25 15.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2461/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af maksimumsstøtten for koncentreret smør for den 260. særlige licitation, der foretages i forbindelse med den i forordning (EØF) nr. 429/90 fastsatte løbende licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1670/2000 ⁽²⁾, særlig 10, og

ud fra følgende betragtninger

- (1) I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 429/90 af 20. februar 1990 om støtte ved licitation til koncentreret smør bestemt til direkte forbrug i Fællesskabet ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 124/1999 ⁽⁴⁾, afholder interventionsorganerne en løbende licitation for ydelse af støtte til koncentreret smør. I artikel 6 i nævnte forordning er det fastsat, at der under hensyntagen til de ved hver særlig licitation indkomne bud fastsættes en maksimumsstøtte for koncentreret smør med et indhold af fedtstof på mindst 96 %, eller det besluttet ikke at tage licitationen til følge. Størrelsen af destinationssikkerheden bør fastsættes i overensstemmelse hermed.

- (2) Med henblik på de bud, der er afgivet, bør maksimumsstøtten fastsættes på nedennævnte niveau, og destinationssikkerheden bør fastsættes i overensstemmelse hermed.

- (3) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For den 260. særlige licitation i forbindelse med den i forordning (EØF) nr. 429/90 fastsatte løbende licitation fastsættes maksimumsstøtten samt destinationssikkerheden således:

— maksimumsstøtten:	105 EUR/100 kg
— destinationssikkerheden:	116 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 48.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 45 af 21.2.1990, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT L 16 af 21.1.1999, s. 19.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2462/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af mindstesalgspriserne for smør og maksimumsstøttebeløbene for fløde, smør og koncentreret smør med henblik på den 88. særlige licitation, der afholdes i forbindelse med den løbende licitation, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2571/97

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1670/2000⁽²⁾, særlig artikel 10, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge Kommissionens forordning (EF) nr. 2571/97 af 15. december 1997 om salg af smør til nedsat pris og ydelse af støtte for fløde, smør og koncentreret smør til fremstilling af konditorvarer, konsumis og andre levnedsmidler⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 635/2000⁽⁴⁾, sælger interventionsorganerne ved licitation visse mængder smør, de ligger inde med, og yder støtte til fløde, smør og koncentreret smør. I artikel 18 i nævnte forordning er det fastsat, at der på grundlag af de ved hver særlig licitation indkomne bud fastsættes en mindstesalgspris for smør samt et maksimumsstøttebeløb for fløde, smør og koncentreret smør, der kan

differentieres efter anvendelsesformålet, smørrets fedtindhold og den valgte fremgangsmåde, eller det besluttes, at licitationen skal være uden virkning. Størelsen af forarbejdningssikkerheden skal følgelig fastlægges.

- (2) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For den 88. særlige licitation i forbindelse med den løbende licitation, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2571/97, fastsættes mindstesalgspriserne, maksimumsstøttebeløbene samt forarbejdningssikkerhederne som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 48.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 350 af 20.12.1997, s. 3.

⁽⁴⁾ EFT L 76 af 25.3.2000, s. 9.

BILAG

til Kommissionens forordning af 14. december 2001 om fastsættelse af mindstesalgspriserne for smør og maksimumsstøttebeløbene for fløde, smør og koncentreret smør med henblik på den 88. særlige licitation, der afholdes i forbindelse med den løbende licitation, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2571/97

(EUR/100 kg)

Formel			A		B	
Valgt fremgangsmåde			Med røbestoffer	Uden røbestoffer	Med røbestoffer	Uden røbestoffer
Mindste salgspris	Smør ≥ 82 %	Til det ubehandlede smør	—	—	—	—
		Koncentreret	—	—	—	—
Forarbejdningssikkerhed		Til det ubehandlede smør	—	—	—	—
		Koncentreret	—	—	—	—
Maksimums-støttebeløb	Smør ≥ 82 %		85	81	—	81
	Smør < 82 %		83	79	—	79
	Koncentreret smør		105	101	105	101
	Fløde		—	—	36	34
Forarbejdningssikkerhed	Smør		94	—	—	—
	Koncentreret smør		116	—	116	—
	Fløde		—	—	40	—

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2463/2001
af 14. december 2001
om tilladelse til overførsel mellem de kvantitative lofter for tekstilvarer og beklædningsgenstande med oprindelse i Taiwan

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 47/1999 af 22. december 1998 om ordningen for indførsel af visse tekstilvarer med oprindelse i Taiwan ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2279/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 4 i forordning (EF) nr. 47/1999 kan der foretages overførsler mellem kategorier.
- (2) Taiwan fremsatte anmodning om overførsler mellem kategorier den 9. maj 2001.
- (3) De af Taiwan ønskede overførsler falder inden for rammerne af de fleksibilitetsbestemmelser, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 47/1999 med senere ændringer.
- (4) Der er derfor hensigtsmæssigt at imødekomme anmodningen.

(5) Det er ønskeligt, at denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen, så erhvervsdrivende kan drage fordel af den så hurtigt som muligt.

(6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med Tekstiludvalgets udtalelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Overførsler mellem de kvantitative lofter for tekstilvarer med oprindelse i Taiwan, som fastsat i forordning (EF) nr. 47/1999, tillades for kontingentåret 2001 i overensstemmelse med bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Pascal LAMY

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 12 af 16.1.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 307 af 24.11.2001, s. 1.

BILAG

736 Taiwan				Tilpasning 1				Tilpasning 2			
Gruppe	Kategori	Enhed	Loft 2001	Kvantum	%	Fleksibilitet	Kvantum efter tilpasning	Kvantum	%	Fleksibilitet	Kvantum efter tilpasning
IB	5	stk.	21 510 000	247 833	1,2	Overførsel	21 757 833	860 400	4,0	Overførsel fra kategori 8	22 618 233
IB	6	stk.	5 799 000	405 930	7,0	Overførsel	6 204 930	231 960	4,0	Overførsel fra kategori 8	6 436 890
IB	8	stk.	9 332 000					- 1 479 953	- 15,9	Overførsel til kategori 5 og 6	7 527 917

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2464/2001

af 14. december 2001

om ændring af forordning (EF) nr. 1623/2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin for så vidt angår markedsmekanismer

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2826/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 26, 33, 36 og 37, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Artikel 52-57 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1623/2000 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2047/2001 ⁽⁴⁾, indeholder nærmere regler for den ordning, der gælder for vin fremstillet af druer, der både er klassificeret som druer til persning og som druer til andre anvendelsesformål. Denne ordning bør tilpasses de faktiske forhold på markedet, og den bør moderniseres.

(2) Ifølge forordning (EF) nr. 1493/1999 skal den vin, der ikke anses for at indgå i den sædvanligvis fremstillede mængde, destilleres. For at undgå enhver tvivl om anvendelsen bør definitionen af denne mængde udtrykkeligt bekræftes.

(3) Når det drejer sig om vin, der er fremstillet af druer, som i klassificeringen er opført både som druesorter til persning og som druesorter til fremstilling af vinbrændevin med oprindelsesbetegnelse, tilpasses den andel af denne vin, som anses for sædvanligvis fremstillet, i visse områder for at tage hensyn til en betydelig nedgang i produktionen af vinbrændevin i de pågældende områder. Denne tilpasning er imidlertid begrænset til to produktionsår, fordi der er planlagt en grundig undersøgelse af denne ordnings anvendelse i de berørte områder.

(4) Hvad angår områder med en stor produktion af denne vin, og hvor der følgelig også er stor sandsynlighed for destillation af betydelige mængder vin, bør der for at lette anvendelsen af ordningen og EF-kontrollen hermed foretages en bestemmelse af områdernes mængder vin til destillation, mens fastlæggelsen af nærmere regler til passende forvaltning af de enkelte producenters destillationsforpligtelse bør overlades til medlemsstaterne. I så

fald bør der derfor på den ene side kun iværksættes destillation, hvis den samlede produktion til vinfremstilling i området overstiger den samlede mængde vin, der sædvanligvis fremstilles, og for at sikre, at denne anderledes ordning kan anvendes på de enkelte medlemsstater, bør det på den anden side tillades, at der er en difference mellem summen af de individuelle forpligtelser og områdets samlede mængde, som skal destilleres.

(5) Endelig bør nogle artikler omformuleres.

(6) Da de fastsatte foranstaltninger ikke omfatter de berørte erhvervsdrivendes rettigheder og skal dække hele produktionsåret, bør de kunne iværksættes fra begyndelsen af indeværende produktionsår.

(7) Forvaltningskomitéen for Vin har ikke afgivet udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 52-57 i forordning (EF) nr. 1623/2000 affattes således:

»Artikel 52

Bestemmelse af den sædvanligvis fremstillede mængde

1. Når det drejer sig om vin, der er fremstillet af druer, som i klassificeringen er opført både som druesorter til persning og som druesorter til andre formål, jf. artikel 28 i forordning (EF) nr. 1493/1999, defineres den samlede sædvanligvis fremstillede mængde for hvert enkelt område.

Den samlede sædvanligvis fremstillede mængde omfatter:

- vinavlsprodukter til fremstilling af bordvin og vin, der er egnet til fremstilling af bordvin
- druemost til fremstilling af koncentreret druemost og rektificeret koncentreret druemost beregnet til tilsætning
- druemost til fremstilling af hedvin med oprindelsesbetegnelse
- vinavlsprodukter til fremstilling af vinbrændevin med oprindelsesbetegnelse.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 328 af 23.12.2000, s. 2.

⁽³⁾ EFT L 194 af 31.7.2000, s. 45.

⁽⁴⁾ EFT L 276 af 19.10.2001, s. 15.

Som reference anvendes gennemsnittet for følgende produktionsår:

- 1974/75 til 1979/80 i De Ti
- 1978/79 til 1983/84 i Spanien og Portugal
- 1988/89 til 1993/94 i Østrig.

Når det drejer sig om vin, der er fremstillet af druer, som i klassificeringen er opført både som druesorter til persning og som druesorter til fremstilling af vinbrændevin med oprindelsesbetegnelse, nedsættes områdets samlede sædvanligvis fremstillede mængde for denne referenceperiode med de mængder, der i samme periode er blevet destilleret, bortset fra de mængder, der er destilleret med henblik på fremstilling af vinbrændevin med oprindelsesbetegnelse. Hvis et områdes samlede sædvanligvis fremstillede mængde overstiger 5 mio. hl, nedsættes denne mængde for produktionsårene 2001/02 og 2002/03 endvidere med 1,4 mio. hl.

2. I de områder, der er omhandlet i stk. 1, fastsætter de pågældende medlemsstater, hvor stor en mængde vin der sædvanligvis fremstilles pr. ha, ved for den i nævnte afsnit omhandlede referenceperiode at fastsætte delkvoter af vin af druer, der i klassificeringen for én og samme administrative enhed er anført både som druesort til persning og som druesort til anden anvendelse.

Hvad angår vin fremstillet af druer, der i klassificeringen for samme administrative enhed er opført både som druesorter til persning og som druesorter til fremstilling af vinbrændevin med oprindelsesbetegnelse, er medlemsstaterne fra produktionsåret 1998/99 bemyndiget til for producenter, der fra produktionsåret 1997/98 har modtaget præmie for endeligt ophør med vindyrkning som nævnt i artikel 8 i forordning (EF) nr. 1493/1999 for en del af deres bedrifts vindyrkningsareal, i de fem første produktionsår efter rydningen at bibeholde den normalt fremstillede mængde vin på samme niveau som før rydningen.

Artikel 53

Bestemmelse af den mængde vin, der skal destilleres

1. Producenter, der i henhold til artikel 28 i forordning (EF) nr. 1493/1999 er undergivet destillationsforpligtelsen, skal destillere den samlede produktion til vinfremstilling minus deres sædvanligvis fremstillede mængde som defineret i artikel 52, stk. 2, og den mængde, de har eksporteret til lande uden for EF i det pågældende produktionsår.

Producenten kan endvidere fra den mængde vin til destillation, der fremkommer ved denne beregning, trække højst 10 hl.

2. Når den sædvanligvis fremstillede mængde i området ligger over 5 mio. hl, fastsætter medlemsstaten den samlede mængde vin, der skal destilleres i henhold til

artikel 28 i forordning (EF) nr. 1493/1999, for hvert enkelt område. Den omfatter den samlede mængde til vinfremstilling minus den sædvanligvis fremstillede mængde som defineret i artikel 52 og den mængde, der er eksporteret fra EF i det pågældende produktionsår.

I disse områder:

- fordeler medlemsstaten efter objektive kriterier og uden forskelsbehandling den samlede mængde vin, der skal destilleres i det pågældende område, mellem de enkelte vinproducenter i området. Medlemsstaten underretter Kommissionen herom
- gives der kun tilladelse til destillation, hvis det pågældende områdes samlede mængde til vinfremstilling for det pågældende produktionsår overstiger områdets samlede sædvanligvis fremstillede mængde
- tillades der en difference på 200 000 hl mellem områdets mængde til destillation og summen af de individuelle mængder, der skal destilleres pr. produktionsår.

Artikel 54

Datoer for levering af vin til destillation

Vinen skal leveres til en godkendt destillationsvirksomhed senest den 15. juli det pågældende produktionsår.

I det i artikel 68 omhandlede tilfælde skal vinen leveres til en godkendt virksomhed, der fremstiller vin tilsat alkohol, bestemt til destillation, senest den 15. juni det pågældende produktionsår.

For at kunne fratække vin fra den mængde, der skal destilleres, skal vinen være eksporteret fra EF senest den 15. juli det pågældende produktionsår.

Artikel 55

Opkøbspris

1. Destillationsvirksomheden betaler producenten den opkøbspris, der omhandles i artikel 28, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1493/1999, for den leverede mængde senest tre måneder efter, at virksomheden har modtaget leverancen. Denne pris gælder for uaftappede varer af producentens bedrift.

2. Medlemsstaten kan for vin af druer, der i klassificeringen er opført både som druesorter til persning og som druesorter til fremstilling af vinbrændevin, differentiere opkøbsprisen mellem de producenter, der er forpligtet til destillation, på grundlag af hektarudbyttet, jf. artikel 28, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1493/1999. Medlemsstatens bestemmelser skal sikre, at den faktiske gennemsnitspris, der betales for al vin, der destilleres, er på 1,34 EUR/% vol./hl.

*Artikel 56***Støtte til destillationsvirksomhederne**

Den støtte, der omhandles i artikel 28, stk. 5, litra a), i forordning (EF) nr. 1493/1999, fastsættes pr. % vol. alkohol og pr. hl destillat:

- a) neutral alkohol: 0,7728 EUR
b) vinbrændevin, råalkohol og vindestillat 0,6401 EUR

Udnyttes muligheden for at differentiere opkøbsprisen som nævnt i artikel 55, stk. 2, skal den støtte, der er fastsat i stk. 1, differentieres tilsvarende.

Der udbetales ingen støtte for de mængder alkohol, der er fremstillet af vin leveret til destillation, og som overstiger producentens forpligtelse efter artikel 53 med mere end 2 %.

*Artikel 57***Undtagelser fra forbuddet mod afsætning af vin**

I henhold til undtagelsen i artikel 28, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999, kan den i samme artikel omhandlede vin sendes:

- a) til et toldsted med henblik på afslutning af toldformaliteter ved eksport og derefter forlade EF's toldområde, eller
b) til en virksomhed, der er godkendt til fremstilling af vin tilsat alkohol, bestemt til destillation, med henblik på en sådan fremstilling.»

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. august 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2465/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben rundkornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2007/2001 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1987/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2007/2001 ⁽³⁾ blev der åbnet en licitation over restitutionen ved udførsel af ris.
- (2) I overensstemmelse med artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 584/75 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan Kommissionen på grundlag af de indgivne bud efter fremgangsmåden i artikel 22 i forordning (EF) nr. 3072/95 vedtage at fastsætte en maksimumseksportrestitution. Ved fastsættelse af denne skal der bl.a. tages hensyn til kriterierne i artikel 13 i forordning (EF) nr. 3072/95. Tilslagsmodtager bliver enhver bydende, hvis bud er lig med eller ligger under maksimumseksportrestitutionen.

(3) Anvendelsen af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende ris medfører, at maksimumseksportrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben rundkornet ris til visse tredjelande fastsættes på grundlag af bud, der er indgivet fra den 7. den 13. december 2001, til 194,00 EUR/t inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2007/2001 omhandlede licitation.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 271 af 12.10.2001, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 272 af 13.10.2001, s. 13.

⁽⁴⁾ EFT L 61 af 7.3.1975, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 35 af 15.2.1995, s. 8.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2466/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A til visse tredjelande i Europa inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2008/2001 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1987/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2008/2001 ⁽³⁾ blev der åbnet en licitation over restitutionen ved udførsel af ris.
- (2) I overensstemmelse med artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 584/75 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan Kommissionen på grundlag af de indgivne bud efter fremgangsmåden i artikel 22 i forordning (EF) nr. 3072/95 vedtage at fastsætte en maksimumseksportrestitution. Ved fastsættelse af denne skal der bl.a. tages hensyn til kriterierne i artikel 13 i forordning (EF) nr. 3072/95. Tilslagsmodtager bliver enhver bydende, hvis bud er lig med eller ligger under maksimumseksportrestitutionen.

(3) Anvendelsen af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende ris medfører, at maksimumseksportrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A til visse tredjelande i Europa fastsættes på grundlag af bud, der er indgivet fra den 7. til den 13. december 2001, til 214,00 EUR/t inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2008/2001 omhandlede licitation.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 271 af 12.10.2001, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 272 af 13.10.2001, s. 15.

⁽⁴⁾ EFT L 61 af 7.3.1975, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 35 af 15.2.1995, s. 8.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2467/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførelse af sleben middelhornet ris og sleben langhornet ris A til visse tredjelande inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2009/2001 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1987/2001⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2009/2001⁽³⁾, blev der åbnet en licitation over restitutionen ved udførelse af ris.
- (2) I overensstemmelse med artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 584/75⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 299/95⁽⁵⁾, kan Kommissionen på grundlag af de indgivne bud efter fremgangsmåden i artikel 22 i forordning (EF) nr. 3072/95 vedtage at fastsætte en maksimumseksportrestitution. Ved fastsættelse af denne skal der bl.a. tages hensyn til kriterierne i artikel 13 i forordning (EF) nr. 3072/95. Tilslagsmodtager bliver enhver bydende, hvis bud er lig med eller ligger under maksimumseksportrestitutionen.

(3) Anvendelsen af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende ris medfører, at maksimumseksportrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Maksimumsrestitutionen ved udførelse af sleben middelhornet ris og sleben langhornet ris A til visse tredjelande fastsættes på grundlag af bud, der er indgivet fra den 7. til den 13. december 2001, til 194,00 EUR/t inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2009/2001 omhandlede licitation.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 271 af 12.10.2001, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 272 af 13.10.2001, s. 17.

⁽⁴⁾ EFT L 61 af 7.3.1975, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 35 af 15.2.1995, s. 8.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2468/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben langkornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2010/2001 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1987/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2010/2001 ⁽³⁾ blev der åbnet en licitation over restitutionen ved udførsel af ris.
- (2) I overensstemmelse med artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 584/75 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan Kommissionen på grundlag af de indgivne bud efter fremgangsmåden i artikel 22 i forordning (EF) nr. 3072/95 vedtage at fastsætte en maksimumseksportrestitution. Ved fastsættelse af denne skal der bl.a. tages hensyn til kriterierne i artikel 13 i forordning (EF) nr. 3072/95. Tilslagsmodtager bliver enhver bydende, hvis bud er lig med eller ligger under maksimumseksportrestitutionen.

(3) Anvendelsen af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende ris medfører, at maksimumseksportrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben langkornet ris henhørende under til visse tredjelande fastsættes på grundlag af bud, der er indgivet fra den 7. til den 13. december 2001, til 290,00 EUR/t inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2010/2001 omhandlede licitation.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 271 af 12.10.2001, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 272 af 13.10.2001, s. 19.

⁽⁴⁾ EFT L 61 af 7.3.1975, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 35 af 15.2.1995, s. 8.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2469/2001

af 14. december 2001

om fastsættelse af et maksimumstilskud ved forsendelse af afskallet, langkornet ris til Réunion i henhold til den i forordning (EF) nr. 2011/2001 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1987/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 10, stk. 1,

under henvisning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2692/89 af 6. september 1989 om gennemførelsesbestemmelser for forsendelse af ris til Réunion ⁽³⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 1453/1999 ⁽⁴⁾, særlig artikel 9, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2011/2001 ⁽⁵⁾ blev der åbnet en licitation over tilskud ved forsendelse af ris til Réunion.
- (2) På grundlag af de indgivne bud kan Kommissionen efter fremgangsmåden i artikel 22 i forordning (EF) nr. 3072/95 beslutte at fastsætte et maksimumstilskud, jf. artikel 9 i forordning (EØF) nr. 2692/89.

(3) Ved fastsættelsen af dette maksimumstilskud skal der navnlig tages hensyn til de kriterier, der er fastsat i artikel 2 og 3 i forordning (EØF) nr. 2692/89. Tilslaget gives til alle bydende, hvis bud svarer til maksimumstilskuddet eller en lavere sats.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2011/2001 omhandlede licitation fastsættes på grundlag af de bud, der er indgivet fra den 10. til den 13. december 2001, et maksimumstilskud på 298,00 EUR/t afskallet, langkornet ris henhørende under KN-kode 1006 20 98, der sendes til Réunion.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 271 af 12.10.2001, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 261 af 7.9.1989, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT L 167 af 2.7.1999, s. 19.

⁽⁵⁾ EFT L 272 af 13.10.2001, s. 21.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2470/2001**af 14. december 2001****om fastsættelse af maksimumsopkøbspriser for smør i forbindelse med den 41. licitation, der gennemføres i henhold til den i forordning (EF) nr. 2771/1999 omhandlede løbende licitation**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1670/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 10, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 13 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2771/1999 af 16. december 1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår interventionsforanstaltninger på markedet for fløde og smør ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1614/2001 ⁽⁴⁾, fastsættes der i betragtning af de bud, der modtages for hver licitation, en maksimumsopkøbspris ud fra den gældende interventionspris, eller det besluttet ikke at tage licitationen til følge.

- (2) På grundlag af de bud, der modtages, bør maksimumsopkøbsprisen fastsættes til det ovenfor nævnte niveau.
- (3) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forbindelse med den 41. licitation, der gennemføres i henhold til forordning (EF) nr. 2771/1999, og for hvilken fristen for indgivelse af bud udløber den 11. december 2001 fastsættes maksimumsopkøbsprisen til 295,38 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 48.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 333 af 24.12.1999, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT L 214 af 8.8.2001, s. 20.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2471/2001

af 14. december 2001

om ændring af forordning (EF) nr. 668/2001 om åbning af en løbende licitation med henblik på eksport af byg, som er i det tyske interventionsorgans besiddelse

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1666/2000⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000⁽⁴⁾, er der fastsat procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) Der bør fastsættes en senere frist for den sidste dellicitation under den licitation, der er fastsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 668/2001⁽⁵⁾.

- (3) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 668/2001, affattes således:

- »3. Den sidste dellicitation udløber den 23. maj 2002, kl. 9.00 (belgisk tid).«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 193 af 27.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.

⁽⁵⁾ EFT L 93 af 3.4.2001, s. 20.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2472/2001
af 14. december 2001
om fastsættelse af maksimumsopkøbsprisen for oksekød i forbindelse med den 16. dellicitation i
henhold til forordning (EF) nr. 690/2001

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
 under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2345/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 38, stk. 2,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 690/2001 af 3. april 2001 om særlige markedsstøtteforanstaltninger for oksekød ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2155/2001 ⁽⁴⁾, særlig artikel 3, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning (EF) nr. 690/2001 blev der ved Kommissionens forordning (EF) nr. 713/2001 af 10. april 2001 om opkøb af oksekød i henhold til forordning (EF) nr. 690/2001 ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2288/2001 ⁽⁶⁾, opstillet en liste over medlemsstater, hvor der åbnes for bud til den 16. dellicitation den 10. december 2001.
- (2) I henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 690/2001 bør der i givet fald fastsættes en maksimumsopkøbspris for referenceklassen på grundlag af de indgivne bud, idet der tages hensyn til samme forordnings artikel 3, stk. 2.
- (3) Under hensyn til behovet for at yde en rimelig markedsstøtte til oksekød bør der fastsættes en passende maksimumsopkøbspris i de pågældende medlemsstater. Der

bør fastsættes forskellige maksimumsopkøbspriser for at tage hensyn til de forskellige markedspriser i de pågældende medlemsstater.

- (4) I betragtning af støtteforanstaltningernes hastende karakter bør forordningen straks træde i kraft.
- (5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Oksekød —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forbindelse med den 16. dellicitation den 10. december 2001, der blev åbnet ved forordning (EF) nr. 690/2001, fastsættes følgende maksimumsopkøbspris:

- Tyskland: 152,98 EUR/100 kg
- Irland: 186,50 EUR/100 kg
- Spanien: 156,25 EUR/100 kg
- Frankrig: 204,50 EUR/100 kg
- Luxembourg: 170,00 EUR/100 kg
- Belgien: 160,70 EUR/100 kg
- Portugal: 159,12 EUR/100 kg

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 315 af 1.12.2001, s. 29.

⁽³⁾ EFT L 95 af 5.4.2001, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT L 289 af 6.11.2001, s. 4.

⁽⁵⁾ EFT L 100 af 11.4.2001, s. 3.

⁽⁶⁾ EFT L 307 af 24.11.2001, s. 12.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2473/2001

af 14. december 2001

om ikke at tage den 280. dellicitation i forbindelse med de generelle interventionsforanstaltninger til følge i henhold til forordning (EØF) nr. 1627/89

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2345/2001 ⁽²⁾ særlig artikel 47, stk. 8, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionens forordning (EF) nr. 562/2000 af 15. marts 2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 for så vidt angår ordningerne for offentligt interventionsopkøb af oksekød ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1564/2001 ⁽⁴⁾, indfører handelsnormer for offentligt interventionsopkøb. I overensstemmelse med forordningens bestemmelser blev der indledt en licitation ved artikel 1, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1627/89 af 9. juni 1989 om opkøb af oksekød ved licitation ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2395/2001 ⁽⁶⁾.
- (2) I artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 562/2000 fastsættes der en maksimumsopkøbspris for kvalitet R3 for hver dellicitation under hensyntagen til de modtagne bud. I følge artikel 13, stk. 2, kan det besluttes ikke at tage licitationen til følge.
- (3) Efter at de bud, der blev indgivet ved den 280. dellicitation, er gennemgået, og der ifølge artikel 47, stk. 8, i forordning (EF) nr. 1254/1999 er taget hensyn til kravene om en rimelig markedsstøtte samt den sæson-

mæssige udvikling i slagtingerne og priserne, bør licitationen ikke tages til følge.

- (4) Ved artikel 1, stk. 7, i forordning (EF) nr. 1209/2001 af 20 juni 2001 om fravigelse af forordning (EF) nr. 562/2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 for så vidt angår ordningerne for offentligt interventionsopkøb af oksekød ⁽⁷⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1922/2001 ⁽⁸⁾ blev der også åbnet for offentligt interventionsopkøb af hele og halve slagtekroppe af magert kvæg, idet der blev fastsat særlige bestemmelser, som supplerer bestemmelserne for intervention af andre produkter. Efter gennemgang af de indsendte bud, er det besluttet ikke at tage denne dellicitation til følge.
- (5) I betragtning af begivenhedernes udvikling bør denne forordning straks træde i kraft.
- (6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Oksekød —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Den 280. dellicitation, der blev indledt ved forordning (EØF) nr. 1627/89, er ikke taget til følge.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 15. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 315 af 1.12.2001, s. 29.

⁽³⁾ EFT L 68 af 16.3.2000, s. 22.

⁽⁴⁾ EFT L 208 af 1.8.2001, s. 14.

⁽⁵⁾ EFT L 159 af 10.6.1989, s. 36.

⁽⁶⁾ EFT L 325 af 8.12.2001, s. 9.

⁽⁷⁾ EFT L 165 af 21.6.2001, s. 15.

⁽⁸⁾ EFT L 261 af 29.9.2001, s. 52.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2474/2001
af 14. december 2001
om fastsættelse af importtold for korn

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1249/96 af 28. juni 1996 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår importtold for korn⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2104/2001⁽⁴⁾, særlig artikel 2, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I artikel 10 i forordning (EØF) nr. 1766/92 er det fastsat, at ved indførsel af de i nævnte forordnings artikel 1 omhandlede produkter opkræves toldsatsene i den fælles toldtarif for de produkter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2. I nævnte forordning er importtolden dog lig med interventionsprisen for disse produkter, forhøjet med 55 % og med fradrag af cif-importprisen for den pågældende sending. Dog kan tolden ikke overstige toldsatsen i den fælles toldtarif.
- (2) I henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1766/92 beregnes cif-importpriserne på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt på verdensmarkedet.

- (3) I Kommissionens forordning (EF) nr. 1249/96 er der fastsat gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår importtold for korn.
- (4) Importtolden gælder, indtil en ny fastsættelse træder i kraft. Den forbliver ligeledes i kraft, hvis der ikke foreligger nogen notering for den i bilag II til forordning (EF) nr. 1249/96 omhandlede referencebørs i de to uger forud for den næste periodiske fastsættelse.
- (5) For at sikre en korrekt gennemførelse af ordningen for importtold bør de repræsentative markedskurser, der konstateres i en referenceperiode, anvendes ved beregningen af importtolden, for så vidt angår de flydende valutaer.
- (6) Anvendelsen af forordning (EF) nr. 1249/96 fører til fastsættelsen af importtolden efter bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Importtolden for korn som omhandlet i artikel 10, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1766/92 er fastsat i bilag I til nærværende forordning på grundlag af de elementer, der er fastsat i bilag II.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. december 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 161 af 29.6.1996, s. 125.

⁽⁴⁾ EFT L 283 af 27.10.2001, s. 8.

BILAG I

Importtold for produkterne som omhandlet i artikel 10, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1766/92

KN-kode	Varebeskrivelse	Told ved indførsel ⁽²⁾ (EUR/ton)
1001 10 00	Hård hvede af god kvalitet	0,00
	af middelgod kvalitet ⁽¹⁾	0,00
1001 90 91	Blød hvede, til udsæd	0,00
1001 90 99	Blød hvede af god kvalitet, undtagen blød hvede til udsæd ⁽³⁾	0,00
	af middelgod kvalitet	0,00
	af ringe kvalitet	6,08
1002 00 00	Rug	0,00
1003 00 10	Byg, til udsæd	0,00
1003 00 90	Byg, til andet end udsæd ⁽⁴⁾	0,00
1005 10 90	Majs til udsæd, undtagen hybridmajs	32,66
1005 90 00	Majs, undtagen til udsæd ⁽⁵⁾	32,66
1007 00 90	Sorghum i hele kerner, undtagen hybridsorghum til udsæd	0,00

⁽¹⁾ For hård hvede, der ikke opfylder minimumskvaliteten for hård hvede af middelgod kvalitet som omhandlet i bilag I til forordning (EF) nr. 1249/96, gælder den told, der er fastsat for blød hvede af ringe kvalitet.

⁽²⁾ For varer, der ankommer til Fællesskabet via Atlanterhavet eller Suezkanalen (artikel 2, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1249/96), kan importøren opnå en nedsættelse af tolden på:

— 3 EUR/ton, hvis lossehavnen befinder sig ved Middelhavet, eller

— 2 EUR/ton, hvis lossehavnen befinder sig i Irland, Det Forenede Kongerige, Danmark, Sverige, Finland eller på Den Iberiske Halvø Atlanterhavskyst.

⁽³⁾ Importøren kan opnå en fast nedsættelse på 14 EUR/ton, når betingelserne i artikel 2, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1249/96 opfyldes.

⁽⁴⁾ Importøren kan opnå en fast nedsættelse på 8 EUR/ton, når betingelserne i artikel 2, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1249/96 opfyldes.

⁽⁵⁾ Importøren kan opnå en fast nedsættelse på 24 EUR/ton, når betingelserne i artikel 2, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1249/96 opfyldes.

BILAG II

Elementer til beregning af tolden

(perioden 30.11.2001 til 13.12.2001)

1. Gennemsnit for perioden på to uger forud for fastsættelsesdagen:

Børsnoteringer	Minneapolis	Kansas City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Produkt (% proteiner, 12 % vandindhold)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	middelgod kvalitet (*)	US barley 2
Notering (EUR/t)	126,03	118,54	116,88	95,68	206,86 (**)	196,86 (**)	148,84 (***)
Præmie for Golfen (EUR/t)	32,14	23,86	17,81	12,43	—	—	—
Præmie for The Great Lakes (EUR/t)	32,14	—	—	—	—	—	—

(*) Negativ præmie («discount») på 10 EUR/t (artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1249/96).

(**) Fob Gulf.

(***) Fob USA.

2. Fragt/omkostninger: Mexicanske Golf-Rotterdam: 19,13 EUR/t; The Great Lakes-Rotterdam: 30,35 EUR/t.

3. Subsidier i henhold til artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 1249/96: 0,00 EUR/t (HRW2)
0,00 EUR/t (SRW2).

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 25. juli 2001

om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82

(COMP/C-1/36.915 — Deutsche Post AG — Nægtelse af at viderebefordre grænseoverskridende post)

(meddelt under nummer K(2001) 1934)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2001/892/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 81 og 82 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1216/1999 ⁽²⁾, særlig artikel 3 og artikel 15, stk. 2,

under henvisning til klagen indgivet af British Post Office den 4. februar 1998, hvori selskabet dels påstod, at Deutsche Post overtrådte traktatens artikel 82, dels anmodede Kommissionen om at bringe disse overtrædelser til ophør,

under henvisning til Kommissionens beslutning af 25. maj 2000 om at indlede procedure i denne sag,

efter at have givet de deltagende virksomheder lejlighed til at udtale sig om Kommissionens klagepunkter, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 17 og Kommissionens forordning (EF) nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel 81 og 82 ⁽³⁾,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

A. Klageren

- (1) British Post Office (BPO) er den offentlige posttjeneste i Det Forenede Kongerige ⁽⁴⁾. BPO er hovedsagelig aktiv inden for indenlandsk og international befordring af breve og pakker.

⁽¹⁾ EFT 13 af 21.2.1962, s.204/62.

⁽²⁾ EFT L 148 af 15.6.1999, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 354 af 30.12.1998, s. 18.

⁽⁴⁾ Den 26. marts 2001 ændrede BPO navn til Consignia plc, som er et offentligt aktieselskab, der ejes 100 % af den britiske stat. I forbindelse med denne beslutning vil betegnelsen »British Post Office (BPO)« imidlertid blive bibeholdt.

B. Den indklagede virksomhed

- (2) Deutsche Post AG (DPAG) er den offentlige posttjeneste i Tyskland ⁽⁵⁾. I 1995 blev det tidligere selskab Deutsche Bundespost Postdienst omdannet til et statsejet aktieselskab — DPAG. I efteråret 2000 solgte den tyske stat 33 % af sine DPAG-aktier i en første udbydelse til offentligheden (IPO). I 2000 udgjorde DPAG-koncernens samlede omsætning 32,7 mia. EUR (22,4 mia. EUR i 1999) ⁽⁶⁾. DPAG's brevtiltjeneste er særdeles rentabel ⁽⁷⁾. I 2000 tegnede den sig for et driftsoverskud på ca. 2 mia. EUR (i forhold til 1 mia. EUR i 1999) ⁽⁸⁾. Brevtiltjenestens samlede omsætning forblev stabil med 11,73 mia. EUR i 2000 i forhold til 11,67 mia. EUR i 1999 ⁽⁹⁾. Hele DPAG-koncernen opnåede et driftsoverskud på ca. 2,38 mia. EUR i 2000 ⁽¹⁰⁾.

C. Klagen

- (3) Den 4. februar 1998 indgav BPO en klage over DPAG i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17. I klagen blev det gjort gældende, at BPO siden 1996 havde oplevet, at DPAG i stadig flere tilfælde nægtede at viderebefordre grænseoverskridende masseforsendelser fra Det Forenede Kongerige, medmindre BPO ville betale et tillæg svarende til den tyske indlandstakst minus terminalafgiften. BPO gør gældende, at der i forbindelse med de omhandlede forsendelser er tale om normal grænseoverskridende post, mens DPAG hævder, at disse forsendelser er såkaldt ABA-remail (se afsnit D nedenfor).
- (4) BPO gjorde gældende, at DPAG gentagne gange havde forsinket frigivelsen af de omhandlede forsendelser, selv om BPO — for at få forsendelserne frigivet — indvilgede i at betale forskellen mellem den terminalafgift (se afsnit D nedenfor), der skulle betales for omdelingen af den grænseoverskridende post, og den fulde indlandstakst. Da forsendelser af den omhandlede art ofte er tidsfølsomme, skader yderligere forsinkelser BPO og selskabets kunder både kommercielt og finansielt. Efter BPO's opfattelse udgør DPAG's gentagne nægtelse af at viderebefordre grænseoverskridende forsendelser, medmindre der betales et tillæg, ud fra den ukorrekte antagelse, at disse forsendelser er ABA-remail, et misbrug af en dominerende stilling i strid med EF-traktatens artikel 82. Den forsinkede frigivelse af forsendelser, der var nægtet viderebefordret — trods BPO's indvilgelse i at opfylde DPAG's krav — udgør efter BPO's opfattelse ligeledes et misbrug af en dominerende stilling.

D. Faktiske og lovgivningsmæssige omstændigheder

Postmonopolet i Tyskland

- (5) DPAG's hovedaktivitet består i indsamling, sortering og omdeling af brevfor­sendelser i Tyskland. DPAG er ved lov forpligtet til at levere grundlæggende, ensartede posttjenester til rimelige priser i hele Tyskland, den såkaldte befordringspligt ⁽¹¹⁾. DPAG har med hensyn til visse posttjenester i Tyskland fået tildelt en lovbestemt eneret, mens andre tjenester udføres af DPAG i konkurrence med private virksomheder ⁽¹²⁾. Derudover udfører DPAG internationale posttjenester via bilaterale eller multilaterale aftaler med andre offentlige posttjenester. Indlandstaksterne i Tyskland er de højeste i EU ⁽¹³⁾.

⁽⁵⁾ Deutsche Post-koncernen markedsfører nu sig selv under navnet Deutsche Post World Net. I forbindelse med denne beslutning vil betegnelsen Deutsche Post AG (DPAG) blive anvendt.

⁽⁶⁾ DPAG's årsberetning 2000, offentliggjort den 2. maj 2001. I forbindelse med denne beslutning har Kommissionen konsekvent anvendt den uigenkaldeligt fastlåste omregningskurs, som Rådet fastlagde den 31. december 1998, ved omregningen af DEM til EUR, også i de tilfælde, hvor det pågældende beløb vedrørte en periode forud for denne dato.

⁽⁷⁾ DPAG's brevtiltjeneste omfatter tjenesterne brevkommunikation (breve, småpakker og pakker undtagen eksprespost), direkte marketing og pressedistribution. DPAG's årsberetning 2000.

⁽⁸⁾ Overskud af operative aktiviteter inden amortisering og goodwill (EBITA). DPAG's årsberetning 2000.

⁽⁹⁾ DPAG's årsberetning 2000.

⁽¹⁰⁾ Overskud af operative aktiviteter inden amortisering og goodwill (EBITA). DPAG's årsberetning 2000.

⁽¹¹⁾ Postgesetz, 22. december 1997, Bundesgesetzblatt 1997, Teil I, Nr. 88, 30. december 1997.

⁽¹²⁾ § 51 i Postgesetz.

⁽¹³⁾ Se »Tarifvergleich Briefpost — Inlandstarife bis 20 g«, juni 1999, Referat 212, Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post (RegTP — den nationale tilsynsmyndighed i Tyskland). Den nuværende indlandstakst for A-post på første vægtsats er 0,56 EUR (1,10 DEM).

- (6) DPAG's postmonopol omfatter indsamling, befordring og omdeling af indenlandske forsendelser, befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende post samt indsamling og befordring af udgående grænseoverskridende post. Alle brevfor­sendelser og adresserede kataloger med en vægt på under 200 g og en porto på indtil fem gange den tilsvarende takst på første vægtsats er omfattet af eneretten. Eneretten omfatter imidlertid ikke massefor­sendelser (bestående af mindst 50 enkeltfor­sendelser med et identisk indhold, hvor hver enkeltfor­sendelse vejer over 50 g) eller visse tillægstjenester ⁽¹⁴⁾. DPAG's enekoncession udløber den 31. december 2002 ⁽¹⁵⁾.
- (7) Den samlede omsætning på hele det tyske marked for brevfor­sendelser (herunder indenlandske forsendelser og grænseoverskridende post) skønnes at have udgjort 9,7 mia. EUR i 1998, hvoraf ca. 2,6 mia. EUR formelt var åben for konkurrence (dvs. faldt uden for eneretsområdet). De ca. 250 konkurrenter, som foruden DPAG var aktive på det tyske marked for brevfor­sendelser i det pågældende år, tegnede sig kun for en brøkdel af dette beløb — 55 mio. EUR, dvs. at 2 % af markedssegmentet er teoretisk åben for konkurrence ⁽¹⁶⁾. Dette tal bekræftes af den nationale tilsynsmyndighed i Tyskland, som har skønnet, at DPAG's markedsandele på dette marked udgjorde 99,2 % i 1998 og 98,7 % i 1999 ⁽¹⁷⁾.

Grænseoverskridende brevpost

- (8) Det system, hvormed postadministrationer yder hinanden kompensation for omdeling af grænseoverskridende post for hinanden, betegnes terminalafgiftssystemet. Som led i denne ordning betaler den afsendende posttjeneste den modtagende posttjeneste for omdelingen af grænseoverskridende post. Disse omdelingsgebyrer betegnes terminalafgifter ⁽¹⁸⁾.
- (9) Indsamlingen og befordringen af udgående grænseoverskridende brevpost er de jure eller de facto blevet liberaliseret i de fleste EU-medlemsstater. Selv om der er kommet konkurrenter ind på dette marked i en række medlemsstater, dominerer de offentlige posttjenester stadig på deres hjemmemarkeder ⁽¹⁹⁾. Liberaliseringen af udgående grænseoverskridende brevpost har gjort det lettere at udføre remailtjenester. DPAG har — i modsætning til de fleste andre offentlige posttjenester i Fællesskabet — indtaget en fast holdning over for posttjenester, der udfører udgående grænseoverskridende brevposttjenester i Tyskland. DPAG har anlagt sag mod disse postvirksomheder og har fået dom for, at virksomheder, der tilbyder udgående grænseoverskridende brevposttjenester, tilsidesætter det tyske postmonopol. Konkurrerende posttjenester har af domstolene fået pålæg om at ophøre med at tilbyde disse tjenester ⁽²⁰⁾.
- (10) Med hensyn til markedet for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost er situationen noget anderledes. I alle medlemsstater håndteres praktisk talt al indgående brevpost af de befordringspligtige offentlige posttjenester ⁽²¹⁾. Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (postdirektivet), som trådte i kraft i 1998, åbnedes kun en brøkdel af dette marked for konkurrence ⁽²²⁾.

⁽¹⁴⁾ DPAG's eneret blev begrænset pr. 1. januar 1998, hvor grænsen for identiske massefor­sendelser blev reduceret fra 100 g til 50 g. Ifølge § 51, stk. 4, i Postgesetz er visse tillægstjenester undtaget fra postmonopolet.

⁽¹⁵⁾ Ifølge § 47 i Postgesetz skal RegTP hvert andet år forelægge en beretning for de lovgivende myndigheder i Tyskland. I beretningen skal RegTP bl.a. tage stilling til, om der eventuelt er behov for at opretholde enekoncessionen i § 51 ud over den dato, der er fastsat heri (dvs. den 31. december 2002).

⁽¹⁶⁾ KEP Nachrichten, nr. 51/17, december 1999 (dokument 1146 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁷⁾ RegTP's halvårsberetning 2000, s. 62, som offentliggjort på dens websted (www.regtp.de).

⁽¹⁸⁾ Se Kommissionens beslutning 1999/695/EF, REIMS II, sag COMP/36.748 (EFT L 275 af 26.10.1999, s. 17). REIMS II-aftalen trådte i kraft den 1. april 1999. Kommissionen har vedtaget en beslutning i henhold til traktatens artikel 81, stk. 3, som fritager aftalen indtil den 31. december 2001. De offentlige posttjenester i alle medlemsstater undtagen TPG i Nederlandene har undertegnet denne aftale, hvori terminalafgifterne udtrykkes som en procentdel af indlandstaksterne i modtagerlandet. Terminalafgifterne blev forhøjet hvert år, forudsat at den modtagende offentlige posttjeneste opfyldte et vist servicekvalitetsniveau. Pr. 1. januar 2001 blev terminalafgifternes niveau forhøjet til 70 %.

⁽¹⁹⁾ Liberalisation of Incoming and Outgoing Intra-Community Cross-border Mail, s. 25. I denne undersøgelse blev syv offentlige posttjenester i Fællesskabet anmodet om at anslå deres egne markedsandele i 1996. De skønnede andele for udgående grænseoverskridende post lå mellem 80 og 100 %.

⁽²⁰⁾ Se f.eks. Deutsche Post AG mod TNT Mailfast GmbH, Az.: 31 O 796/93, Landgericht Köln, 14. april 1994; TNT Mailfast GmbH mod Deutsche Post AG, Az.: U (Kart) 31/94, Oberlandesgericht Düsseldorf, 23. april 1996; DHL Worldwide Express GmbH mod Deutsche Post AG, dom afsagt af Oberlandesgericht Düsseldorf, 23. april 1996.

⁽²¹⁾ Liberalisation of Incoming and Outgoing Intra-Community Cross-border Mail, s. 22 og 38. Syv offentlige posttjenester i Fællesskabet skønnede, at deres markedsandele for indgående grænseoverskridende brevpost i 1996 lå mellem 95 og 100 %.

⁽²²⁾ EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14. Med direktivet blev ca. 3 % af de offentlige posttjenesters samlede omsætning inden for brevfor­sendelser åbnet for konkurrence. I praksis har de offentlige posttjenester bibeholdt alle undtagen en meget lille andel af de aktiviteter, der teoretisk er åbne for konkurrence.

Remail

- (11) Remailing kan beskrives som den praksis, hvor post omdirigeres mellem lande, og hvor der gøres brug af en kombination af traditionelle befordringstjenester, ekspresttjenester og andre posttjenester. Specialiserede remailvirksomheder tilbyder posttjenester internationale masseforsendelser på vegne af kunder fra andre lande (erhvervsmæssig remailing). Selv om remailtjenester oprindeligt blev udført af private virksomheder, deltager de offentlige posttjenester nu selv i stigende grad i remailaktiviteter.
- (12) Remailing bliver økonomisk rentabel, når posttaksterne mellem de forskellige lande afviger betydeligt fra hinanden, som det er tilfældet i Fællesskabet. Jo større forskellen er mellem et givet lands høje indlandstakster og de lave terminalafgifter, som dets offentlige posttjeneste modtager for at omdele indgående grænseoverskridende post, jo større bliver muligheden for, at remailing er rentabel. Hvis terminalafgifterne i modtagerlandet med andre ord er lave i forhold til indlandstaksterne i det pågældende land, kan den afsendende offentlige posttjeneste opkræve en grænseoverskridende takst, som er betydeligt lavere end den normale indlandstakst i modtagerlandet. Det bliver således rentabelt at transportere forsendelser, der hidrører fra land A, til land B og aflevere dem til postvæsenet dér med henblik på befordring tilbage til land A eller til et tredjeland (land C).
- (13) Hvis tyske firmaer omdirigerer deres indenlandske forsendelser via Det Forenede Kongerige, vil de britiske posttjenesters omsætning stige på bekostning af DPAG's omsætning. I lande med høje posttakster (f.eks. Tyskland) er det i de offentlige posttjenesters kommercielle interesse at hindre remailing, mens offentlige posttjenester i lande med lave grænseoverskridende takster — og dermed sandsynligvis gennemgangslande for remail — har en kommerciel interesse i at fremme remail.
- (14) For vurderingen af den foreliggende sag er to typer remail relevante, dvs. remail af typen ABA og af typen ABC. De Europæiske Fællesskabers Domstol har i sin dom af 10. februar 2000 i forenede sager C-147/97 og C-148/97 (Deutsche Post AG mod Gesellschaft für Zahlungssysteme mbH (GZS) og Citicorp Kartenservice GmbH⁽²³⁾) beskrevet disse på følgende måde.

ABA-remail:

brevene hidrører fra land A, men afleveres til postvæsenet i land B med henblik på omdeling i land A.

ABC-remail:

brevene hidrører fra land A, men afleveres til postvæsenet i land B med henblik på omdeling i land C.

Centraliseret postdistribution

- (15) Som følge af den igangværende integration af EF-markederne stiller mange multinationale selskaber nu krav om posttjenester, der er skræddersyede til deres egne behov med hensyn til omkostninger, leveringstid og andre serviceelementer. Med henblik på at minimere produktions- og distributionsomkostningerne og maksimere stordriftsfordelene ønsker disse selskaber »one-stop-shop«-løsninger i forbindelse med alle deres postdistributionsbehov. Multinationale selskaber centraliserer således i stigende grad deres forsendelsesaktiviteter til et begrænset antal forsendelsescentre, hvorfra postforsendelserne distribueres til kunder i en række lande.
- (16) De fleste kunder foretrækker stadig at handle med sælgere i deres eget land og på deres eget sprog. Erfaringen viser, at svarprocenten i forbindelse med udsendelse af reklamemateriale er meget højere, hvis kunderne kan kontakte nogen i deres hjemland. Multinationale selskaber løser dette problem ved at tilbyde et kontaktpunkt i hvert land (f.eks. ved at anføre et lokalt datterselskab eller en lokal repræsentant som svaradresse).

Internationale forsendelsestjenester, som udføres af DPAG

- (17) DPAG udfører centraliserede forsendelsestjenester for multinationale kunder, som ønsker at købe skræddersyede distributionstjenester. DPAG har selv tilkendegivet følgende:
- »Kunder, som opererer på internationalt plan, kræver høj kvalitet og et bredt spektrum af serviceydelser fra en enkelt kilde (one stop shopping)⁽²⁴⁾.«

⁽²³⁾ Sml. 2000 I, s. 825, præmis 12. Præjudicielle spørgsmål forelagt Domstolen af Oberlandesgericht Frankfurt am Main i medfør af traktatens artikel 234.

⁽²⁴⁾ Fælles dokument vedrørende revisionen af direktiv 97/67/EF offentliggjort af DPAG, TNT Post Group N.V. og Sweden Post Ltd af 14. februar 2000 (dokument 1146 i Kommissionens aktpakke).

- (18) Deutsche Post Global Mail — et datterselskab af DPAG — leverer skræddersyede løsninger til internationale brevposttjenester til erhvervs kunder, herunder tjenester inden for internationale adresserede masseforsendelser. Et eksempel på en postforsendelsestjeneste, som er udført af DPAG i hele Fællesskabet, er omdelingen af forsendelser for Oracle Corporation, en virksomhed, som via DPAG i Tyskland distribuerer masseforsendelser til adressater i 16 europæiske lande. Modtagerne har mulighed for at svare pr. telefon eller fax via nationale gratis telefonnumre ⁽²⁵⁾.
- (19) DPAG markedsfører sin centraliserede, internationale forsendelsestjeneste på følgende måde:

»International Mail Service rådgiver Dem om, hvordan De kan optimere Deres internationale forsendelsesaktiviteter (...).

Forestil Dem f.eks., at et softwarefirma i Tyskland planlægger at lave en mailkampagne med svarmulighed til 30 000 modtagere i 16 forskellige lande på samme tid. Hver enkelt forsendelse består af tre elementer: kuvert, brev og brochure. International Mail Service vil ikke kun kontrollere og opdatere adressekartoteket, men også gøre mailen personlig i overensstemmelse med kutymen i hvert enkelt land — en væsentlig faktor for, at en mailkampagne bliver en succes ⁽²⁶⁾«.

- (20) DPAG skønner, at selskabets markedsandel på det tyske marked for udgående grænseoverskridende post udgør ca. 75 % ⁽²⁷⁾. De vigtigste målgrupper er internationale erhvervs kunder, som sender store mængder forretningspost, adresserede reklameforsendelser, publikationer og værdiforøgende elementer ⁽²⁸⁾. DPAG konkurrerer direkte med BPO og andre virksomheder på markedet for udgående grænseoverskridende post i Det Forenede Kongerige. Et eksempel på en sådan konkurrence er DPAG's tilbud på den ordre på tværs af Europa, som blev udbudt af American Express, en virksomhed, som — på daværende tidspunkt — udsendte sine forsendelser til alle europæiske kunder fra sit distributionscenter i Det Forenede Kongerige ⁽²⁹⁾.

Verdenspostkonventionen

- (21) Verdenspostunionen (UPU), en særorganisation under De Forenede Nationer, er det internationale organ, der er ansvarligt for postspørgsmål. Som regel er medlemmerne af De Forenede Nationer også medlem af UPU. Verdenspostkonventionen danner en retlig ramme for den internationale udveksling af postforsendelser. UPU afholder kongresser hvert femte år, hvor konventionen gennemgås og i givet fald revideres. Verdenspostkonventionen har status som traktat, som UPU-medlemsstaternes regeringer tiltræder. Den seneste UPU-kongres blev afholdt i Beijing i august-september 1999. Den reviderede verdenspostkonvention (verdenspostkonventionen fra 1999) trådte i kraft den 1. januar 2001 ⁽³⁰⁾. Verdenspostkonventionens udgaver fra 1989, 1994 og 1999 er relevante i den foreliggende sag.

⁽²⁵⁾ Deutsche Post Global Mail hed tidligere International Mail Services GmbH. DPAG-brochure »Zum Beispiel — Oracle8 ConText Cartridge«, vedlagt DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 23. april 1999 (dokument 1122 i Kommissionens aktpakke).

⁽²⁶⁾ Kommissionens understregning. DPAG's brochure »We Delive«, udgivet den 1. januar 1999, s. 48 (dokument 1140 i Kommissionens aktpakke).

⁽²⁷⁾ DPAG »Unvollständiger Verkaufsprospekt« af 20. oktober 2000, s. 140.

⁽²⁸⁾ DPAG »Unvollständiger Verkaufsprospekt« af 20. oktober 2000, s. 146.

⁽²⁹⁾ Brev fra American Express til Kommissionen af 15. april 1999 (dokument 975 i Kommissionens aktpakke).

⁽³⁰⁾ Artikel 65 i verdenspostkonventionen fra 1999.

- (22) Verdenspostkonventionens artikel 25 fastlægger, hvilke administrative beføjelser medlemslandene har med hensyn til remail⁽³¹⁾. I verdenspostkonventionen fra 1994 har artiklen følgende ordlyd:

»Indlevering af brevpostforsendelser i udlandet:

- 1) Intet medlemsland er forpligtet til at befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere, der er bosiddende på dets territorium, afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i et andet land for at drage fordel af de dér mere fordelagtige takster.
  - 2) Bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse uden forskel såvel med hensyn til brevpostforsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i afsenderens hjemland og derefter bragt over grænsen, som med hensyn til brevpostforsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i et andet land.
  - 3) Poststyrelsen i bestemmelseslandet er berettiget til af afsenderen og ellers af poststyrelsen i indleveringslandet at kræve betaling af sine indlandstakster. Hvis hverken afsenderen eller poststyrelsen i indleveringslandet inden for en frist, der fastsættes af poststyrelsen i bestemmelseslandet, imødekommer kravet om betaling af disse takster, kan sidstnævnte tilbagesende forsendelserne til poststyrelsen i indleveringslandet og er berettiget til at kræve refusion af tilbagesendelsesomkostningerne eller behandle dem i overensstemmelse med sine egne bestemmelser.
  - 4) Intet medlemsland er forpligtet til at befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i store mængder i et andet land end det, hvori de er bosiddende, uden at modtage et passende vederlag. Poststyrelsen i bestemmelseslandet er berettiget til af poststyrelsen i indleveringslandet at kræve et i forhold til omkostningerne passende vederlag, som ikke må overstige det største af følgende beløb: enten 80 % af indlandstaksten for tilsvarende forsendelser eller 0,14 SDR pr. forsendelse plus 1 SDR pr. kg. Hvis poststyrelsen i indleveringslandet inden for den frist, der er fastsat af poststyrelsen i bestemmelseslandet, ikke indvilger i at betale det krævede beløb, kan poststyrelsen i bestemmelseslandet enten tilbagesende forsendelserne til poststyrelsen i indleveringslandet og er berettiget til at kræve refusion af tilbagesendelsesomkostningerne eller behandle dem i overensstemmelse med sine egne bestemmelser.«
- (23) DPAG gør gældende, at hovedparten af de omhandlede forsendelser i den foreliggende sag blev sendt på et tidspunkt, hvor verdenspostkonventionens udgave fra 1989 — ifølge DPAG — stadig var i kraft i Tyskland. Artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 var omtrent den samme som artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994. Den væsentligste materielle forskel var, at i udgaven fra 1989 indeholdt artikel 25, stk. 1, et yderligere punktum, som efterfølgende udgik i udgaven fra 1994. Artikel 25, stk. 1, i verdenspostkonventionen fra 1989 havde således følgende ordlyd.

»1. Intet medlemsland er forpligtet til at befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere, der er bosiddende på dets territorium, afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i et andet land for at drage fordel af de dér gældende lavere takster. Dette gælder ligeledes forsendelser af den omhandlede art, som indleveres i stort antal, hvad enten indleveringen er foretaget for at drage fordel af lavere takster eller ej⁽³²⁾.«

- (24) DPAG har gjort gældende, at gennemførelsen af verdenspostkonventionen fra 1994 i tysk ret trådte i kraft den 9. december 1998, og anført, at dette støttes af praksis ved tyske domstole. BPO har imidlertid anfægtet DPAG's holdning og gør gældende, at verdenspostkonventionen fra 1994 trådte i kraft på et tidligere tidspunkt⁽³³⁾. I henhold til konventionen fra 1989 kunne de modtagende posttjenester påberåbe sig artikel 25 i forbindelse med masseforsendelser, der var indleveret til postforsendelse i udlandet af indenlandske afsendere, uanset formålet hermed, mens posttjenesterne i henhold til konventionen fra 1994 skal bevise, at forsendelserne blev indleveret i udlandet for at drage fordel af lavere takster i det andet land, for at kunne påberåbe sig denne bestemmelse.

⁽³¹⁾ I verdenspostkonventionen fra 1999 er artikel 25 blevet artikel 43.

⁽³²⁾ Kommissionens understregning.

⁽³³⁾ Under henvisning til en dom afsagt af den tyske forfatningsdomstol (BverfGE 63, 343, 354 f.) gør BPO gældende, at verdenspostkonventionen fra 1994 trådte i kraft med tilbagevirkende gyldighed pr. 1. januar 1996.

Definition af afsender

- (25) Uoverensstemmelsen mellem parterne i den foreliggende sag skyldes en grundlæggende forskellig opfattelse af, hvem der skal betragtes som afsender af en postforsendelse. Ingen af udgaverne af verdenspostkonventionen indeholder en definition af afsenderbegrebet. I forbindelse med artikel 25 fortolker de offentlige posttjenester afsenderbegrebet forskelligt. BPO og DPAG gør derfor begge gældende, at deres respektive fortolkning af »afsenderen« er i overensstemmelse med verdenspostkonventionens artikel 25.

Definition af afsender i postdirektivet

- (26) Postdirektivet fastsætter følgende definition af afsenderbegrebet:
- »Afsender: den fysiske eller juridiske person, der er ophavsmand til en postforsendelse⁽³⁴⁾.«
- (27) Definitionen af afsender i postdirektivet kan fortolkes på meget forskellige måder. Både BPO og DPAG er af den opfattelse, at deres respektive fortolkning er i overensstemmelse med definitionen af afsender i postdirektivet.

Det materielle afsenderbegreb

- (28) DPAG har gentagne gange anført, at selskabet i forbindelse med den indgående grænseoverskridende post fuldt ud har handlet i overensstemmelse med tysk retspraksis. En definition, som DPAG betegner »det materielle afsenderbegreb« »(der materielle Absenderbegriff)«, er blevet fastlagt i tyske domstoles retspraksis⁽³⁵⁾. I forbindelse med denne definition tages der udgangspunkt i en prima facie antagelse om afsenderens identitet. Den person, som synes at henvende sig til adressaten — på grundlag af et helhedsindtryk af forsendelsen, herunder dens indhold — antages at være afsenderen. Relevansen af »det materielle afsenderbegreb« og DPAG's fortolkning heraf er for nylig blevet draget i tvivl af tyske domstole⁽³⁶⁾. DPAG fortolker »det materielle afsenderbegreb« meget bredt. Hvis der i indholdet i en grænseoverskridende forsendelse er medtaget en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland (f.eks. i form af en tysk svaradresse), fortolkes dette i praksis således, at forsendelsen har en tysk afsender, uanset forsendelsens fysiske oprindelse.
- (29) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse gjorde DPAG gældende, at Kommissionen havde fremstillet DPAG's anvendelse af »det materielle afsenderbegreb« forkert. Ifølge DPAG tages følgende kriterier i betragtning, når en forsendelse undersøges af DPAG:
- i) medtagelsen af en indenlandsk (dvs. tysk) afsender
  - ii) anvendelsen af brevpapir, som tilhører et indenlandsk firma
  - iii) henvisningen til en indenlandsk svaradresse
  - iv) muligheden for, at kunder kan kontakte en indenlandsk enhed for at bestille varer eller få oplysninger
  - v) muligheden for, at kunden kan betale for varerne i hjemlandet
  - vi) underskriften fra en repræsentant for en indenlandsk virksomhed
  - vii) det forhold, at en indenlandsk virksomheder henvender sig til kunden⁽³⁷⁾.

⁽³⁴⁾ Se fodnote 22.

⁽³⁵⁾ DPAG henviser til følgende definition af »der materielle Absenderbegriff«: Absender ist derjenige »der nach dem Gesamteindruck, den die Sendung vermittelt, aus der Sicht eines verständigen Empfängers als derjenige zu erkennen ist, der sich mit einem unmittelbaren eigenen Mitteilungsinteresse an den Adressaten wendet.«, Oberlandesgericht Frankfurt am Main, afgørelse af 25. marts 1999, NJW-RR 1997, s. 162, 165.

⁽³⁶⁾ Se dom afsagt af Landgericht Berlin Az.: 97 O 252/98 — DPAG mod Franklin Mint GmbH af 27. november 2000. I sin dom konkluderede retten, at en nøje overholdelse af »det materielle afsenderbegreb«, som ikke tager hensyn til den pågældende forsendelses faktiske oprindelse, var ukorrekt; dom afsagt af Landgericht Bonn Az.: 1 O 487/99, Center Parcs N.V. mod DPAG af 22. september 2000. Retten konkluderede, at DPAG's fortolkning af den »materielle« afsender var ukorrekt, og fandt, at Center Parcs N.V. fra Nederlandene var afsenderen og ikke det tyske datterselskab Center Parcs GmbH & KG. Oberlandesgericht Düsseldorf Az.: U (Kart) 17/99, DPAG mod Comfort Card af 20. september 2000. Retten konkluderede, at DPAG's fortolkning af den »materielle« afsender var ukorrekt og afviste DPAG's påstande.

⁽³⁷⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 32.

E. De anfægtede foranstaltninger

- (30) Til underbygning af sin klage har BPO forelagt oplysninger om en lang række grænseoverskridende forsendelser, som DPAG har nægtet at viderebefordre og krævet et tillæg for, inden de kunne omdeles til deres tyske adressater. Som eksempler forelagde BPO detaljerede oplysninger om forsendelser fra mange virksomheder, som DPAG havde nægtet at viderebefordre, havde forsinket og opkrævet tillæg for. Tre af disse eksempler — Ideas Direct, Fidelity Investments og Gant — vil blive behandlet udførligt nedenfor. Ud over at kræve betalinger af BPO, har DPAG — i nogle tilfælde — krævet tillæg ikke af afsenderne i Det Forenede Kongerige, men af afsendernes repræsentanter i Tyskland.
- (31) Efter at den oprindelige klage blev indgivet til Kommissionen i februar 1998, har DPAG i en lang række tilfælde krævet tillæg for forsendelser, der ikke tidligere var blevet anfægtet. BPO har efterfølgende forelagt yderligere dokumentation for tilfælde, hvor DPAG i meget lang tid har forsinket frigivelsen af grænseoverskridende forsendelser, som selskabet havde nægtet at viderebefordre. Eksemplet med Multiple Zones vil blive behandlet nedenfor.

Ideas Direct Ltd

- (32) Den britiske virksomhed Ideas Direct Ltd (Ideas Direct) er et datterselskab af Direct Group International Ltd, som ligeledes er registreret i Det Forenede Kongerige. Ideas Directs hovedaktiviteter består i salg af forbrugsvarer til kunder i Det Forenede Kongerige, Frankrig, Belgien, Nederlandene og Tyskland. I de fleste tilfælde sendes identiske forsendelser med reklamemateriale, f.eks. kataloger, på samme tid fra Det Forenede Kongerige til disse lande ⁽³⁸⁾.

Forsendelsen fra november 1996

- (33) Ifølge klageren blev en forsendelse bestående af 173 338 enkeltforsendelser, som Ideas Direct havde indleveret til forsendelse i Det Forenede Kongerige, nægtet viderebefordret af DPAG senest den 4. november 1996 ⁽³⁹⁾. BPO gør gældende, at selskabet den 8. november 1996 havde indvilget i at betale det beløb, som DPAG havde krævet ⁽⁴⁰⁾. Ifølge BPO blev forsendelsen først frigivet af DPAG den 14. november 1996, dvs. en samlet forsinkelse på mindst ti dage ⁽⁴¹⁾.
- (34) Forsendelsen fra november 1996 indeholdt kataloger og følgebrev på tysk, som var produceret og trykt i Det Forenede Kongerige. Adressaterne blev anmodet om at svare på brevet ved at sende en kupon til Ideas Directs repræsentant i Tyskland ⁽⁴²⁾. Forsendelsen blev produceret og indleveret til forsendelse i Det Forenede Kongerige. Den tyske repræsentant deltog ikke på noget tidspunkt i produktionen eller forberedelsen af forsendelsen. Repræsentantens hovedaktiviteter omfatter indrykning af annoncer i tidsskrifter og drift af et edb-bestillingssystem på vegne af mandanten. I forbindelse med den omhandlede reklamekampagne havde repræsentanten til opgave at modtage bestillinger fra tyske kunder og videresende dem til mandanten i Det Forenede Kongerige. De bestilte produkter blev derpå afsendt af Ideas Direct i Det Forenede Kongerige til kunder i Tyskland. Repræsentanten udfører lignende aktiviteter for en række andre mandanter.
- (35) DPAG har ikke oplyst det nøjagtige tidspunkt for, hvornår selskabet nægtede at befordre forsendelsen fra november 1996, men tilbageviser ikke, at forsendelsen blev nægtet befordret senest den 4. november 1996. DPAG gør gældende, at faxen fra BPO til DPAG af 8. november 1996 ikke indeholdt et tilsagn fra BPO om at ville betale tillægget. Ifølge DPAG indvilgede BPO først i at betale det krævede beløb den 12. november, og DPAG frigav forsendelserne samme dag ⁽⁴³⁾. Faxen til BPO af 14. november 1996 var blot en bekræftelse af den frigivelse, der havde fundet sted to dage tidligere ⁽⁴⁴⁾. DPAG konkluderer, at forsendelsen blev tilbageholdt i otte og ikke i ti dage.

⁽³⁸⁾ Identiske bortset fra sprog og kontaktsadresser på følgebrevene.

⁽³⁹⁾ DPAG underrettede BP om nægtelsen af viderebefordringen pr. fax den 4. november 1996, men DPAG oplyste ikke, hvornår forsendelsen rent faktisk var blevet standset (dokument 38-41 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴⁰⁾ Fax fra BPO til DPAG af 8. november 1996, hvori BPO anmoder DPAG om at »frigive forsendelsen« og »underrette (BPO) om omkostningerne« (dokument 47 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴¹⁾ Fax fra DPAG til BPO af 14. november 1996, hvori det hedder, at forsendelsen er blevet frigivet, uden at det er anført, hvornår frigivelsen fandt sted (dokument 52 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴²⁾ Repræsentanten driver virksomhed under navnet Framar International. Virksomhedens registrerede navn er imidlertid Werbung und Dienstleistungen für Versandhandel GmbH.

⁽⁴³⁾ Fax fra BPO til DPAG af 12. november 1996, hvori det bl.a. hedder: Royal Mail International agrees to pay the cost for the release of Ideas Direct, from the Terminal Dues account (Royal Mail International indvilger i at betale omkostningerne for frigivelsen af Ideas Direct over terminalafgiftskontoen) (dokument 49 i Kommissionens aktpakke). I sit svar på klagepunktsmeddelelsen fremlagde DPAG en kopi af en fax, der var sendt til BPO den 12. december, hvoraf det synes at fremgå, at forsendelserne blev viderebefordret den pågældende dag.

⁽⁴⁴⁾ Det bemærkes, at DPAG har ændret holdning til dette spørgsmål i løbet af proceduren. I sit oprindelige svar på klagen bekræftede DPAG, at forsendelsen blev frigivet den 14. november 1996 (DPAG's svar på klagen af 20. juli 1998, s. 10 — dokument 176 i Kommissionens aktpakke).

National retssag mod Ideas Direct

- (36) Den 30. december 1998 anlagde DPAG sag mod Ideas Direct ved Landgericht Hamburg ⁽⁴⁵⁾. DPAG krævede tillæg på 866 394 EUR for 680 543 enkeltforsendelser, som Ideas Direct havde sendt i 1997. Det krævede beløb var betydeligt større end tidligere krav, som var rejst over for BPO i forbindelse med forsendelser fra Ideas Direct i Det Forenede Kongerige. Den 29. oktober 1999 dømte Landgericht Hamburg Ideas Direct fra Det Forenede Kongerige til at betale DPAG det krævede beløb (plus renter og DPAG's sagsomkostninger) ⁽⁴⁶⁾. Ideas Direct har anket Landgericht Hamburgs afgørelse. BPO har over for Kommissionen givet udtryk for en stærk bekymring for resultatet af denne sag og understreget, at Ideas Direct er en mindre virksomhed, som ikke vil kunne klare et juridisk slagsmål med DPAG.

Krav, der er rejst efterfølgende for forsendelser afsendt i 1998

- (37) DPAG har fortsat opkrævet tillæg i forbindelse med forsendelser fra Ideas Direct. I et brev, der blev sendt den 27. november 1998, anmodede DPAG BPO om at betale tillæg for 19 forsendelser fra Ideas Direct (258 067 enkeltforsendelser i alt), som DPAG havde modtaget mellem den 1. januar og den 30. september 1998. Det krævede tillæg udgjorde 323 900 EUR. I faxen anførte DPAG følgende:

»For at undgå eventuelle forstyrrelser af posttjenesterne inden for Fællesskabet registrerede vi de nærmere omstændigheder og omdelte brevene til adressaterne.

Efter at have modtaget pålidelige oplysninger om afsenderen og forsendelsens indhold er vi nu i stand til at bevise, at der foreligger et tilfælde i henhold til verdenspostkonventionens artikel 25, stk. 1-3 ⁽⁴⁷⁾.«

- (38) Den 3. februar 1999 sendte DPAG BPO en fax, hvori det hed, at DPAG havde modtaget i alt 156 435 enkeltforsendelser fra Ideas Direct i Det Forenede Kongerige mellem den 1. oktober og den 31. december 1998 og anmodede BPO om at betale et samlet tillæg på 197 272 EUR. I denne fax anførte DPAG følgende:

»For at undgå eventuelle forstyrrelser af posttjenesterne inden for Fællesskabet registrerede vi de nærmere omstændigheder og omdelte brevene til adressaterne.

Efter at have modtaget pålidelige oplysninger om forsendelsens indhold er vi nu i stand til at bevise, at der foreligger et tilfælde i henhold til artikel 25, stk. 1-3 [...]. I alle tilfælde er [Ideas Directs] indenlandske adresse trykt på følgebrevet samt på det svarkort, der er vedlagt forsendelsen ⁽⁴⁸⁾.«

- (39) I marts 1999 anmodede Kommissionen DPAG om at forelægge detaljerede oplysninger om alle forsendelser fra bl.a. Ideas Direct, som var blevet nægtet viderebefordret i 1997 og 1998, herunder datoerne herfor ⁽⁴⁹⁾. I sit svar gjorde DPAG gældende, at der overhovedet ikke havde været tilfælde af nægtelse af viderebefordring eller forsinkelse af disse forsendelser ⁽⁵⁰⁾. I sine bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001 gentog DPAG sin udtalelse om, at ingen forsendelser fra Ideas Direct, der var afsendt i 1997 og 1998, var blevet nægtet viderebefordret eller forsinket af DPAG ⁽⁵¹⁾. DPAG gav imidlertid nu følgende begrundelse for ikke at have gjort dette.

»...Deutsche Post AG var i besiddelse af prøver af forsendelserne, hvorfor det ikke længere var nødvendigt at tilbageholde forsendelserne for at godtgøre selskabets krav ⁽⁵²⁾.«

⁽⁴⁵⁾ Stævningen blev ukorrekt stilet til Ideas Direct Ltd, Osterbekstrasse 90a, Hamburg, som er Framar Internationals adresse. Retten modtog stævningen den 5. januar 1999. Selv om intet firma, der driver virksomhed under navnet Ideas Direct, har bopæl på den pågældende adresse, blev sagen antaget af den tyske domstol (dokument 611-914 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴⁶⁾ Deutsche Post AG mod Ideas Direct Ltd, Az.: 416 O 2/99, dom afsagt af Landgericht Hamburg den 29. oktober 1999.

⁽⁴⁷⁾ Kommissionens understregning. Brev fra DPAG til BPO af 27. november 1998, der var vedføjet fortegnelser over 19 forsendelser fra Ideas Direct (dokument 524-526 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴⁸⁾ Kommissionens understregning. Fax fra DPAG til BPO af 3. februar 1999 (dokument 927-928 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁴⁹⁾ Kommissionens begæring om oplysninger af 3. marts 1999 (dokument 606 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁵⁰⁾ DPAG's svar på begæring om oplysninger af 23. april 1999 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁵¹⁾ DPAG's bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 2

⁽⁵²⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 2 [»...verfügte die Deutsche Post AG über Mustersendungen, so daß es keines Anhaltens zur Prüfung mehr bedurfte«].

- (40) Efter anmodning fra Kommissionen har BPO bekræftet, at ingen forsendelser fra Ideas Direct, der blev sendt til Tyskland via BPO i 1998, indeholdt prøver på forsendelser ⁽⁵³⁾. Den 18. maj bekræftede DPAG — efter anmodning fra Kommissionen — at de pågældende forsendelser fra Ideas Direct blev tilbageholdt, mens adressaterne blev kontaktet. Så snart DPAG havde modtaget en prøve på forsendelsen fra en af adressaterne, blev forsendelserne straks viderebefordret til adressaterne ⁽⁵⁴⁾.

Fidelity Investments

- (41) Fidelity Investments Services Ltd (Fidelity Investments) er et multinationalt selskab, der er aktivt i den finansielle sektor og har hjemsted i Bahamas. Holdingselskabet i Det Forenede Kongerige er Fidelity Investment Management Ltd. Fidelity Investments-koncernen har kontorer i Paris, Frankfurt, Amsterdam, Madrid, Stockholm, Luxembourg og Zürich. Disse kontorer, som i det væsentlige yder kundesupport, servicerer kunder i alle medlemsstater. Kontoret i Frankfurt drives af koncernens tyske datterselskab Fidelity Investments Services GmbH. Selv om alle kontorer jævnligt afsender postforsendelser i mindre omfang, er håndteringen af alle masseforsendelser blevet centraliseret hos koncernens European Service Centre i Det Forenede Kongerige. I 1997 benyttede Fidelity Investments BPO til at distribuere en række forsendelser til adressater i Fællesskabet. Forsendelserne indeholdt et prospekt og et følgebrev på tysk. Det fremgik af følgebrevet, at tyske kunder skulle sende deres svar til Fidelity Investment GmbH i Frankfurt.
- (42) Mange forsendelser, der blev afsendt i marts og april 1997, blev nægtet viderebefordret af DPAG ved ankomsten til Tyskland. Den 7. april 1997 underrettede DPAG BPO om, at en af disse forsendelser var blevet nægtet viderebefordret ⁽⁵⁵⁾. En kopi af et prøvebrev dateret den 25. marts 1997 var vedføjet den underretningsformular, der blev sendt til BPO ⁽⁵⁶⁾. BPO tog igen spørgsmålet op over for DPAG den 16. april 1997, efter at endnu en forsendelse fra Fidelity Investments var blevet nægtet viderebefordret ⁽⁵⁷⁾. DPAG svarede dagen efter, at den seneste forsendelse ville blive frigivet, og gentog sit krav om betaling af tillæg ⁽⁵⁸⁾. Adskillige forsendelser fra Fidelity Investments blev tilbageholdt af DPAG i mange uger ⁽⁵⁹⁾. BPO gør gældende, at disse forsendelser ikke længere burde have været forsinket, da BPO havde indvilget i at betale tillæggene.
- (43) I andet halvår af 1997 modtog DPAG 118 forsendelser — som indeholdt i alt 275 027 enkeltforsendelser — fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige ⁽⁶⁰⁾. DPAG rejste sit krav i forbindelse med disse forsendelser første gang et år senere i en fax til BPO den 11. december 1998, hvori DPAG anmodede BPO om at betale et tillæg på 340 774 EUR. I faxen anførte DPAG følgende:

»For at undgå eventuelle forstyrrelser af posttjenesterne inden for Fællesskabet registrerede vi de nærmere omstændigheder og omdelte brevene til adressaterne.

Efter at have modtaget pålidelige oplysninger om forsendelsens indhold er vi nu i stand til at bevise, at der foreligger et tilfælde i henhold til verdenspostkonventionens artikel 25, stk. 1-3 [...]. I alle tilfælde er det dette firmas adresse, der er trykt på følgebrevet i forsendelsen ⁽⁶¹⁾«

⁽⁵³⁾ Meddelelse fra BPO til Kommissionen af 10. maj 2001.

⁽⁵⁴⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 1.

⁽⁵⁵⁾ DPAG's remailkontrollformular, fax fra DPAG til BPO af 7. april 1997 (dokument 60 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁵⁶⁾ Dokument 61-62 i Kommissionens aktpakke.

⁽⁵⁷⁾ Fax fra BPO til DPAG af 16. april 1997 (dokument 55 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁵⁸⁾ Fax fra DPAG til BPO af 17. april 1997 (dokument 56 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁵⁹⁾ Brev fra BPO til DPAG af 17. april 1997, hvori BPO gør følgende gældende: Jeg har erfaret fra Fidelity UK, at De holder et møde i dag for at afgøre, om forsendelserne skal frigives eller ej. Hvorfor? Jeg gav personligt tilladelse til, at forsendelserne blev frigivet for adskillige uger siden efter den normale procedure, der blev aftalt mellem begge vore administrationer (dokument 58 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶⁰⁾ DPAG's fortegnelser over modtagne forsendelser fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige som sendt til BPO den 11. december 1998 (dokument 506-507 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶¹⁾ Kommissionens understregning. Fax fra DPAG til BPO af 11. december 1998 (dokument 493-494 i Kommissionens aktpakke). Prøver på forsendelser — herunder indhold dateret den 9. oktober 1997 — var vedføjet brevet (dokument 495-505 i Kommissionens aktpakke).

- (44) Kort tid efter, den 28. december 1998, anmodede DPAG Fidelity Investments' tyske datterselskab om at betale tillægget for de ovennævnte 275 027 enkeltforsendelser. Grunden til DPAG's beslutning om at kontakte, hvad DPAG betragtede som afsenderen, var, at BPO ikke havde svaret inden for den af DPAG fastsatte frist ⁽⁶²⁾.
- (45) DPAG sendte endnu et brev til BPO den 1. februar 1999, hvori DPAG anførte, at selskabet havde modtaget 1 035 837 enkeltforsendelser fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige mellem den 4. januar og den 30. september 1998. Det samlede beløb, som der blev rejst krav om, udgjorde 1 325 522 EUR ⁽⁶³⁾. Den 3. februar 1999 sendte DPAG et tredje brev til BPO og gjorde gældende, at DPAG — mellem den 1. oktober og den 31. december 1998 — havde modtaget i alt 224 301 enkeltforsendelser fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige. DPAG krævede tillæg på 285 704 EUR af BPO ⁽⁶⁴⁾. Begge breve indeholdt sætninger, som stort set svarede til de ovenfor citerede. DPAG har selv forelagt Kommissionen adskillige prøver (herunder indhold) på forsendelser fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige ⁽⁶⁵⁾.
- (46) BPO har forelagt Kommissionen en kopi af et brev, som DPAG sendte til adressaterne i forbindelse med en forsendelse fra Fidelity Investments. I dette brev anmodede DPAG adressaten om at give afkald på retten til hemmeligholdelse med hensyn til den vedlagte meddelelse fra Fidelity Investments. Som begrundelse for denne anmodning anførte DPAG »formodningen om, at afsenderen af disse breve misbruger internationale bestemmelser« ⁽⁶⁶⁾. Fidelity Investments reagerede stærkt på, at DPAG havde henvendt sig direkte til Fidelity Investments' kunder og ladet dem forstå, at Fidelity Investments skulle have misbrugt visse internationale bestemmelser, der ikke var angivet nærmere. Virksomheden gav efterfølgende udtryk for sin stærke forurologelse over for såvel BPO som DPAG. I et brev til BPO anførte Fidelity Investments følgende:
- »Det er os meget magtpåliggende, at vort omdømme fortsat er bedst muligt i alle retsområder, hvor vi opererer, og vi mener, at breve af denne art er særdeles skadelige for vort omdømme og image på markedet ⁽⁶⁷⁾.«
- (47) Fidelity Investments har for nylig besluttet at høre op med at sende sin post til Tyskland fra Det Forenede Kongerige og er ved at opbygge et nyt tryknings- og produktionssted i Tyskland, hvorfra virksomhedens tyske kunder vil blive betjent ⁽⁶⁸⁾.
- (48) DPAG bekræftede rent faktisk — i sit oprindelige svar på klagen fra juli 1998 — at DPAG havde modtaget adskillige forsendelser, som Fidelity Investments havde sendt via BPO i marts og april 1997 ⁽⁶⁹⁾. På grundlag af »det materielle afsenderbegreb« gjorde DPAG gældende, at Fidelity Investments' tyske datterselskab var afsender af forsendelserne ⁽⁷⁰⁾.
- (49) I marts 1999 anmodede Kommissionen DPAG om at forelægge detaljerede oplysninger om alle forsendelser fra bl.a. Fidelity Investments, som var blevet nægtet viderebefordret i 1997 og 1998, herunder datoerne herfor ⁽⁷¹⁾. På daværende tidspunkt gjorde DPAG gældende, at der overhovedet ikke havde været tilfælde af nægtelse af viderebefordring eller forsinkelse af sådanne forsendelser ⁽⁷²⁾.

⁽⁶²⁾ Brev fra DPAG til Fidelity Investments Services GmbH af 28. december 1998. Bilag 9 i BPO's memorandum af 17. november 2000.

⁽⁶³⁾ Brev fra DPAG til BPO af 1. februar 1999 (dokument 931 og 932 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶⁴⁾ Brev fra DPAG til BPO af 3. februar 1999 (dokument 929 og 930 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶⁵⁾ Breve fra Fidelity Investments til tyske kunder dateret den 20. marts 1997 og 15. juni 1998 (dokument 203-209 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶⁶⁾ Brev fra DPAG dateret den 17. august 1998 til en adressat i forbindelse med en forsendelse fra Fidelity Investments (dokument 313 i Kommissionens aktpakke). [... die Vermutung, daß der Absender dieser Sendungen internationale Regelungen mißbräuchlich verwendet.]

⁽⁶⁷⁾ Brev fra Fidelity Investments til BPO af 12. oktober 1998 (dokument 311-312 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁶⁸⁾ Høring afholdt den 23. november 2000; BPO's memorandum af 17. november 2000, s. 31.

⁽⁶⁹⁾ DPAG's svar på klagen af 20. juli 1998, s. 11 (dokument 177 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁷⁰⁾ DPAG's svar på klagen af 20. juli 1998, s. 13 (dokument 179 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁷¹⁾ Kommissionens begæring om oplysninger af 3. marts 1999 (dokument 606 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁷²⁾ DPAG's svar på anmodning om oplysninger af 23. april 1999, s. 8 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke).

(50) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse anførte DPAG, at DPAG ikke længere kunne identificere, hvilke forsendelser BPO havde henvist til. DPAG tilføjede, at DPAG i 1997 havde modtaget 158 forsendelser fra Fidelity Investments, som — ifølge DPAG — var omfattet af verdenspostkonventionens artikel 25. Alene i april 1997 »registrerede« DPAG 24 sådanne tilfælde⁽⁷³⁾. Det fremgår af de dokumenter, som Kommissionen har fået forelagt, at DPAG fører detaljerede fortegnelser over alle forsendelser, der kommer fra Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige⁽⁷⁴⁾. Endvidere understregede DPAG, at korrespondancen fra den 16. og 17. april 1997 henviste til en anden forsendelse fra Fidelity Investments end den, BPO havde fået underretning om den 7. april det pågældende år⁽⁷⁵⁾. DPAG gjorde gældende, at den anden forsendelse blev nægtet viderebefordret den 16. april 1997 og frigivet den efterfølgende dag⁽⁷⁶⁾.

(51) I sine bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001 anførte DPAG igen, at DPAG siden andet halvår af 1997 ikke havde nægtet at viderebefordre eller forsinket forsendelser fra Fidelity Investments. DPAG gav imidlertid følgende forklaring:

»Da Deutsche Post AG var i besiddelse af de oplysninger, der var nødvendige for at godtgøre betalingskravet ved de tyske domstole, var der efter Deutsche Post AG's opfattelse ikke behov for at foretage yderligere undersøgelser af, om kriterierne for det materielle afsenderbegreb var opfyldt [...]. Forsendelserne var blevet viderebefordret kort tid efter, da betalingskravene først skulle godtgøres⁽⁷⁷⁾.«

(52) Efter anmodning fra Kommissionen har BPO bekræftet, at ingen forsendelser fra Fidelity Investments, der blev sendt til Tyskland via BPO i andet halvår af 1997 eller senere, indeholdt prøver på forsendelser⁽⁷⁸⁾. Den 18. maj bekræftede DPAG — efter anmodning fra Kommissionen — at de pågældende forsendelser fra Fidelity Investments blev tilbageholdt, mens adressaterne blev kontaktet. Så snart DPAG havde modtaget en prøve på forsendelsen fra en af adressaterne, blev forsendelserne straks viderebefordret til adressaterne⁽⁷⁹⁾.

Gant

(53) Gant er et amerikansk tøjmærke. Gant-tøj markedsføres i mere end 30 lande. En virksomhed, der er registreret i Sverige, Pyramid Sportswear AB, er franchisetager af mærket for markeder uden for USA. I Fællesskabet sælges Gant-tøj via udvalgte detailhandlere og detailforretninger med betegnelsen »Gant Store«. Der er Gant Stores i mange europæiske lande, herunder Tyskland. Den tyske detailforretning i Düsseldorf drives af virksomheden Pyramid Sportswear GmbH, som er et 100 % ejet datterselskab af Pyramid Sportswear AB.

(54) Gant udsender jævnligt kataloger til registrerede kunder overalt i Europa. Kataloger kan ligeledes rekvireres ved at sende et svarkort til den lokale Gant Store. Disse svar videresendes derpå til Sverige. Masseforsendelser, som indeholder reklamemateriale, f.eks. kataloger, afsendes fra Det Forenede Kongerige til europæiske kunder, hovedsagelig fordi 60-70 % af alle katalogbestillinger kommer fra Det Forenede Kongerige. Disse masseforsendelser produceres af Pyramid Sportswear AB i Sverige, hvorefter de transporteres til Det Forenede Kongerige med henblik på postbesørgelse via BPO. Den eneste undtagelse er forsendelser til svenske kunder, som ikke sendes via Det Forenede Kongerige.

⁽⁷³⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, 22. september 2000, s. 21.

⁽⁷⁴⁾ Dokument 506 og 507 i Kommissionens aktpakke — forelagt af BPO — med kopier fra en DPAG-database, som indeholder detaljerede oplysninger om hver forsendelse fra Fidelity Investments, der er nægtet viderebefordret (f.eks. sagsnummer, dato for nægtelse af viderebefordring og antal enkeltforsendelser).

⁽⁷⁵⁾ Se dokument 55, 56 og 60 i Kommissionens aktpakke.

⁽⁷⁶⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, 22. september 2000, s. 22. I faxen fra DPAG til BPO af 17. april 1997 anfører DPAG, at forsendelsen vil blive frigivet (dokument 56 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁷⁷⁾ DPAG's bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 2. [»Da die Informationen, die zur Durchsetzung des Zahlungsanspruches vor deutschen Gerichten benötigt wurden, vorhanden waren, bestand aus Sicht der Deutschen Post AG keine Notwendigkeit, weitere Ermittlungen darüber anzustellen, ob die Voraussetzungen des materiellen Absenderbegriffes erfüllt waren. [...] Die Sendungen waren zeitnah weitergeleitet worden. Es ging lediglich noch darum, die Zahlungsansprüche geltend zu machen.«]

⁽⁷⁸⁾ Meddelelse fra BPO til Kommissionen af 10. maj 2001.

⁽⁷⁹⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 2.

Kataloget fra efteråret 1996

- (55) BPO har henvist til en forsendelse med efterårskataloger, som indgik i en Gant Store-reklamekampagne. Postforsendelserne blev distribueret til europæiske kunder i september 1996. Den 16. september 1996 underrettede DPAG BPO om, at forsendelsen var blevet nægtet viderebefordret⁽⁸⁰⁾. Den 25. september 1996 anmodede BPO DPAG om øjeblikkeligt at frigive forsendelsen⁽⁸¹⁾. I sit svar samme dag gentog DPAG, at forsendelsen efter selskabets opfattelse var ABA-remail, og konkluderede, at »... brevene indtil videre vil forblive i Köln West«⁽⁸²⁾. Endnu en fax fra DPAG til BPO af 26. september 1996 bekræfter, at forsendelsen stadig blev tilbageholdt af DPAG⁽⁸³⁾. For at få denne tidsfølsomme forsendelse frigivet indvilgede BPO i at betale det krævede beløb. BPO har hverken kendskab til den nøjagtige dato for nægtelsen af viderebefordringen eller den nøjagtige dato for frigivelsen af forsendelsen.
- (56) I et brev til DPAG dateret den 31. oktober 1996 klagede Pyramid Sportswear AB's tyske datterselskab over, at forsendelsen med Gants efterårskatalog blev tilbageholdt i seks uger, og at BPO først blev underrettet 20 dage efter forsendelsens tilbageholdelse. I brevet gjorde Pyramid Sportswear GmbH gældende, at markedsføringskampagnen var en fiasko som følge af den betydelige forsinkelse. Mange af artiklerne i kataloget kunne ikke længere fås i forretningen i Düsseldorf. Pyramid Sportswear GmbH krævede derfor en erstatning på 20 500 EUR af DPAG for omkostningerne ved den »spildte« kampagne og tabet af goodwill⁽⁸⁴⁾. DPAG nægtede at yde Pyramid Sportswear GmbH en sådan erstatning.
- (57) DPAG fastholdt — i sit svar på klagen af 20. juli 1998 — sin holdning, at den »materielle« afsender af forsendelsen fra 1996 var det tyske datterselskab Pyramid Sportswear GmbH. Denne vurdering var bl.a. baseret på, at katalogerne var vedlagt svarkuponer med Gant Stores adresse i Düsseldorf. DPAG har bekræftet, at BPO blev underrettet om nægtelsen af viderebefordringen den 16. september 1996, men har ikke oplyst, hvornår forsendelsen blev nægtet viderebefordret. DPAG gjorde endvidere gældende, at forsinkelserne udelukkende skyldtes, at BPO ikke var rede til at imødekomme DPAG's krav⁽⁸⁵⁾. I sit svar på klagepunktsmeddelelsen anførte DPAG, at Kommissionen ikke havde nogen dokumentation for, hvornår forsendelsen blev nægtet viderebefordret af DPAG, og gjorde gældende, at DPAG ikke havde kendskab til, hvornår BPO indvilgede i at betale tillægget⁽⁸⁶⁾. Den dato, hvor DPAG hævder at have viderebefordret forsendelsen — den 4. oktober 1996 — blev i sidste instans oplyst af DPAG⁽⁸⁷⁾.

Kataloget fra efteråret 1998

- (58) BPO har forelagt Kommissionen kopier af et brev og en remailkontrolformular fra DPAG — begge dateret den 17. september 1998 — hvorved BPO blev underrettet om, at to Gant-forsendelser var nægtet viderebefordret. Det fremgår af både brevet og formularen, at forsendelserne — som bestod af i alt 2 571 enkeltforsendelser — var blevet nægtet viderebefordret den 27. og 28. august 1998. I brevet af 17. september 1998 anførte DPAG følgende:

»I mangel af tilstrækkelige oplysninger om indholdet og den egentlige afsender registrerede vi de nærmere omstændigheder og omdelte brevene til adressaterne⁽⁸⁸⁾.«

⁽⁸⁰⁾ Fax fra DPAG til BPO af 16. september 1996 (dokument 66-68 i Kommissionens aktpakke). I faxen hævdede DPAG at have opdaget en ABA-remailing fra Pyramid Sportswear GmbH indeholdende 6 076 enkeltforsendelser. DPAG anførte ikke noget sagskontrolnummer for denne forsendelse. En kopi af en prøve af en kuvert, men ikke selve kataloget, var vedføjet faxen.

⁽⁸¹⁾ Fax fra BPO til DPAG af 25. september 1996 (dokument 69 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁸²⁾ Fax fra DPAG til BPO af 25. september 1996 (dokument 71 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁸³⁾ Fax fra DPAG til BPO af 26. september 1996 (dokument 77 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁸⁴⁾ Brev fra Pyramid Sportswear GmbH til DPAG af 31. oktober 1996 (dokument 64-65 i Kommissionens aktpakke). I brevet gør Pyramid Sportswear GmbH det klart, at distributionen af Gant-kataloger til alle Gant Stores i Europa sker centralt fra Det Forenede Kongerige.

⁽⁸⁵⁾ DPAG's svar på klagen af 20. juli 1998, s. 15-16 (dokument 181-182 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁸⁶⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000.

⁽⁸⁷⁾ Kopi af en intern DPAG-fortegnelse, som blev faxet internt i DPAG den 4. oktober 1996. I faxen godkendes viderebefordringen af forsendelsen efter BPO's indvilgelse i at betale tillægget. Det fremgår ikke af fortegnelsen, om forsendelsen rent faktisk blev frigivet den pågældende dag. DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, bilag 12.

⁽⁸⁸⁾ DPAG's brev og remailkontrolformular af 17. september 1998 (dokument 317-319 i Kommissionens aktpakke).

- (59) I samme brev krævede DPAG — »efter at have modtaget pålidelige oplysninger om indholdet« — et tillæg på 2 827 EUR af BPO ⁽⁸⁹⁾. De pågældende forsendelser indeholdt Gant Stores katalog for efteråret 1998, som blev udsendt til Gants tyske kunder. Dette katalog blev produceret og distribueret på samme måde som kataloget fra 1996. Da remailkontrolformularen blev returneret til DPAG, havde BPO tilføjet følgende:

»Det er utroligt, at det har taget DPAG næsten en måned at underrette os om denne tilbageholdelse, som vi overhovedet ikke er enige i ⁽⁹⁰⁾.«

- (60) I en meget sen fase af proceduren — i bemærkningerne til Kommissionen af 2. maj 2001 — anførte DPAG, at forsendelsen blev frigivet, inden remailkontrolformularen og brevet blev sendt til BPO den 17. september 1998. DPAG's bemærkninger indeholdt ingen oplysninger om den faktiske dato for frigivelsen af forsendelsen. I stedet gjorde DPAG gældende, at da forsendelsen allerede var blevet viderebefordret til adressaterne, var der ikke længere et presserende behov for, at DPAG underrettede BPO ⁽⁹¹⁾. Efter anmodning fra Kommissionen om at fremskomme med nærmere oplysninger meddelte DPAG — den 18. maj 2001 — at forsendelsen var blevet viderebefordret den 8. september 1998 ⁽⁹²⁾.

Multiple Zones

- (61) BPO forelagde i februar 1999 yderligere dokumentation i forbindelse med forsendelser fra Det Forenede Kongerige, som DPAG havde nægtet at viderebefordre, havde forsinket og opkrævet tillæg for. Et af de pågældende eksempler var en forsendelse fra virksomheden Multiple Zones, der tilhører American Extensis Corporation-koncernen. Den pågældende forsendelse — som indeholdt i alt 14 166 enkeltforsendelser — stammede fra koncernens europæiske hovedkontor, Plantijn Groep BV, der har hjemsted i Nederlandene. Følgende returoplysninger fremgik af kuverten i tilfælde af uanbringelighed:

»If undeliverable please return to:/HOL000119E/FS P.O Box 456/London/EC1A 1QR/United Kingdom ⁽⁹³⁾.«

- (62) Pr. fax blev BPO den 11. februar 1999 underrettet om, at forsendelsen fra Multiple Zones var blevet standset af DPAG den 4. februar, dvs. syv dage tidligere. DPAG krævede et tillæg på 18 547 EUR ⁽⁹⁴⁾. BPO svarede samme dag ved at returnere remailkontrolformularen og indvilgede i at betale det krævede tillæg. På formularen havde BPO tilføjet følgende:

»Som i forbindelse med alle tidligere tilfælde berører det ikke vor påstand, at De ikke har ret til at standse og kræve et tillæg for denne forsendelse, at British Post Office indvilger i at betale det af Deutsche Post AG krævede tillæg for at sikre, at forsendelsen øjeblikkeligt frigives. Vi forbeholder os imidlertid ret til at tilbagesøge eventuelle betalinger, som De med urette har krævet ⁽⁹⁵⁾.«

- (63) Selv om BPO indvilgede i at betale beløbet, blev forsendelsen først frigivet den 18. februar, dvs. syv dage efter BPO's indvilgelse i at betale DPAG beløbet og 14 dage efter den oprindelige nægtelse af at viderebefordre forsendelsen. Kunden har efterfølgende oplyst BPO om, at svarprocenten i forbindelse med forsendelsen var meget lav i Tyskland.

- (64) DPAG har gjort gældende — i sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse — at kuverterne i forbindelse med den pågældende forsendelse ikke indeholdt oplysninger om afsenderen af forsendelsen ⁽⁹⁶⁾. Efter DPAG's opfattelse skulle den britiske returadresse, der var anført på bagsiden af kuverten, ikke betragtes som en sådan oplysning. På grundlag af indholdet af brevet anførte DPAG, at den »materielle« afsender var den tyske virksomhed Multiple Zones GmbH. DPAG erkendte ganske vist, at navnet på den nederlandske virksomhed Extensis Europe rent faktisk fremgik af indholdet af forsendelsen, men gjorde gældende, at det forhold, at Multiple Zones GmbH's navn var skrevet med en større skrifttype, var en af de afgørende faktorer for at identificere en tysk afsender ⁽⁹⁷⁾.

⁽⁸⁹⁾ DPAG's brev og remailkontrolformular af 17. september 1998 (dokument 317-319 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁹⁰⁾ DPAG's remailkontrolformular af 17. september 1998 (dokument 317 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁹¹⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 3.

⁽⁹²⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 3. DPAG forelagde imidlertid ingen dokumentation, der kunne bekræfte datoen for frigivelsen.

⁽⁹³⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, bilag 13.

⁽⁹⁴⁾ Remailkontrolformular sendt af DPAG til BPO den 11. februar 1999 (dokument 991, bilag 2-1 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁹⁵⁾ Kommissionens understregning. Remailkontrolformular returneret til DPAG af BPO den 11. februar 1999 (dokument 992 i Kommissionens aktpakke).

⁽⁹⁶⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, s. 25-26.

⁽⁹⁷⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, s. 25-26.

- (65) DPAG gjorde endvidere gældende, at grunden til, at DPAG havde tilbageholdt forsendelsen indtil den 18. februar 1999, var, at BPO ikke havde indvilget i at betale uden betingelser og heller ikke havde reageret inden for yderligere syv dage. DPAG anførte, at hvis BPO ikke havde reageret så langsomt, havde DPAG frigivet forsendelsen tidligere ⁽⁹⁸⁾. DPAG bekræftede frigivelsen af forsendelsen fra Multiple Zones i en fax dateret den 18. februar 1999. DPAG tilføjede følgende:

»Da Royal Mail nægter at betale eller knytter betalingen til visse betingelser, som svarer til en nægtelse, forbeholder vi os ret til at kræve betaling direkte fra afsenderen ⁽⁹⁹⁾.«

- (66) I en anden fax til BPO, dateret den 20. februar 1999, anførte DPAG følgende:

»Vi bemærker, at Deres prioritet ikke er at sikre interesserne blandt Deutsche Posts kunder.

[...]

Postforsendelserne fra virksomheden Multiple Zones Germany GmbH [...] blev frigivet den 18.2.1999. Denne beklagelige forsinkelse skyldtes Royal Mails overraskende forbehold. Vi var nødt til at ændre vore procedurer for at sikre vore krav over for afsenderne. Vi forsøgte således at kontakte afsenderne for at få afklaret, om postforsendelserne var blevet produceret i Storbritannien, eller om de var blevet overført dertil blot med henblik på indlevering til postbesørgelse ⁽¹⁰⁰⁾.«

- (67) I sine bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001 anførte DPAG, at som følge af BPO's nægtelse af at betale uden betingelser var DPAG nødt til at godtgøre sit krav over for afsenderen ved at kontakte adressaterne og anmode om prøver på indholdet af brevene. Så snart DPAG havde fået den dokumentation, som selskabet fandt nødvendig, blev forsendelserne viderebefordret til adressaterne den 18. februar 1999 ⁽¹⁰¹⁾.

DPAG's procedurer i forbindelse med indgående grænseoverskridende brevpost fra Det Forenede Kongerige

- (68) De mængder af grænseoverskridende post, der ankommer til Tyskland, og som — ifølge DPAG — falder ind under verdenspostkonventionens artikel 25, er meget store. DPAG skønnede, at 18 % af al indgående grænseoverskridende post i 1999 opfyldte betingelserne for at være remail, der var omfattet af verdenspostkonventionens artikel 25 ⁽¹⁰²⁾. Hvert år behandler DPAG angiveligt ca. [> 5000] (*) tilfælde af masseforsendelser, der falder ind under denne artikel. Det samlede antal postforsendelser, som DPAG klassificerede som remail, udgjorde [$10-20$]* mio. i 1998 og [$10-20$]* mio. i 1999 ⁽¹⁰³⁾. I 1996-1997 alene påberåbte DPAG sig i [> 500]* sager artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 over for BPO ⁽¹⁰⁴⁾.
- (69) Den procedure, som DPAG følger ved undersøgelsen af indgående grænseoverskridende brevpost fra Det Forenede Kongerige, kan opsummeres på følgende måde ⁽¹⁰⁵⁾:
- (70) Indgående forsendelser undersøges af det ansvarlige sorteringskontor for på grundlag af postforsendelsernes ydre at kunne fastslå, om forsendelserne kunne have en indenlandsk afsender. Forsendelser, hvor det er klart for DPAG, at afsenderen er bosiddende i Det Forenede Kongerige, omdeles altid straks til adressaterne. Det samme gælder for forsendelser, som DPAG anser for at være tidsfølsomme.

⁽⁹⁸⁾ DPAG's svar af 23. april 1999 (dokument 991, s. 7, i Kommissionens aktpakke) og DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000.

⁽⁹⁹⁾ I denne forbindelse er den »afsender«, som DPAG henviser til, den enhed i Tyskland, som efter DPAG's opfattelse er den »materielle« afsender. Fax fra DPAG til BPO af 18. februar 1999 med overskriften »Remailingfallbearbeitung« (dokument 992, bilag 2-3 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁰⁰⁾ Kommissionens understregning. Fax fra DPAG til BPO af 20. februar 1999 (dokument 992, bilag 2-3, i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁰¹⁾ DPAG's bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 3.

⁽¹⁰²⁾ DPAG-tidsskrift »Post Forum Spezial«, november 1999, s. 6 (dokument 1199 i Kommissionens aktpakke).

(*) Forretningshemmeligheder.

⁽¹⁰³⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, s. 31.

⁽¹⁰⁴⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen af 22. september 2000, s. 24.

⁽¹⁰⁵⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 24. april 1999 i henhold til artikel 11 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke). DPAG har desuden behandlet det samme spørgsmål i sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse af 22. september 2000 og under den høring, der blev afholdt den 23. november 2000.

- (71) Hvis DPAG har en formodning om, at forsendelsen har en indenlandsk afsender (ifølge DPAG's egen definition af den »materielle« afsender), nægtes forsendelsen viderebefordret, hvorefter der pr. post tages kontakt til ca. ti adressater, som anmodes om at stille en prøve på forsendelsen til rådighed for DPAG⁽¹⁰⁶⁾. DPAG har bekræftet, at det i gennemsnit tager 5-6 arbejdsdage at kontakte adressaterne pr. post og modtage deres skriftlige godkendelse af, at deres post åbnes⁽¹⁰⁷⁾. Det forhold, at denne procedure ofte tager en uge, bekræftes yderligere af en fax, som DPAG sendte til BPO i 1996. I faxen anførte DPAG følgende:

»Ovennævnte forsendelse blev standset den 10. december. Vi kontrollerede den ved at forhøre os hos nogle adressater om indholdet. Denne kontrol varede en uge, og vi underrettede Dem den 17. december⁽¹⁰⁸⁾.«

- (72) Når DPAG frem til, at der er tale om det, som DPAG betragter som en indenlandsk afsender, sendes en remailkontrolformular pr. fax til BPO⁽¹⁰⁹⁾. Denne formular indeholder bl.a. DPAG's sagsnummer, datoen for nægtelsen af forsendelsens viderebefordring, navnet på den formodede indenlandske afsender og det krævede tillæg. BPO anmodes derpå om at returnere formularen og angive, hvorfra forsendelsen efter BPO's opfattelse stammer. Først når BPO har indvilget i at betale det krævede beløb, frigiver DPAG de forsendelser, der er nægtet viderebefordret.
- (73) Kommissionen har anmodet DPAG om at vurdere den gennemsnitlige forsinkelse som følge af DPAG's procedurer (dvs. den tid, der er behov for til nægtelsen af viderebefordringen, undersøgelsen af indholdet, underretningen af BPO, modtagelsen af BPO's godkendelse af »add costs« og frigivelsen af forsendelsen). I sit svar til Kommissionen af 24. april 1999 anførte DPAG, at som følge af, at BPO ikke reagerede hurtigt på DPAG's krav, udgjorde BPO's gennemsnitlige svartid én uge, noget, som øgede de samlede forsinkelser i forbindelse med forsendelser, der var nægtet viderebefordret⁽¹¹⁰⁾. Forsendelser, hvor DPAG ikke har fået forelagt dokumentation for en britisk afsender, omdeles ikke, før den afsendende posttjeneste — eller den enhed med hjemsted i Tyskland, som efter DPAG's opfattelse er afsenderen — har afgivet et bindende tilsagn om at betale det krævede beløb. I sådanne tilfælde kan forsendelserne blive forsinket i endnu en uge⁽¹¹¹⁾.
- (74) I andet halvår af 1997 indførte DPAG en alternativ metode til behandling af påståede tilfælde af ABA-remail. I stedet for at anvende remailkontrolformularen begyndte DPAG at registrere de nærmere omstændigheder i forbindelse med forsendelsen, hvorefter forsendelsen blev viderebefordret til adressaterne. Ifølge DPAG er dette forbundet med en registrering af ankomstdatoen, antallet af enkeltforsendelser i forsendelsen og disse enkeltforsendelsers vægt og størrelse⁽¹¹²⁾. I sit svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 23. april 1999 gjorde DPAG gældende, at alle forsendelser, som var blevet håndteret på denne måde, var tilfælde af såkaldt ikke-fysisk remail, som straks var blevet viderebefordret og omdelt til adressaterne⁽¹¹³⁾. Det fremgår imidlertid af den korrespondance, som DPAG sendte til BPO i denne henseende, at prøver af disse forsendelser blev åbnet og undersøgt, inden forsendelserne blev viderebefordret. DPAG synes at have anvendt begge procedurer parallelt i nogen tid⁽¹¹⁴⁾.

⁽¹⁰⁶⁾ Under høringen den 23. november 2000 oplyste DPAG det omtrentlige antal adressater, som kontaktes, efter at en forsendelse er blevet nægtet viderebefordret, noget, som DPAG ikke havde gjort tidligere.

⁽¹⁰⁷⁾ Udtalelse af DPAG under høringen den 23. november 2000 som svar på et direkte spørgsmål. Indtil da havde DPAG ikke givet Kommissionen disse oplysninger.

⁽¹⁰⁸⁾ Fax fra DPAG til BPO af 18. december 1996 vedrørende virksomheden Super Foto (BPO's memorandum af 17. november 2000, bilag 1).

⁽¹⁰⁹⁾ Remailkontrolformularen blev indført i oktober 1996. BPO's memorandum af 22. februar 1999, s. 2 (dokument 548 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹¹⁰⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 26. april 1999 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹¹¹⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 26. april 1999 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke). NB.: Ved at anvende denne procedure lægger DPAG i realiteten bevisbyrden over på den afsendende offentlige posttjeneste og den enhed, der er bosiddende i Tyskland, som efter DPAG's opfattelse er afsenderen. DPAG vil kun omdele forsendelsen til den internationale takst, hvis de kan bevise, at der er tale om en udenlandsk afsender.

⁽¹¹²⁾ DPAG's bemærkninger til Kommissionen af 2. maj 2001, s. 2. NB.: de remailkontrolformularer, som DPAG anvender, nævner ikke ankomstdatoen, men altid »datoen for nægtelse af viderebefordring«.

⁽¹¹³⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 23. april 1999, s. 8 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹¹⁴⁾ BPO's memorandum af 22. februar 1999, s. 2.

- (75) Alene i 1997 nægtede DPAG at viderebefordre og undersøgte [...] enkeltforsendelser fra Det Forenede Kongerige. Det efterfølgende år var dette antal steget til [1 000 000] enkeltforsendelser, dvs. en procentvis stigning på ca. [...] %. Den bratte stigning i antallet af forsendelser, der er nægtet viderebefordret, kan ifølge DPAG forklares ved, at BPO iværksatte en omfattende markedsføringskampagne i 1999, som var henvendt til virksomheder i Tyskland og tilskyndede dem til at omdirigere deres indenlandske post via Det Forenede Kongerige. Efter DPAG's opfattelse var DPAG som følge af BPO's påståede markedsføringsindsats i Tyskland forpligtet til at intensivere sin undersøgelse af indgående grænseoverskridende post fra Det Forenede Kongerige ⁽¹¹⁵⁾.

F. Finansiell aftale

- (76) Den 17. oktober 2000 meddelte BPO og DPAG, at de havde opnået enighed om en aftale med hensyn til de finansielle aspekter af deres tvist ved at indgå et aftalememorandum ⁽¹¹⁶⁾. På tidspunktet for aftalens indgåelse havde BPO betalt DPAG et beløb på [...] ⁽¹¹⁷⁾. Ifølge BPO var det samlede beløb, som DPAG fandt, at selskabet var berettiget til, steget til [...] mio. EUR på det pågældende tidspunkt ⁽¹¹⁸⁾. I aftalen havde parterne bl.a. aftalt følgende:
- i) [...]
  - ii) [...]
  - iii) [...]
- (77) Parterne erkendte, at de forsat har en forskellig opfattelse af anvendelsen af verdenspostkonventionens artikel 25 og dens anvendelse i EU, og at BPO ville videreføre sin klage til Kommissionen. ⁽¹¹⁹⁾

G. Tilsagn

- (78) Den 1. juni 2001 afgav DPAG følgende tilsagn over for Kommissionen:
- »i) Deutsche Post AG vil ikke påberåbe sig de rettigheder, der er fastsat i henholdsvis artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994 og artikel 43 i verdenspostkonventionen fra 1999, med hensyn til alle brevforsendelser, som svarer til den i Kommissionens beslutning (nr. 32, 34, 41, 53, 54, 61, 110 og 114-117) nævnte art, og som er produceret uden for Tyskland og overdrages til Deutsche Post AG fra lande, hvis posttjenester betaler terminalafgifter, som mindst svarer til de satser, der på det pågældende indleveringstidspunkt er fastsat i de nuværende og fremtidige udgaver af REIMS II-aftalen som standardsatser.
  - ii) Med hensyn til håndteringen af brevforsendelser af den i nr. i) omhandlede art erklærer Deutsche Post AG derfor, at der ikke vil blive krævet betaling af indlandstaksten i overensstemmelse med artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994 eller artikel 43 i verdenspostkonventionen fra 1999, og at disse forsendelser ikke vil blive tilbagesendt. Skulle der opstå tvivl med hensyn til, om dette tilsagn finder anvendelse i et konkret tilfælde, vil Deutsche Post AG udvendigt forsyne maksimalt 50 enkeltforsendelser med et følgebrev til adressaten, hvori adressaten anmodes om i dokumentationsøjemed at stille den åbnede forsendelse til rådighed for Deutsche Post AG. Deutsche Post AG vil også straks viderebefordre disse enkeltforsendelser.
  - iii) Som et alternativ til den i nr. ii) beskrevne procedure vil Deutsche Post AG straks viderebefordre og omdele alle brevforsendelser af den i nr. i) omhandlede art til indenlandske adressater, hvis den afsendende udenlandske posttjeneste på indleveringstidspunktet stiller mindst én åbnet prøve af forsendelsen, hvis indhold svarer til indholdet af de indleverede brevforsendelser, til rådighed for Deutsche Post AG.
  - iv) Dette tilsagn træder i kraft 3 måneder efter meddelelsen af Kommissionens beslutning i sag COMP/36.915 — Deutsche Post AG — Nægtelse af at viderebefordre grænseoverskridende post ⁽¹²⁰⁾.

⁽¹¹⁵⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 26. april 1999 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke). På Kommissionens forespørgsel har BPO anført følgende: BPO har 8 salgsmedarbejdere, som tager sig af markedsføringen i forbindelse med kunder, der er bosiddende i Tyskland. BPO tilbyder kun tjenester, der er tilladt i henhold til tysk lov. Selskabet tillader ikke bevidst tyske kunder — hvis forsendelser produceres i Tyskland — at sende forsendelser via Det Forenede Kongerige tilbage til Tyskland. Det er virksomhedens politik at nægte at befordre sådanne forsendelser. BPO tilbageviser påstanden om, at selskabet har tilskyndet tyske kunder til at deltage i ABA-remailaktiviteter.

⁽¹¹⁶⁾ Udateret aftalememorandum mellem BPO og DPAG. Bestemmelserne i denne aftale trådte i kraft pr. 1. oktober 2000. Parterne er blevet enige om efter 12 måneder at revidere vilkårene og betingelserne i aftalen, som ikke længere vil finde anvendelse, hvis revisionen ikke fører til en fælles aftale.

⁽¹¹⁷⁾ [...] GBP. Gennemsnitlig vekselkurs i 2000 som offentliggjort af Den Europæiske Centralbank. BPO's brev til Kommissionen af 7. marts 2001.

⁽¹¹⁸⁾ [...] mio. DEM. BPO's brev til Kommissionen af 7. marts 2001.

⁽¹¹⁹⁾ Udateret aftalememorandum; brev fra BPO til Kommissionen af 17. oktober 2000.

⁽¹²⁰⁾ Meddelelse fra DPAG til Kommissionen af 1. juni 2001.

H. Proceduremæssige aspekter

Kronologisk oversigt over proceduren

- (79) De væsentligste skridt i Kommissionens undersøgelse og den formelle procedure kan opsummeres på følgende måde (i forbindelse med korrespondance, som er særlig relevant for de proceduremæssige aspekter af denne sag, gives en kort beskrivelse i en fodnote).
- 4. februar 1998: Indgivelse af klagen.
  - 20. juli 1998: DPAG's svar på klagen.
  - 21. oktober 1998: Bemærkninger fra BPO.
  - 8. december 1998: Begæring om oplysninger sendt til BPO.
  - 21. januar 1999: BPO's svar på begæring om oplysninger.
  - 22. februar 1999: Bemærkninger fra BPO.
  - 1. marts 1999: Begæring om oplysninger sendt til DPAG.
  - 2. marts 1999: Begæring om oplysninger sendt til American Express Services Europe Ltd
  - 23. april 1999: DPAG's svar på begæring om oplysninger.
  - 16. april 1999: Bemærkninger fra DPAG.
  - 27. april 1999: American Express Services Europe Ltd's svar på begæring om oplysninger.
  - 2. juni 1999: Supplerende svar fra American Express Services Europe Ltd på begæring om oplysninger.
  - 25. maj 2000: Fremsendelse af klagepunktsmeddelelsen.
  - 30. maj 2000: Brev fra DPAG til konkurrencekommissæren.
  - 9. juni 2000: Brev fra DPAG til Kommissionen ⁽¹²¹⁾.
  - 14. juni 2000: Brev fra DPAG til Kommissionen.
  - 21. juni 2000: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹²²⁾.
  - 26. juni 2000: DPAG blev bevilget adgang til sagsakterne.
  - 13. juli 2000: Brev fra DPAG til Kommissionen ⁽¹²³⁾.
  - 20. juli 2000: Brev fra BPO til Kommissionen.
  - 24. juli 2000: Brev fra BPO til Kommissionen.
  - 27. juli 2000: Brev fra kommissæren til DPAG.
  - 27. juli 2000: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹²⁴⁾.
  - 4. august 2000: Brev fra DPAG til Kommissionen ⁽¹²⁵⁾.
  - 8. august 2000: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹²⁶⁾.
  - 16. august 2000: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹²⁷⁾.
  - 22. september 2000: DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen.
  - 17. oktober 2000: Brev fra BPO til Kommissionen ⁽¹²⁸⁾.
  - 17. november 2000: Bemærkninger fra BPO.
  - 23. november 2000: Høring.
  - 11. december 2000: Bemærkninger fra DPAG.
  - 11. december 2000: Bemærkninger fra PTT Post B.V. ⁽¹²⁹⁾
  - 11. december 2000: Bemærkninger fra Center Parcs N.V. ⁽¹³⁰⁾

⁽¹²¹⁾ I brevet anmodede DPAG om fire måneder til at afgive sit svar på klagepunktsmeddelelsen.

⁽¹²²⁾ Kommissionen afslog at give DPAG en yderligere frist foruden de 13 uger, der allerede var givet (dvs. den normale periode på otte uger plus feriemåned august).

⁽¹²³⁾ I et brev stilet til generaldirektøren for konkurrence anmodede DPAG Kommissionen om at afslutte proceduren mod DPAG på grund af påståede procedurefejl.

⁽¹²⁴⁾ Kommissionen svarede på DPAG's påstande om, at der skulle være begået procedurefejl.

⁽¹²⁵⁾ I sit brev fremsatte DPAG yderligere påstande om procedurefejl, gentog sin anmodning om, at sagen blev afsluttet, og sin anmodning om at få en yderligere frist til at afgive sit svar på klagepunktsmeddelelsen.

⁽¹²⁶⁾ I sit svar til DPAG gav høringskonsulenten DPAG en yderligere frist på tre uger (dvs. 16 uger i alt).

⁽¹²⁷⁾ Kommissionens svarede på DPAG's påstande om, at der skulle være begået procedurefejl.

⁽¹²⁸⁾ I brevet blev Kommissionen underrettet om, at DPAG og BPO var nået til enighed om en finansiel aftale.

⁽¹²⁹⁾ PTT Post B.V. deltog i høringen som interesseret part i henhold til artikel 19, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 17 og artikel 9, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2842/98.

⁽¹³⁰⁾ Center Parcs N.V. deltog i høringen som interesseret part i henhold til artikel 19, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 17 og artikel 9, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2842/98.

- 19. januar 2001: Brev til BPO fra Kommissionen ⁽¹³¹⁾.
- 29. januar 2001: Brev til DPAG fra Kommissionen.
- 5. februar 2001: Brev til DPAG fra Kommissionen ⁽¹³²⁾.
- 6. februar 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen.
- 13. februar 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen.
- 14. februar 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen.
- 27. februar 2001: Brev fra Kommissionen til DPAG.
- 2. marts 2001: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹³³⁾.
- 12. marts 2001: Brev fra BPO til Kommissionen.
- 14. marts 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen.
- 16. marts 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen ⁽¹³⁴⁾.
- 27. marts 2001: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹³⁵⁾.
- 9. april 2001: Brev fra Kommissionen til DPAG ⁽¹³⁶⁾.
- 26. april 2001: Brev fra DP til Kommissionen.
- 2. maj 2001: Bemærkninger fra DP ⁽¹³⁷⁾.
- 18. maj 2001: Brev fra DPAG til Kommissionen ⁽¹³⁸⁾.
- 1. juni 2001: Tilsagn fra DPAG forelagt Kommissionen.

Ret til kontradiktion

- (80) Som led i proceduren har DPAG gjort gældende, at DPAG's ret til kontradiktion er blevet krænket. I disse påstande — som blev fremsat i en række breve til Kommissionen, i DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen og under høringen — indgik følgende elementer:
- i) Mange dokumenter manglede angiveligt i de sagsakter, som DPAG fik adgang til den 26. juni 2000.
  - ii) Memorandummet fra BPO til Kommissionen af 21. oktober 1998 blev ikke omgående videregivet til DPAG.
  - iii) Dokumenter, som tjente til DPAG's forsvar, var bevidst blevet fjernet fra de sagsakter, som DPAG fik adgang til ⁽¹³⁹⁾.
  - iv) DPAG fik ikke tilstrækkelig tid til at forberede sin kontradiktion i forbindelse med Kommissionens klagepunkter.
- (81) Med hensyn til ovennævnte påstande når Kommissionen til følgende vurdering:
- i) Kommissionen har konstateret, at i alle tilfælde undtagen ét var de angiveligt manglende dokumenter rent faktisk til stede i sagsakterne på det tidspunkt, hvor DPAG fik adgang til dem. De angiveligt manglende dokumenter skyldtes således kopieringsfejl, som DPAG's repræsentanter havde begået. Desuden hidrørte mange af de angiveligt manglende dokumenter fra DPAG selv eller var tidligere blevet modtaget af DPAG. Kun et enkelt dokument var utilsigtet blevet fjernet fra sagsakterne i forbindelse med aktindsigten, nemlig en fax på seks sider, som DPAG havde sendt til Kommissionen den 16. april 1999. DPAG må ikke blot have været helt klar over indholdet af sin egen meddelelse, men alle de argumenter, som DPAG havde fremført i denne fax, var blevet behandlet af Kommissionen i klagepunktsmeddelelsen, hvilket betyder, at den udgjorde en integrerende del af de sagsakter, som Kommissionen baserede disse klagepunkter på.

⁽¹³¹⁾ En ikke-fortrolig udgave af DPAG's bemærkninger af 11. december 2000 var vedføjet dette brev.

⁽¹³²⁾ En ikke-fortrolig udgave af BPO's bemærkninger af 17. november 2000 var vedføjet dette brev.

⁽¹³³⁾ Uddrag fra udkastet til Kommissionens beslutning — som indeholdt andre faktiske omstændigheder — var vedføjet dette brev.

⁽¹³⁴⁾ DPAG anmodede om en samlet frist på to måneder til at fremsætte sine bemærkninger til uddragene fra det udkast til beslutning, der blev sendt til DPAG den 2. marts 2001.

⁽¹³⁵⁾ Kommissionen gav DPAG en yderligere frist på to uger (dvs. fem uger i alt) til at fremsætte sine bemærkninger til uddragene fra udkastet til beslutning.

⁽¹³⁶⁾ Efter anmodning fra DPAG gav Kommissionen DPAG endnu en yderligere frist på to uger (dvs. syv uger i alt) til at fremsætte sine bemærkninger til uddragene fra udkastet til beslutning.

⁽¹³⁷⁾ Heri var indeholdt DPAG's bemærkninger til uddragene fra udkastet til Kommissionens beslutning, der var sendt til DPAG den 2. marts 2001.

⁽¹³⁸⁾ Brevet indeholdt nærmere oplysninger — efter anmodning fra Kommissionen — om en række spørgsmål, der var nævnt i bemærkningerne af 2. maj 2001.

⁽¹³⁹⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 4.

- ii) BPO's memorandum af 21. oktober 1998 var blevet stillet til rådighed for DPAG i forbindelse med aktindsigten. Kommissionen er ikke forpligtet til at sende dokumenter til den indklagede, inden den formelle procedure er blevet indledt ⁽¹⁴⁰⁾.
  - iii) Trods en udtrykkelig anmodning herom har DPAG ikke underbygget sin alvorlige påstand om, at dokumenter, som tjente til DPAG's forsvar, var blevet fjernet fra sagsakterne.
  - iv) DPAG fik 16 uger til at udarbejde sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse i forhold til den normale frist på otte uger. Efter anmodning fra DPAG blev datoen for høringen udsat i fire uger. DPAG fik en yderligere frist på fire uger (ud over de tre uger, der var givet i begyndelsen) til at udarbejde sine bemærkninger til uddragene fra udkastet til beslutning.
- (82) På baggrund af ovenstående mener Kommissionen ikke, at DPAG's ret til kontradiktion er blevet krænket som led i denne procedure.

II. RETLIG VURDERING

A. Traktatens artikel 82

- (83) Offentlige posttjenester som DPAG er omfattet af bestemmelserne i traktatens artikel 82, da der er tale om virksomheder, som udøver en økonomisk aktivitet mod betaling, nemlig udførelse af posttjenester.

B. Relevant marked

Relevant produktmarked

- (84) Den foreliggende sag vedrører befordring af normal — i modsætning til eksprespost — grænseoverskridende brevpost, der sendes fra Det Forenede Kongerige til adressater, der er bosiddende i Tyskland ⁽¹⁴¹⁾. Denne proces kan opdeles i to særskilte produktmarkeder:
- i) markedet for udgående grænseoverskridende brevpost, hvor posttjenester indsamler post fra afsendere, der er bosiddende i én medlemsstat, med henblik på omdeling til adressater i en anden medlemsstat, og
  - ii) markedet for indgående grænseoverskridende brevpost i én medlemsstat, hvor den modtagende posttjeneste og andre posttjenester tilbyder omdelingstjenester.
- (85) Den foreliggende sag vedrører adfærd på sidstnævnte marked. I betragtning af, at der kun er en meget begrænset konkurrence i forbindelse med omdelingen af indgående grænseoverskridende post, der falder uden for rammerne af postmonopolet, er det ikke nødvendigt at afgrænse et snævrere relevant produktmarked. Det relevante produktmarked er derfor markedet for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost.

Relevant geografisk marked

- (86) Postmarkeder er hovedsagelig nationale. Dette gælder navnlig for omdelingsfaserne i befordringsprocessen som følge af, at der i de fleste medlemsstater er omfattende monopoler, som er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed. Med hensyn til indgående grænseoverskridende post medfører manglen på alternative omdelingsmuligheder, at der også over monopoltærsklen er en lignende konkurrencesituation. Den foreliggende sag vedrører DPAG's adfærd på det tyske marked. Det relevante geografiske marked skal derfor anses for at være nationalt.

Konklusion

- (87) Kommissionen mener, at markedet for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost i Tyskland er det relevante marked i den foreliggende sag ⁽¹⁴²⁾.

⁽¹⁴⁰⁾ Meddelelse fra Kommissionen om interne procedureregler for behandling af anmodninger om aktindsigt i sager angående EF-traktatens artikel 85 og 86, EKSF-traktatens artikel 65 og 66 og Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89, EFT C 23 af 23.1.1997, s. 3.

⁽¹⁴¹⁾ Som beskrevet ovenfor blev nogle af de pågældende forsendelser sendt fra en anden medlemsstat til Det Forenede Kongerige, hvor de blev videresendt af BPO til de tyske adressater (dvs. ABC-remail). Den anden etape i denne transport (fra land B til land C) adskiller sig imidlertid ikke fra normal grænseoverskridende AB-post.

⁽¹⁴²⁾ Denne markedsafgrænsning er sammenfaldende med Kommissionens tidligere beslutninger, f.eks. REIMS II, se fodnote 18.

C. Dominerende stilling

- (88) Ifølge De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis kan en virksomhed, som har et lovbestemt monopol i en væsentlig del af Fællesskabet, anses for at indtage en dominerende stilling som omhandlet i traktatens artikel 82 (¹⁴³). DPAG har fået tildelt en omfattende enekoncession til befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost i Tyskland. I kraft af sin eneret er DPAG den eneste virksomhed, der kontrollerer det offentlige postnet, som dækker hele Tysklands område.
- (89) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse gjorde DPAG gældende, at Kommissionens vurdering af DPAG's markedsstilling var utilstrækkelig, og at Kommissionen ikke havde påvist, at DPAG havde en dominerende stilling. Ifølge DPAG var det tyske postmonopol kun delvist (¹⁴⁴). Da DPAG's monopol ikke omfatter masseforsendelser, hvor den enkelte postforsendelse vejer over 50 g, er forsendelserne i den foreliggende sag omfattet af et markedssegment, hvor monopolet ifølge DPAG er »uden eller af meget begrænset betydning«. Kommissionen tog desuden ikke hensyn til DPAG's konkurrenters stilling, mulighederne for at omgå DPAG's monopol og BPO's markedsstyrke (¹⁴⁵).
- (90) DPAG har ikke forelagt Kommissionen oplysninger om sin stilling på det tyske marked for indgående grænseoverskridende brevpost. Ca. 27 % (udtrykt værdimæssigt) af det samlede marked for brevforsendelser i Tyskland — som det relevante marked udgør en del af — er teoretisk åben for konkurrence (¹⁴⁶). I 1998 tegnede DPAG's konkurrenter sig imidlertid kun for 2 % af det »konkurrencudsatte« markedssegment. DPAG's andel af det samlede marked for brevforsendelser (dvs. inklusive monopoltjenester) oversteg således 99 % i det pågældende år (¹⁴⁷). Dette tal bekræftes af den nationale tilsynsmyndighed i Tyskland, som skønnede, at DPAG's markedsandel på dette marked udgjorde 99,2 % i 1998 og 98,7 % i 1999 (¹⁴⁸).
- (91) DPAG's udsagn om, at de former for forsendelser, der er omfattet af den foreliggende sag, tilhører et markedssegment, hvor DPAG's monopol er »uden eller af meget begrænset betydning«, er ukorrekt.
- (92) For det første blev en stor del af de omhandlede forsendelser sendt inden den 1. januar 1998 (dvs. den dato, hvor monopoltærsklen for masseforsendelser i Tyskland blev reduceret fra 100 til 50 g). Hovedparten af indtægterne i postsektoren stammer fra forsendelser på de lavere vægtsatser. I gennemsnit efterlader en monopoltærskel på 100 g ca. 88 % af indtægterne fra breve inden for monopolet, mens en tærskel på 50 g efterlader ca. 77 % (¹⁴⁹). Udtrykt i mængde er en endnu større del af markedet for brevforsendelser fortsat forbeholdt den befordringspligtige virksomhed (¹⁵⁰). Det er derfor kun en brøkdel af alle indgående masseforsendelser, der overtiger monopoltærsklen.
- (93) For det andet er det kun masseforsendelser med identisk indhold, der falder uden for DPAG's monopol. I henhold til den tyske postlov må der kun være et meget begrænset antal forskelle i indholdet, for at det kan betragtes som identisk (¹⁵¹). Denne bestemmelse hindrer, at en meget stor del af postforsendelser, der vejer over 50 g (eller inden 1998 — 100 g), falder uden for monopolet. En væsentlig del af de pågældende forsendelser i den foreliggende sag falder derfor inden for DPAG's monopol.

(¹⁴³) Se f.eks. Domstolens dom af 10. december 1991, sag C-179/90, *Merci convenzionali porto di Genova SpA mod Siderurgica Gabrielli SpA*, Sml. 1991 I, s. 5889, præmis 14; Domstolens dom af 23. april 1991, sag C-41/90, *Klaus Höfner og Fritz Elser mod Mactrotron GmbH*, Sml. 1991 I, s. 1979, præmis 14; Domstolens dom af 19. maj 1993, sag C-320/91, *Paul Corbeau*, Sml. 1993 I, s. 2533, præmis 9.

(¹⁴⁴) Følgende markedssegmenter falder uden for DPAG's enekoncession: postforsendelser, som vejer over 200 g, postforsendelser, hvis porto overstiger fem gange grundtaksten, identiske masseforsendelser, som vejer over 50 g, samt tillægstjenester. § 51 i Postgesetz.

(¹⁴⁵) DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 27-28.

(¹⁴⁶) KEP Nachrichten, nr. 51/17, december 1999 (dokument 1146 i Kommissionens aktpakke).

(¹⁴⁷) KEP Nachrichten.

(¹⁴⁸) RegTP's halvårsberetning 2000, s. 62, som offentliggjort på tilsynsmyndighedens websted (www.regtp.de).

(¹⁴⁹) »Study on the Weight and Price Limits of the Reserved Area in the Postal Sector«, undersøgelse foretaget af CT Con, offentliggjort af Kommissionen i november 1998, s. 33-34.

(¹⁵⁰) Den forholdsvise andel af indtægter fra de tungere vægtsatser er større end den tilsvarende mængdemæssige andel.

(¹⁵¹) § 51, stk. 2, i Postgesetz.

- (94) For det tredje befordres og omdeles hovedparten af masseforsendelser, der vejer over 50 g (eller inden 1998 — 100 g) og har et identisk indhold, i realiteten af DPAG, da DPAG er den eneste posttjeneste i Tyskland, som tilbyder landsdækkende omdeling til lav pris. Dette forhold er én forklaring på, hvorfor det er lykkedes DPAG at fastholde ca. 99 % af den samlede omsætning på markedet for brevforsendelser, trods den delvise åbning af dette marked. I praksis har de fleste afsendere af masseforsendelser intet andet valg end at benytte DPAG's omdelingstjenester. Kommissionen konkluderer således, at praktisk talt al indgående grænseoverskridende brevpost i Tyskland befordres og omdeles af den befordringspligtige virksomhed⁽¹⁵²⁾.
- (95) Som følge af eksistensen af det omfattende monopol og manglen på alternative, landsdækkende omdelingsnet er BPO i praksis forpligtet til at benytte DPAG's tjenester for at få sine masseforsendelser til Tyskland omdelt til adressaterne. De faktiske omstændigheder i sagen viser meget klart, at BPO ikke har alternative omdelingsmuligheder til rådighed, og at DPAG har mulighed for at handle uafhængigt af ikke blot BPO, men også af DPAG's konkurrenter på det relevante marked.
- (96) Kommission mener, at DPAG har en dominerende stilling på det tyske marked for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost.
- (97) Tyskland udgør en væsentlig del af Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁵³⁾.

D. Påstand om, at traktatens artikel 82 ikke finder anvendelse

- (98) I sit oprindelige svar på klagen af 20. juli 1998 bestred DPAG ikke, at artikel 82 finder anvendelse i den foreliggende sag⁽¹⁵⁴⁾. I et senere svar gjorde DPAG imidlertid gældende, at artikel 82 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, da DPAG ikke er ophavsmand til de foranstaltninger, der er truffet over for BPO⁽¹⁵⁵⁾. Da de terminalafgifter, der blev modtaget fra BPO for disse forsendelser, ikke dækkede DPAG's omdelingsomkostninger og på grund af BPO's markedsføringskampagne, der angiveligt var henvendt til tyske afsendere, hævdede DPAG, at selskabet var forpligtet til at træffe disse foranstaltninger. DPAG henviser til Domstolens retspraksis, som fastsætter, at artikel 82 kun finder anvendelse i forbindelse med konkurrencebegrænsende foranstaltninger, som virksomhederne selv tager initiativ til. Artikel 82 finder ikke anvendelse, hvis internationale bestemmelser berøver en virksomhed enhver mulighed for at konkurrere retmæssigt.
- (99) DPAG henviste til følgende udsagn fra Domstolen:
- »Traktatens artikel 85 og 86 tager således kun sigte på konkurrencestridig adfærd fra virksomhedernes side på deres eget initiativ [...]. Såfremt virksomhederne pånødes en konkurrencestridig adfærd ved en national lovgivning, eller såfremt denne lovgivning skaber en retlig ramme, som på sin side berøver dem enhver mulighed for at konkurrere retmæssigt, finder traktatens artikel 85 og 86 ikke anvendelse⁽¹⁵⁶⁾.«
- (100) DPAG nævnte imidlertid ikke Domstolens udtalelse i den efterfølgende præmis i samme dom, hvori den anførte følgende:
- »Derimod kan traktatens artikel 85 og 86 finde anvendelse i en situation, hvor der efter den nationale lovgivning fortsat består en mulighed for konkurrence, men hvor denne konkurrence kan hindres, begrænses eller fordrejes ved en selvstændig adfærd fra virksomhedernes side ...⁽¹⁵⁷⁾.«

⁽¹⁵²⁾ Denne konklusion er i overensstemmelse med den seneste forskning. Se *Liberalisation of Incoming and Outgoing Intra-Community Cross-border Mail*, 1998, s. 38.

⁽¹⁵³⁾ Dom af 9. november 1983, sag 322/81, Michelin, Sml. 1983, s. 3461, præmis 102-104.

⁽¹⁵⁴⁾ DPAG's svar på klagen af 20. juli 1998 (dokument 163-249 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁵⁵⁾ DPAG's svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 26. april 1999, s. 5-6 (dokument 991 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁵⁶⁾ Dom af 11. november 1997, forenede sager C-359/95 P og C-379/95 P, Kommissionen og Frankrig mod Ladbroke Racing, Sml. 1997 I, s. 6265, præmis 33.

⁽¹⁵⁷⁾ Ladbroke Racing, præmis 34. Se også Førsteinstansrettens dom af 7. oktober 1999, sag T-228/97, Irish Sugarplc mod Kommissionen, Sml. 1999 II, s. 2969, præmis 130.

- (101) DPAG tog af egen fri vilje i realiteten selv initiativ til alle de pågældende foranstaltninger. Hverken verdenspostkonventionen eller den tyske lovgivning indeholder bestemmelser, som forpligter DPAG til at nægte at viderebefordre, opkræve tillæg for og forsinke indgående grænseoverskridende post⁽¹⁵⁸⁾. Verdenspostkonventionens artikel 25 giver medlemslandene mulighed for at nægte at viderebefordre sådanne forsendelser, forudsat at visse betingelser er opfyldt. UPU-medlemslandene har vide skønsmålinger med hensyn til, hvorvidt de vælger at nægte at viderebefordre indgående grænseoverskridende post, som opfylder de kriterier, der er fastsat i verdenspostkonventionens artikel 25. Den tyske lovgivning, som indeholder bestemmelser, der er identiske med bestemmelserne i verdenspostkonventionens artikel 25, pålægger ikke DPAG nogen forpligtelse til at nægte at viderebefordre, opkræve tillæg for og forsinke indgående grænseoverskridende brevpost. Disse konklusioner gælder, uanset hvilken udgave af verdenspostkonventionen der blev påberåbt på det pågældende tidspunkt (dvs. artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989, artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994 eller artikel 43 i verdenspostkonventionen fra 1999)⁽¹⁵⁹⁾.
- (102) Den retlige ramme berører ikke DPAG muligheden for at konkurrere retmæssigt, og efter denne retlige ramme består der fortsat en mulighed for en selvstændig adfærd fra DPAG's side, som er konkurrencestridig. Det kan således konkluderes, at DPAG var fri til selv at vælge adfærd i denne henseende. DPAG's argument om, at selskabets foranstaltninger var »udløst« af en angiveligt konkurrencestridig adfærd fra BPO's side, er irrelevant. Selv hvis dette var tilfældet, kan en konkurrents adfærd aldrig gøre, at artikel 82 ikke finder anvendelse på en virksomhed.

E. Misbrug af en dominerende stilling

Indledning

- (103) En virksomhed i en dominerende stilling er særlig forpligtet til ikke ved sin adfærd at skade en effektiv og ufordrejet konkurrence på fællesmarkedet. Det faktiske omfang af den dominerende virksomheds særlige ansvar skal vurderes i forhold til omfanget af virksomhedens dominerende stilling og de særlige forhold på markedet, der kan påvirke konkurrencesituationen⁽¹⁶⁰⁾.
- (104) Kommissionen har analyseret de foranstaltninger, som DPAG snarere har truffet som et adfærdsmønster end som en række særskilte foranstaltninger, der skal vurderes individuelt. I DPAG's adfærd indgår følgende hovedelementer:
- i) nægter hyppigt at viderebefordre indgående grænseoverskridende brevpost
  - ii) opkræver tillæg for indgående grænseoverskridende brevpost, og
  - iii) forsinke hyppigt, i meget lang tid, frigivelsen af indgående grænseoverskridende brevpost, som er blevet nægtet viderebefordret.
- (105) I sit svar på klagepunktsmeddelelsen gjorde DPAG gældende, at Kommissionen ikke generelt havde undersøgt DPAG's adfærd og kun baseret sig på dokumentation, der var forelagt af BPO. Ifølge DPAG indeholdt klagen og klagepunktsmeddelelsen kun et meget begrænset antal tilfælde, et antal, som er utilstrækkeligt til at bevise, at der er tale om en virksomhedspolitik. For at bevise dette burde Kommissionen ifølge DPAG have kontakttet et repræsentativt antal af BPO's kunder⁽¹⁶¹⁾.

⁽¹⁵⁸⁾ Artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 blev vedtaget som national tysk lov i 1992, Gesetz vom 31. August 1992 zu den Verträgen vom 14. Dezember 1989 des Weltpostvereins, Bundesgesetzblatt 1992, Teil II, s. 749. Denne lov blev efterfulgt af gennemførelsen af verdenspostkonventionen fra 1994 i national ret i 1998. Ratifizierungsgesetz, 26. August 1998, Bundesgesetzblatt 1999, Teil-II, Nr. 4, 10. februar 1999.

⁽¹⁵⁹⁾ Se afsnit I.D., underafsnit Verdenspostkonventionen, ovenfor.

⁽¹⁶⁰⁾ Førsteinstansrettens dom af 6. oktober 1994, sag T-83/91, Tetra Pak International SA mod Kommissionen (»Tetra Pak II«), Sml. 1994 II, s. 753, præmis 114, 115 og 155, som bekræftet af Domstolen ved dens dom af 14. november 1996, sag C-333/94 P, Sml. 1996, s. I-5951.

⁽¹⁶¹⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 30-31.

- (106) Kommissionens vurdering af den foreliggende sag er i realiteten i meget vid udstrækning baseret på bevismateriale (breve, faxer og remailkontrolformularer), som stammer fra DPAG selv, samt udtalelser, som DPAG har fremsat som led i proceduren. I bevismaterialet indgår et tilstrækkeligt stort antal tilfælde til, at der kan fastslås et adfærdsmønster fra DPAG's side. Det bemærkes, at nogle af de »tilfælde«, som DPAG henviste til ovenfor, omfatter et stort antal individuelle forsendelser, om end fra et begrænset antal afsendere. Sagsakterne indeholder en række eksempler på reaktioner fra afsendere af forsendelser, som DPAG har nægtet at viderebefordre, opkrævet tillæg for og forsinket⁽¹⁶²⁾. Endvidere er alene det forhold, at DPAG systematisk har anlagt sag i Tyskland mod enheder, der er bosiddende i Tyskland, og som DPAG anser for at være de »materielle« afsendere af indgående grænseoverskridende brevfor­sendelser, et klart tegn på, at der er tale om en virksomheds­politik i denne henseende⁽¹⁶³⁾.

Definition af afsender

Argumenter fremført af DPAG

- (107) DPAG har gjort gældende, at »det materielle afsenderbegreb« er blevet bekræftet af tyske domstole, og at den adfærd, der er et resultat af anvendelsen af dette begreb, er i overensstemmelse med tysk retspraksis. DPAG gjorde endvidere gældende, at Domstolen implicit havde accepteret »det materielle afsenderbegreb« i sin dom i GZS & Citicorp-sagen.

Vurdering

- (108) DPAG søger at begrunde sin behandling af indgående grænseoverskridende post ved at henvise til national retspraksis. Det er ikke Kommissionens opgave at bedømme, hvorvidt DPAG's adfærd i den foreliggende sag er forenelig med national ret. Selv hvis dette var tilfældet, kan den pågældende adfærd være i strid med fællesskabsretten. Kommissionen skal derfor vurdere, om eller i hvilket omfang »det materielle afsenderbegreb« — som fortolket af DPAG og de foranstaltninger, som DPAG har truffet på dette grundlag i den foreliggende sag — er foreneligt med fællesskabsretten.
- (109) I GZS & Citicorp-sagen skulle Domstolen tage stilling til følgende:
- »... at der i henhold til lovgivningen i en medlemsstat er givet denne stats postvæsen ret til at opkræve indenlandsk porto for forsendelserne, når afsendere, der er bosiddende i denne medlemsstat, indleverer eller lader indlevere forsendelser i stort antal til postvæsenet i en anden medlemsstat med henblik på at sende dem til førstnævnte medlemsstat⁽¹⁶⁴⁾.«
- (110) I denne sag var det således klart, at postfor­sendelserne stammede fra Tyskland, og at afsenderne var bosiddende i dette land. I den foreliggende sag er situationen imidlertid anderledes.
- (111) I GZS & Citicorp-sagen erkendte Domstolen, at offentlige posttjenester — i princippet — kunne opkræve indlandstaksten for ABA-remail-for­sendelser på grundlag af artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989⁽¹⁶⁵⁾. Domstolen fastslog, at artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 kun kunne påberåbes på grundlag af særlige betingelser. Domstolen behandlede imidlertid ikke — hverken direkte eller indirekte — spørgsmålet med hensyn til, om »det materielle afsenderbegreb« var foreneligt med fællesskabsretten. Den sag, som var forelagt Domstolen, vedrørte en anmodning om en præjudiciel afgørelse efter traktatens artikel 234 vedrørende en række retlige spørgsmål, der var henvist til Domstolen af en national domstol i Tyskland. Den tyske domstol anmodede ikke Domstolen om at behandle spørgsmålet om »det materielle afsenderbegreb«, og den behøvede ikke at undersøge den definition af afsenderen, som DPAG anvender, for at afgøre de spørgsmål, der var forelagt Domstolen.

⁽¹⁶²⁾ Se f.eks. afsnittene om Fidelity Investments og Gant ovenfor.

⁽¹⁶³⁾ Se DPAG's svar på klagepunktmeddelelsen, s. 12-13. I sit svar anfører DPAG en lang række nationale retssager, hvor det materielle afsenderbegreb er blevet anvendt.

⁽¹⁶⁴⁾ Kommissionens understregning. GZS & Citicorp, se fodnote 23, præmis 54.

⁽¹⁶⁵⁾ Verdenspostkonventionen er senere blevet revideret to gange, i 1994 og 1999.

- (112) De vurderingskriterier, som DPAG har anvendt i den foreliggende sag, kan ikke accepteres i henhold til fællesskabsretten. De vurderingskriterier, som DPAG har opstillet, vedrører alle udseendet af en postforsendelses indhold. For at identificere afsenderen af en postforsendelse er det nødvendigt at finde den person, der har produceret forsendelsen, og den person, der er ansvarlig for den. Disse oplysninger kan ikke med nogen sikkerhed findes ved at undersøge indholdet af en postforsendelse. For at kunne anses for at være remail — ifølge DPAG's definition — behøver der overhovedet ikke at være tale om nogen overførsel af oplysninger (hverken fysisk eller ikke-fysisk) fra land A til land B. Den eneste forbindelse til Tyskland er medtagelsen af en henvisning i forsendelsernes indhold til en enhed, der er bosiddende i dette land. Denne forbindelse er udelukkende virtuel og fører til DPAG's fejlagtige klassificering af normal grænseoverskridende post som »virtuel« ABA-remail. Den adfærd, der er et resultat af denne klassificering, hæmmer den frie udveksling af post mellem medlemsstaterne.
- (113) Efter en undersøgelse af de faktiske omstændigheder er Kommissionen nået til følgende konklusion med hensyn til identiteten af afsenderne af de omhandlede forsendelser, der er givet som eksempler på DPAG's påståede konkurrencestridige adfærd:
- (114) *Ideas Direct*: De pågældende forsendelser blev alle produceret og afsendt af Ideas Direct i Det Forenede Kongerige, og det var denne virksomhed, som indgik et kontraktforhold med den afsendende posttjeneste. Hverken brevene eller de deri indeholdte oplysninger kom fra Tyskland med henblik på at blive tilbagesendt til Tyskland via Det Forenede Kongerige. Ideas Direct i Det Forenede Kongerige må derfor betragtes som afsenderen af disse forsendelser. Afsenderen og de tyske adressater er ikke bosiddende i den samme medlemsstat. Der er intet holdepunkt for DPAG's påstand om, at forsendelserne fra Ideas Direct udgjorde tilfælde af ABA-remail. Forsendelserne fra Ideas Direct må således betragtes som normal grænseoverskridende post.
- (115) *Fidelity Investments*: De pågældende forsendelser kom ikke fra Tyskland med henblik på at blive tilbagesendt til tyske adressater via Det Forenede Kongerige. Alle forsendelserne blev produceret og afsendt af Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige. Fidelity Investments' tyske datterselskab deltog ikke i nogen fase af produktionen eller afsendelsen af disse forsendelser. Det var Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige, som indgik et kontraktforhold med den afsendende posttjeneste. Fidelity Investments i Det Forenede Kongerige må derfor betragtes som afsenderen af de omhandlede forsendelser. Afsenderen og adressaterne er bosiddende i forskellige medlemsstater. Der er intet holdepunkt for DPAG's påstand om, at forsendelserne fra Fidelity Investments udgjorde tilfælde af ABA-remail. De pågældende forsendelser må betragtes som normal grænseoverskridende post.
- (116) *Gant*: De pågældende forsendelser kom ikke fra Tyskland med henblik på at blive tilbagesendt til tyske adressater via Det Forenede Kongerige. Alle forsendelserne blev produceret og gjort klar til afsendelse af Pyramid Sportswear AB i Sverige, transporteret til Det Forenede Kongerige og sendt til Tyskland (samt til en række andre europæiske lande) via BPO. Pyramid Sportswear AB i Sverige må betragtes som afsenderen af de omhandlede forsendelser. Afsenderen og adressaterne er bosiddende i forskellige medlemsstater. Disse forsendelser bør således betragtes som ABC-remail. Det kan ikke hævdes, at land C's postmonopol krænkes af denne form for post. Da både den svenske og den britiske offentlige posttjeneste er part i REIMS II, vil de terminalafgifter, som DPAG modtager, være de samme, uanset om brevene blev sendt direkte fra den svenske afsender eller via Det Forenede Kongerige. Når ABC-remail overføres fra land B til land C, adskiller retstilstanden sig ikke fra de regler, der gælder for normal grænseoverskridende post.
- (117) *Multiple Zones*: Den pågældende forsendelse kom ikke fra Tyskland med henblik på at blive tilbagesendt til adressater i Tyskland via Det Forenede Kongerige. Forsendelsen blev produceret af Extensis Corporations europæiske hovedkontor — Plantijn Groep BV i Nederlandene — og transporteret til Det Forenede Kongerige, hvor den blev indleveret og derpå befordret til Tyskland af BPO. Plantijn Groep BV må derfor betragtes som afsenderen af forsendelsen, som udgjorde et tilfælde af ABC-remail.

Konklusion

- (118) »Det materielle afsenderbegreb« — som fortolket af DPAG i den foreliggende sag — tager ikke hensyn til den kontraktmæssige og økonomiske realitet bag forsendelser og resulterer i en fejlagtig klassificering af normal grænseoverskridende post som »virtuel« ABA-remail. En accept af DPAG's fortolkning af »det materielle afsenderbegreb« vil gøre det muligt for DPAG selv at bestemme afsenderens identitet på grundlag af irrelevante kriterier. DPAG — eller enhver anden posttjeneste — har ikke til opgave at bestemme, hvordan postkunder bør tilrettelægge deres aktiviteter, hvordan de bør præsentere sig selv over for adressaterne, eller hvordan de bør udforme deres forsendelser.

- (119) Kommissionen mener, at »det materielle afsenderbegreb« — som det anvendes af DPAG i den foreliggende sag — er uforenelig med fællesskabsretten.

Misbrug

- (120) DPAG's adfærd i den foreliggende sag — dvs. nægtelsen af viderebefordringen, opkrævningen af tillæg og forsinkelsen i forbindelse med normal indgående grænseoverskridende brevpost — kan karakteriseres som en overtrædelse af traktatens artikel 82 på grundlag af fire særskilte retlige argumenter. Disse argumenter findes nedenfor.

Diskrimination

- (121) DPAG behandler indgående grænseoverskridende brevpost, som DPAG anser for at være »ægte« international post (dvs. brevpost uden henvisninger til enheder, der er bosiddende i Tyskland), anderledes end indgående grænseoverskridende brevpost, som anses for at være »virtuel« ABA-remail på grundlag af medtagelsen af en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland. En sådan enhed kan være et datterselskab eller en repræsentant, der har hjemsted i Tyskland. Hos BPO opkræver DPAG i førstnævnte tilfælde de terminalafgifter, som er blevet aftalt mellem de respektive offentlige posttjenester. Hos britiske afsendere opkræver BPO den normale grænseoverskridende takst, som beregnes på grundlag af de gældende terminalafgifter. Hos BPO eller afsenderne opkræver DPAG i sidstnævnte tilfælde den fulde indlandstakst, der gælder i Tyskland, og som er højere ⁽¹⁶⁶⁾. I begge tilfælde udfører DPAG nøjagtigt den samme tjeneste, dvs. indsamler sække med indgående grænseoverskridende brevpost på et modtagelsessted, transporterer den til et sorteringscenter, hvor den sorteres, og hvorefter den befordres og omdeles til adressater, der er bosiddende i Tyskland.

Argumenter fremsført af DPAG

- (122) I sit svar på klagepunktsmeddelelsen tilbageviste DPAG, at DPAG havde udvist en diskriminerende adfærd. På baggrund af ovennævnte vurderingskriterier anvender DPAG verdenspostkonventionens artikel 25 ensartet og objektivt. DPAG gjorde gældende, at selskabets adfærd er dækket af verdenspostkonventionens artikel 25. Efter DPAG's opfattelse giver verdenspostkonventionens artikel 25 implicit de offentlige posttjenester mulighed for at nægte at viderebefordre og forsinke forsendelser. Da alle forsendelser underkastes den samme vurdering diskriminerer DPAG ikke mellem handelspartnere. Desuden er forsendelser, som — efter DPAG's opfattelse — er omfattet af verdenspostkonventionens artikel 25, og forsendelser, som ikke er omfattet heraf, ikke ydelser af samme værdi. Forsendelser, som falder ind under verdenspostkonventionens artikel 25, skal identificeres og behandles yderligere, noget, som efter DPAG's opfattelse berettiger DPAG til at opkræve en højere takst ⁽¹⁶⁷⁾.
- (123) DPAG gjorde endvidere gældende, at »de personer, som indleverer forsendelserne til BPO til postbesørgelse« ikke er DPAG's handelspartnere. DPAG's eneste handelspartner i dette tilfælde er BPO, og DPAG diskriminerer ikke mod BPO. Endelig gjorde DPAG gældende, at DPAG's adfærd ikke har nogen direkte negative følger for forbrugere, uanset om disse forbrugere betragtes som adressaterne eller »de personer, som indleverer forsendelserne til BPO til postbesørgelse« ⁽¹⁶⁸⁾.

Vurdering

- (124) Da DPAG er en virksomhed, der har en lovbestemt eneret til befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost, mener Kommissionen, at DPAG prima facie er forpligtet at sikre, at denne tjeneste stilles til rådighed på ikke-diskriminerende vilkår ⁽¹⁶⁹⁾.
- (125) Domstolen har for nylig fastslået — i GZS & Citicorp-dommen — at en adfærd, der ligner situationen i den foreliggende sag, udgør en overtrædelse af navnlig EF-traktatens artikel 82, stk. 2, litra c). I sin dom fastslog Domstolen følgende:

»Afsenderne har nemlig ikke andre muligheder end at betale den fulde indenlandske porto, hvis de vil undgå, at en enhed som Deutsche Post udøver retten efter verdenspostkonventionens artikel 25, stk. 3, til at tilbagesende forsendelserne til afsendelsesstedet.

⁽¹⁶⁶⁾ 70 % af indlandstaksten i 2001, 65 % i 2000, 55 % mellem april og december 1999. Inden REIMS II-aftalens ikrafttræden den 1. april 1999 blev terminalafgifterne fastsat i henhold til en tidligere aftale, der var indgået mellem offentlige posttjenester — CEPT-aftalen fra 1987. DPAG opkræver et tillæg svarende til den fulde indlandstakst minus terminalafgifter. Den samlede betaling svarer således til indlandstaksten.

⁽¹⁶⁷⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 33-35.

⁽¹⁶⁸⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 35-36.

⁽¹⁶⁹⁾ Se Kommissionens beslutning 2000/12/EF, sag IV/36.888, Verdensmesterskab i fodbold i 1998 (EFT L 5 af 8.1.2000, s. 55, nr. 87).

Som fastslået af Domstolen i relation til en leveringsnægtelse fra en virksomhed, der har en dominerende stilling i traktatens artikel 86's forstand, vil en sådan adfærd være i strid med det mål, der er fastlagt ved EF-traktatens artikel 3, litra g) [...], og nærmere angivet i artikel 86, navnlig i litra b) og c) ...⁽¹⁷⁰⁾»

- (126) Situationen i den foreliggende sag kan sammenlignes med den sag, der blev forelagt Domstolen, hvor Domstolen fastslog, at diskrimination mellem forskellige kategorier af indenlandsk post — dvs. normal indenlandsk post og omdirigeret indenlandsk post (ABA-remail) — kan udgøre et misbrug i henhold til traktatens artikel 82. I den foreliggende sag diskriminerer DPAG imidlertid mellem forskellige kategorier af grænseoverskridende brevpost, afhængigt af, om den udenlandske afsender har anført en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland, eller ej.
- (127) Ved at forlange forskellige priser for ydelser af samme værdi — dvs. befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost — udviser DPAG en diskriminerende adfærd. De forskellige takster, som DPAG opkræver, kan ikke forsvares på grundlag af objektive økonomiske faktorer. DPAG gør gældende, at der opstår meromkostninger i forbindelse med »identifikationen og behandlingen« af post, som selskabet klassificerer som »virtuel« ABA-remail. DPAG har ikke på nogen måde specificeret eller kvantificeret disse meromkostninger. Da denne klassificering er baseret på en fejlagtig antagelse, bør de meromkostninger, der opstår — hvis de findes — opkræves hos alle afsendere af indgående grænseoverskridende post på ikke-diskriminerende vilkår.
- (128) Den diskriminerende adfærd er ikke begrænset til opkrævningen af forskellige takster. Kunder, som i deres forsendelser medtager en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland, løber også en større risiko for at få deres forsendelser forsinket af DPAG i meget lang tid.
- (129) Som citeret ovenfor konkluderede Domstolen — i GZS & Citicorp-dommen — at diskrimination mellem forskellige kategorier af post kan udgøre et misbrug i henhold til traktatens artikel 82. Domstolen nåede til denne konklusion uden at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt afsenderen var DPAG's handelspartner eller ej.
- (130) Som følge af postmonopolet i Tyskland skal begrebet »handelspartner« — som normalt henviser til et frivilligt forretningsforhold mellem to virksomheder — fortolkes lidt anderledes. Postmonopolet pålægger udenlandske afsendere et erhvervs-mæssigt, hvis ikke et direkte kontraktforhold med DPAG. Den afsender i Det Forenede Kongerige, som indgår en aftale med BPO om at få sine forsendelser sendt til Tyskland, ved på forhånd, at forsendelserne vil blive omdelt til tyske adressater af DPAG. DPAG's foranstaltninger på det tyske marked for indgående grænseoverskridende brevpost påvirker de britiske afsenders kommercielle aktiviteter direkte. Der er i det mindste tale om et indirekte forhold mellem de britiske afsendere, der indgår en aftale med BPO, og DPAG. Under disse omstændigheder mener Kommissionen, at afsenderne skal betragtes som DPAG's handelspartnere som omhandlet i artikel 82, stk. 2, litra c).
- (131) Blandt disse britiske afsendere, som forskelsbehandles af DPAG, er virksomheder, som konkurrerer direkte med hinanden. Et eksempel på en sådan indbyrdes konkurrence vil være to postordrevirksomheder, som opererer fra Det Forenede Kongerige og sælger de samme slags varer til tyske forbrugere. Disse virksomheder ville blive behandlet forskelligt, afhængigt af, om de i indholdet af deres forsendelser medtager en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland, eller ej. DPAG's adfærd vil derfor stille den handelspartner, hvis forsendelser nægtes viderebefordret og forsinkes, og hvor der opkræves et tillæg, ringere i konkurrencen.
- (132) DPAG har indrømmet, at BPO er en af DPAG's handelspartnere, men har nægtet at have anvendt ulige vilkår over for BPO. DPAG konkurrerer imidlertid direkte med BPO, ikke på det relevante marked, men på det britiske marked for udgående grænseoverskridende brevpost⁽¹⁷¹⁾. De meromkostninger, som opstår for BPO som følge af de tillæg, som DPAG opkræver, sammen med de hyppige forstyrrelser af posttrafikken, som BPO sender fra Det Forenede Kongerige til Tyskland, stiller klart BPO ringere i konkurrencen i forhold til DPAG. Da DPAG er aktiv på det britiske marked for udgående grænseoverskridende brevpost, vil britiske kunder, som har oplevet problemer, når de har indgået aftaler med BPO, blive tilskyndet til at benytte DPAG's tjenester i Det Forenede Kongerige direkte i forbindelse med hele distributionskæden for at sikre en hurtig og ubrudt befordring af deres post, der skal til Tyskland.

⁽¹⁷⁰⁾ Kommissionens understregning. GZS & Citicorp, se fodnote 23, præmis 59 og 60.

⁽¹⁷¹⁾ DPAG's tilbud på American Express' kontrakt er et eksempel på denne indbyrdes konkurrence. Se afsnittet »Internationale forsendelsestjenester, som udføres af DPAG« i afsnit I.D. ovenfor.

- (133) Domstolen har under alle omstændigheder fastslået, at opregningen af forskellige former for misbrug i artikel 82 ikke er udtømmende og således kun tjener som eksempler på, hvordan en dominerende virksomhed i givet fald kan misbruge sin markedsstyrke⁽¹⁷²⁾. Artikel 82 kan finde anvendelse, selv om der ikke måtte være tale om direkte konsekvenser for konkurrencen mellem virksomheder på et givet marked. Denne bestemmelse kan også anvendes i situationer, hvor en dominerende virksomheds adfærd forårsager skade direkte for forbrugerne.⁽¹⁷³⁾ Afsenderne af de omhandlede forsendelser er forbrugere af posttjenester. DPAG's adfærd har negative følger for disse forbrugere, da de skal betale priser for disse tjenester, der er højere end de priser, andre afsendere skal betale, og da deres forsendelser forsinkes betydeligt. Ligeledes skal de tyske adressater betragtes som forbrugere, der påvirkes negativt som følge af DPAG's adfærd. Ved at deres indgående post forsinkes, kan adressaterne i givet fald ikke drage fordel af afsendernes kommercielle tilbud⁽¹⁷⁴⁾.

Konklusion

- (134) Kommissionen mener, at der i forbindelse med DPAG's politik, hvor selskabet nægter at viderebetjene, opkræver tillæg for og forsinkes visse former for indgående grænseoverskridende brevpost, er tale om en anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi. DPAG misbruger sin dominerende stilling på det tyske marked for indgående grænseoverskridende brevpost på en måde, som gør, at andre handelspartnere stilles ringere i konkurrencen. I denne forbindelse er handelspartnerne afsenderne af de omhandlede forsendelser og BPO. Selv hvis der ikke er tale om betydelige negative følger for disse handelspartnere, har DPAG's adfærd direkte negative følger for forbrugerne. Disse forbrugere er afsenderne af de omhandlede forsendelser og/eller de tyske adressater. DPAG's adfærd er således i strid med traktatens artikel 82 og særlig stk. 2, litra c).

Leveringsnægtelse

- (135) For indgående grænseoverskridende post, som DPAG har klassificeret som »virtuel« ABA-remail, gør DPAG befordringen og omdelingen betinget af, at den afsendende posttjeneste, eller den enhed i Tyskland, som DPAG betragter som den indenlandske afsender, indvilger i at betale et tillæg svarende til den fulde indlandstakst minus den gældende terminalafgift. Foreligger der ikke en sådan aftale, har DPAG gentagne gange tilbageholdt forsendelser i meget lang tid.
- (136) I forbindelse med DPAG's behandling af indgående grænseoverskridende brevpost er der ikke tale om nægtelse af overhovedet at udføre befordrings- og omdelingstjenester. DPAG nægter imidlertid at levere forsendelserne på vilkår, der er acceptable for afsenderen og/eller den afsendende posttjeneste. Som følge af manglen på alternative omdelingsmuligheder bringer DPAG afsenderen og den afsendende posttjeneste i en situation, hvor de — for at få forsendelserne leveret uden yderligere forsinkelser — ikke har andet valg end at betale det af DPAG krævede tillæg.

Argumenter fremført af DPAG

- (137) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse henviste DPAG til Domstolens dom i GZS & Citicorp-sagen og gjorde gældende, at forsendelserne i den foreliggende sag svarer til de forsendelser, som Domstolen undersøgte. Opkrævningen af den fulde indlandstakst minus terminalafgiften i henhold til verdenspostkonventionens artikel 25 bør derfor ikke anses for at være i strid med traktatens artikel 82.

⁽¹⁷²⁾ Se Tetra Pak II: dom af 16. marts 2000, forenede sager C-395/96 P og C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, Sml. 2000 I, s. 1365, præmis 112.

⁽¹⁷³⁾ Ovennævnte beslutning 2000/12/EF.

⁽¹⁷⁴⁾ Se f.eks. afsnittet om Gant (den forsinkede forsendelse fra 1996) i afsnit I.E. ovenfor.

- (138) DPAG gjorde endvidere gældende, at DPAG ikke havde nægtet at udføre sine omdelingstjenester, da alle forsendelser i sidste instans blev omdelt. Igen under henvisning til Domstolens retspraksis hævdede DPAG, at der ikke kan være tale om en leveringsnægtelse, hvis leveringen finder sted.⁽¹⁷⁵⁾ Efter DPAG's opfattelse udelukker de to former for misbrug »leveringsnægtelse« og »påtvungelse af urimelige forretningsbetingelser« hinanden. Hvis der ikke finder levering sted, kan der ikke være tale om påtvungelse af urimelige forretningsbetingelser. På samme måde kan der ikke, hvis der pålægges urimelige forretningsbetingelser og leveringen ikke finder sted, være tale om leveringsnægtelse. Virkningerne af en leveringsnægtelse kan derfor ikke forstærkes, hvis der er en betydelig forsinkelse, inden leveringen (i dette tilfælde leveringen af forsendelserne) finder sted. Under alle omstændigheder havde der ifølge DPAG »overhovedet ikke« været tale om forsinkelser i forbindelse med Ideas Direct, Fidelity Investments og Gant⁽¹⁷⁶⁾.
- (139) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse gjorde DPAG gældende, at DPAG ikke har nogen som helst interesse i forsætligt at forsinke indgående grænseoverskridende forsendelser, og anførte, at Kommissionen ikke havde påvist en sådan interesse fra DPAG's side. DPAG er som part i REIMS II-aftalen underkastet strenge mål for omdelingen, og de resultater, som REIMS II-aftalens parter opnår, kontrolleres nøje⁽¹⁷⁷⁾.

Vurdering

- (140) De omhandlede forsendelser i den foreliggende sag skal som nævnt betragtes som normal grænseoverskridende brevpost. I GZS & Citicorp-sagen behandlede Domstolen specifikt spørgsmålet om leveringsnægtelse, når en modtagende offentlig posttjeneste nægter at viderebefordre, opkræver tillæg for og forsinke forsendelser⁽¹⁷⁸⁾. Domstolen fastslog følgende:
- »Afsenderne har nemlig ikke andre muligheder end at betale den fulde indenlandske porto, hvis de vil undgå, at en enhed som Deutsche Post udøver retten efter verdenspostkonventionens artikel 25, stk. 3, til at tilbagesende forsendelserne til afsendelsesstedet.
- Som fastslået af Domstolen i relation til en leveringsnægtelse fra en virksomhed, der har en dominerende stilling i traktatens artikel 86's forstand, vil en sådan adfærd være i strid med det mål, der er fastlagt ved EF-traktatens artikel 3, litra g [...], og nærmere angivet i artikel 86, navnlig i litra b) og c) ...⁽¹⁷⁹⁾»
- (141) Begrebet leveringsnægtelse omfatter ikke kun nægtelse af overhovedet at levere, men også situationer, hvor dominerende virksomheder gør leveringen betinget af objektivt urimelige vilkår. Sådanne vilkår kan være nægtelse af at levere på andre vilkår end vilkår, som leverandøren, af objektive grunde, ved er uacceptable — konstruktiv leveringsnægtelse — eller nægtelse af at levere på andet end urimelige vilkår⁽¹⁸⁰⁾.
- (142) I forbindelse med DPAG's behandling af indgående grænseoverskridende post er der ikke tale om en nægtelse af overhovedet at udføre befordrings- og omdelingstjenester. Med hensyn til indgående grænseoverskridende brevpost, som DPAG har klassificeret som »virtuel« ABA-remail, gør DPAG leveringen af sine befordrings- og omdelingstjenester betinget af, at den afsendende posttjeneste, afsenderen eller den enhed, der er bosiddende i Tyskland, og som efter DPAG's opfattelse er afsenderen, indvilger i at betale den fulde indlandstakst.
- (143) Praktisk talt al indgående grænseoverskridende brevpost befordres og omdeles af DPAG. Afsendere, der er bosiddende i Det Forenede Kongerige, har — i praksis — intet andet valg end at benytte den befordringspligtige virksomhed til omdelingen af deres forsendelser. I overensstemmelse med det, som Domstolen har anført, mener Kommissionen, at DPAG's kunder bringes i en situation, hvor de for at »redde« deres forsendelser ikke har andet valg end at betale den fulde indlandstakst. DPAG's nægtelse af at udføre sine befordrings- og omdelingstjenester på vilkår, som er acceptable for afsenderen og/eller den afsendende posttjeneste, svarer til en konstruktiv leveringsnægtelse. Som følge af denne nægtelse fra DPAG's side er forsendelser blevet forsinket i meget lang tid. De konkurrencebegrænsende virkninger af en konstruktiv leveringsnægtelse forstærkes væsentligt af sådanne betydelige forsinkelser.

⁽¹⁷⁵⁾ DPAG henviste til dom af 3. oktober 1985, sag 311/84, CBEM/CLT og IPB, Sml. 1985, s. 3261, præmis 26, og af 14. februar 1978, sag 27/76, United Brands mod Kommissionen, Sml. 1978, s. 207, præmis 163, 168 og 203.

⁽¹⁷⁶⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 37-38.

⁽¹⁷⁷⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 15-16.

⁽¹⁷⁸⁾ Domstolens ræsonnement vedrørte »ikke-fysisk« ABA-remail og ikke normal grænseoverskridende AB-post. Analysen vedrørende leveringsnægtelse kan imidlertid stadig anvendes i forbindelse med den foreliggende sag.

⁽¹⁷⁹⁾ Kommissionens understregning, DP mod GZS & Citicorp, præmis 59-60.

⁽¹⁸⁰⁾ Se Kommissionens beslutning 1999/243/EF, sag COMP/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement (TACA), EFT L 95 af 9.4.1999, s. 1, nr. 553.

- (144) Nedenstående tilfælde — som er baseret på bevismateriale og udsagn fra DPAG selv — viser, at DPAG har forsinket omdelingen af normale grænseoverskridende forsendelser i en række tilfælde ⁽¹⁸¹⁾.
- (145) *Ideas Direct*: Det fremgår af bevismateriale i sagsakterne, at DPAG førte detaljerede fortegnelser over forsendelser fra Ideas Direct i 1997 og 1998 ⁽¹⁸²⁾. På grundlag af det materiale, som Kommissionen råder over, kan der drages følgende konklusioner:
- i) Forsendelsen fra november 1996 blev nægtet viderebefordret af DPAG senest den 4. november 1996 og frigivet tidligst den 12. november 1996, dvs. en samlet forsinkelse på mindst otte dage ⁽¹⁸³⁾.
  - ii) Den 27. november 1998 krævede DPAG tillæg af BPO for 19 forsendelser (258 067 enkeltfor­sendelser i alt) fra Ideas Direct. Disse forsendelser var blevet nægtet viderebefordret af DPAG i perioden januar-september 1998. Det fremgår af bevismaterialet, at DPAG undersøgte indholdet af prøver fra alle disse forsendelser. DPAG har — i en meget sen fase af proceduren — bekræftet, at de pågældende forsendelser blev tilbageholdt af DPAG, mens de udtagne adressater blev kontaktet, og indholdet af forsendelsen blev returneret til DPAG af adressaten ⁽¹⁸⁴⁾. Denne proces tager som nævnt i gennemsnit mindst 5-6 dage. Der er desuden behov for yderligere tid til behandlingen og den efterfølgende frigivelse af forsendelserne. Kommissionen konkluderer derfor, at de pågældende 19 forsendelser blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.
  - iii) Den 3. februar 1999 rejste DPAG yderligere krav om tillæg over for BPO. Ifølge DPAG blev i alt 156 435 enkeltfor­sendelser fra Ideas Direct nægtet viderebefordret af DPAG i perioden oktober-december 1998 ⁽¹⁸⁵⁾. Det fremgår af bevismaterialet, at DPAG undersøgte indholdet af alle disse forsendelser ⁽¹⁸⁶⁾. DPAG har bekræftet, at disse forsendelser blev tilbageholdt af DPAG, mens de udtagne adressater blev kontaktet og indholdet af forsendelsen blev returneret til DPAG af adressaten ⁽¹⁸⁷⁾. Da denne proces tager i gennemsnit mindst 5-6 dage, konkluderer Kommissionen, at de pågældende forsendelser blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.
- (146) *Fidelity Investments*: Det fremgår af oplysninger, som DPAG forelagde BPO i 1999, at DPAG førte detaljerede fortegnelser over alle de forsendelser fra Fidelity Investments, som selskabet havde behandlet i 1997 og 1998 ⁽¹⁸⁸⁾. På grundlag af bevismateriale og udsagn fra DPAG i løbet af proceduren kan der drages følgende konklusioner:
- i) Kommissionen har ikke været i stand til at fastslå antallet af forsendelser og de nøjagtige datoer for, hvornår de forsendelser fra Fidelity Investments, der blev sendt i marts og april 1997, blev nægtet viderebefordret og frigivet af DPAG. DPAG's påstand i en sen fase af proceduren om, at DPAG ikke længere kan identificere disse forsendelser, er lidet troværdig i betragtning af de detaljerede fortegnelser, selskabet har ført over andre forsendelser fra Fidelity Investments. DPAG har imidlertid erkendt, at der i april 1997 blev modtaget i alt 24 forsendelser fra Fidelity Investments, som efter DPAG's opfattelse alle faldt ind under verdenspostkonventionens artikel 25 ⁽¹⁸⁹⁾. I ét af disse tilfælde fremgår det af bevismaterialet i sagsakterne, at DPAG anvendte remailkontrolformularen til at underrette BPO ⁽¹⁹⁰⁾. Anvendelsen af denne formular indebærer nødvendigvis, at indholdet undersøges, inden den enhed i Tyskland, som efter DPAG's opfattelse er afsenderen, kan anføres på formularen. Denne proces tager som nævnt i gennemsnit mindst 5-6 dage. Der er desuden behov for yderligere tid til behandlingen og den efterfølgende frigivelse af forsendelserne. Kommissionen konkluderer derfor, at den pågældende forsendelse blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.

⁽¹⁸¹⁾ NB: I løbet af proceduren har DPAG i en række tilfælde givet modstridende oplysninger i sine forskellige bemærkninger til Kommissionen. Med hensyn til de faktuelle elementer i denne sag (f.eks. datoer for frigivelse og nægtelse af viderebefordring) har Kommissionen fastslået de mindsteforsinkelser, der kan dokumenteres på grundlag af bevismaterialet og udsagnene fra DPAG i den foreliggende sag.

⁽¹⁸²⁾ Se afsnittet om Ideas Direct i afsnit I.E. ovenfor.

⁽¹⁸³⁾ Se afsnittet om Ideas Direct i afsnit I.E. ovenfor.

⁽¹⁸⁴⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 1.

⁽¹⁸⁵⁾ Kommissionen er ikke bekendt med antallet af forsendelser. Disse forsendelser var opført i et bilag til DPAG's brev. Bilaget er ikke blevet forelagt Kommissionen.

⁽¹⁸⁶⁾ Se afsnittet Ideas Direct — Krav, der er rejst efterfølgende i sagsfremstillingen ovenfor.

⁽¹⁸⁷⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 1.

⁽¹⁸⁸⁾ Se DPAG's fortegnelse over forsendelser fra Fidelity Investments, der er nægtet viderebefordret (dokument 506 og 507 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁸⁹⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 21.

⁽¹⁹⁰⁾ Fax fra DPAG til BPO af 7. april 1997 (dokument 60 i Kommissionens aktpakke).

- ii) Den 11. december 1998 sendte DPAG et brev til BPO, hvori DPAG krævede tillæg for 118 forsendelser (som indeholdt 275 027 enkeltforsendelser i alt) fra Fidelity Investments, som var modtaget i andet halvår af 1997. BPO blev underrettet herom af DPAG elleve måneder efter modtagelsen af den sidste af disse forsendelser. Det fremgår af dokumenterne i sagen, at indholdet af alle disse forsendelser blev undersøgt af DPAG⁽¹⁹¹⁾. DPAG har — i en meget sen fase af proceduren — bekræftet, at disse forsendelser blev tilbageholdt af DPAG, mens de udtagne adressater blev kontaktet og indholdet af forsendelsen blev returneret til DPAG af adressaten⁽¹⁹²⁾. Det tager som nævnt i gennemsnit mindst 5-6 dage at kontakte adressaterne. Der er desuden behov for yderligere tid til behandlingen og den efterfølgende frigivelse af forsendelserne. Kommissionen konkluderer derfor, at de pågældende forsendelser blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.
- iii) Den 3. februar 1999 rejste DPAG yderligere krav om tillæg over for BPO, denne gang for 224 301 enkeltforsendelser, som var modtaget i perioden oktober-december 1998⁽¹⁹³⁾. Dokumentation i sagen viser, at DPAG undersøgte indholdet af prøver fra alle disse forsendelser⁽¹⁹⁴⁾. DPAG har bekræftet, at disse forsendelser blev tilbageholdt af DPAG, mens de udtagne adressater blev kontaktet og indholdet af forsendelsen blev returneret til DPAG af adressaten⁽¹⁹⁵⁾. Da denne proces tager i gennemsnit mindst 5-6 dage, konkluderer Kommissionen, at de pågældende forsendelser blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.
- iv) Den 1. marts 1999 sendte DPAG endnu et brev til BPO, som indeholdt krav om tillæg for 1 035 837 enkeltforsendelser fra Fidelity Investments, som DPAG havde modtaget i perioden januar-september 1998. BPO blev underrettet herom seks måneder efter DPAG's modtagelse af den sidste af disse forsendelser. Det fremgår af bevismaterialet i Kommissionens aktpakke, at DPAG undersøgte indholdet af prøver fra alle disse forsendelser⁽¹⁹⁶⁾. DPAG har bekræftet, at disse forsendelser blev tilbageholdt af DPAG, mens de udtagne adressater blev kontaktet og indholdet af forsendelsen blev returneret til DPAG af adressaten⁽¹⁹⁷⁾. Da denne proces tager i gennemsnit mindst 5-6 dage, konkluderer Kommissionen, at de pågældende forsendelser blev tilbageholdt i en periode på mindst syv dage.
- (147) *Gant*: På grundlag af bevismaterialet i sagen og udsagn fra DPAG selv i løbet af proceduren kan der drages følgende konklusioner vedrørende det faktiske hændelsesforløb:
- i) DPAG's nægtelse af at viderebefordre forsendelsen med kataloget for efteråret 1996 fra Gant blev meddelt BPO den 16. september 1996. DPAG har ikke oplyst Kommissionen om den faktiske dato for nægtelsen af viderebefordringen, men hævder, at forsendelsen blev frigivet den 4. oktober 1996. Det kan konkluderes, at den pågældende forsendelse blev forsinket af DPAG i mindst 18 dage.
- ii) DPAG har selv anført på remailkontrolformularen, at to forsendelser fra Gant (2 571 enkeltforsendelser i alt) med kataloget for efteråret 1998 blev nægtet viderebefordret den 27. og 28. august 1998. BPO blev først underrettet herom den 17. september 1998, dvs. efter 20 dages forløb⁽¹⁹⁸⁾. DPAG har — i en meget sen fase af proceduren — oplyst, at de pågældende forsendelser blev viderebefordret den 8. september 1998⁽¹⁹⁹⁾. Kommissionen konkluderer derfor, at de to forsendelser blev tilbageholdt i henholdsvis 11 og 12 dage.
- (148) *Multiple Zones*: På grundlag af dokumentationen i Kommissionens aktpakke kan der drages følgende konklusioner vedrørende det faktiske hændelsesforløb:

Den 11. februar 1999 underrettede DPAG BPO om nægtelsen af at viderebefordre en forsendelse den 4. februar, dvs. syv dage tidligere. På trods af, at BPO samme dag indvilgede i at betale det krævede beløb, frigav DPAG først forsendelsen den 18. februar. Det kan konkluderes, at forsendelsen blev forsinket i 14 dage.

⁽¹⁹¹⁾ Fax fra DPAG til BPO af 11. december 1998 (dokument 493-494 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁹²⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 2.

⁽¹⁹³⁾ Kommissionen er ikke bekendt med antallet af forsendelser. Disse forsendelser var opført i et bilag til DPAG's brev. Bilaget er ikke blevet forelagt Kommissionen.

⁽¹⁹⁴⁾ Fax fra DPAG til BPO af 3. februar 1999 (dokument 929-930 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁹⁵⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 2.

⁽¹⁹⁶⁾ Fax fra DPAG til BPO af 1. marts 1999 (dokument 931-932 i Kommissionens aktpakke).

⁽¹⁹⁷⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 2.

⁽¹⁹⁸⁾ Se afsnittet *Gant* — Kataloget fra efteråret »1998« i sagsfremstillingen ovenfor.

⁽¹⁹⁹⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 18. maj 2001, s. 3.

- (149) Med hensyn til masseforsendelser er det af afgørende betydning, at afsenderne kan regne med en rimelig omdelingstid. Afsenderne er afhængige af, at postvirksomheder kan levere en pålidelig tjeneste for at kunne afpasse leveringen af postforsendelserne med andre kommercielle aktiviteter. Kommercielle masseforsendelser er derfor »forgængelige« i den forstand, at en betydelig forsinkelse i vidt omfang kan mindske den kommercielle virkning af en forsendelse eller endog gøre forsendelsen kommercielt virkningsløs⁽²⁰⁰⁾. Disse forsendelsers »forgængelige« karakter understreger yderligere monopolindehaverens forpligtelse til ikke at forsinke omdelingen.
- (150) Den afsendende posttjeneste, til hvem afsenderen har overdraget den første etape af den grænseoverskridende tjeneste (dvs. indsamling, sortering og befordring af udgående grænseoverskridende brevpost), kan lide økonomisk og kommerciel skade, hvis den modtagende posttjeneste forsinke omdelingen af den indgående post i meget lang tid. Den afsendende posttjeneste vil i givet fald skulle yde kunderne erstatning, og pålideligheden af dens grænseoverskridende tjenester kan blive draget i tvivl.
- (151) Da DPAG og BPO konkurrerer direkte med hinanden på det britiske marked for udgående grænseoverskridende post, har DPAG en klar interesse i at hindre, at forsendelser, der sendes af BPO til adressater i Tyskland, leveres rettidigt. Hvis BPO's tjenester opfattes som upålidelige og dyre som følge af hyppige forstyrrelser og opkrævningen af tillæg, er det sandsynligt, at britiske afsendere i stedet vil henvende sig til DPAG's repræsentanter i Det Forenede Kongerige, da de er i stand til at tilbyde en billigere og mere pålidelig tjeneste. Endvidere vil multinationale selskaber med centraliserede forsendelsesaktiviteter i hele Fællesskabet blive tilskyndet til i stedet at flytte deres europæiske distributionscentre til Tyskland eller alternativt indlevere forsendelserne til tyske adressater på indenlandsk plan⁽²⁰¹⁾.
- (152) DPAG's påstand om, at kvalitetsmålene og kontrolsystemet som led i REIMS II-aftalen vil gøre det umuligt for DPAG forsætligt at forsinke omdelingen af indgående grænseoverskridende post, er ikke holdbar. For det første gælder målene for omdelingen i REIMS II-aftalen kun for A-post og en stor del af den grænseoverskridende post består af masseforsendelser. For det andet kontrolleres kvaliteten af alle REIMS II-parters omdelingstjenester hvert år, ved at der afsendes en række prøver, der indeholder en transponder, som gør det muligt at efterspore disse forsendelser. DPAG har anført, at der i 1999 blev afsendt i alt 1 224 sådanne prøver fra Det Forenede Kongerige til Tyskland, mens antallet i 2000 var 1 290⁽²⁰²⁾. Ved at sammenligne det begrænsede antal prøver med den samlede mængde grænseoverskridende post, der årligt sendes fra Det Forenede Kongerige til Tyskland, kan det konkluderes, at de i den foreliggende sag beskrevne forsinkelser kun vil have en underordnet indvirkning på de servicekvalitetsmål, der er fastsat i REIMS II-aftalen. I betragtning af ovenstående konkluderer Kommissionen, at REIMS II-ordningen kun i meget minimal udstrækning vil have en begrænsende virkning på DPAG's adfærd i denne henseende.

Konklusion

- (153) Med hensyn til forsendelserne fra de fire virksomheder, hvor det er blevet påvist, at afsenderne af forsendelserne var bosiddende uden for Tyskland (dvs. Ideas Direct, Fidelity Investments, Gant og Multiple Zones), var der intet grundlag for, at DPAG forsinkede frigivelsen af disse forsendelser ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at identificere afsenderen. DPAG's modargument om, at disse forsinkelser til dels skyldtes BPO's manglende reaktion på DPAG's krav, er irrelevant, da disse krav var ubegrundede fra første færd. De vilkår, hvorpå DPAG ville udføre sine befordrings- og omdelingstjenester i forbindelse med disse forsendelser, svarer således til en konstruktiv leveringsnægtelse fra DPAG's side. Den negative følge af disse nægtelser blev forværret af de efterfølgende forsinkelser. I nogle tilfælde var disse forsinkelser tilstrækkeligt omfattende til i vidt omfang at svække forsendelsernes kommercielle virkning.

⁽²⁰⁰⁾ Se afsnittene om Gant og Multiple Zones i afsnit I.E. ovenfor.

⁽²⁰¹⁾ Se afsnittet om Fidelity Investments i afsnit I.E. ovenfor.

⁽²⁰²⁾ DPAG's brev til Kommissionen af 11. december 2000, s. 7.

- (154) Kommissionen konkluderer, at DPAG misbrugte sin dominerende stilling på det tyske marked for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost ved at nægte at omdele disse forsendelser, medmindre afsenderen eller den afsendende posttjeneste indvilgede i at betale den fulde indlandstakst. Ved at gøre dette nægtede DPAG de facto at udføre sine befordrings- og omdelingstjenester. De negative følger af dette misbrug af en dominerende stilling blev forstærket af, at DPAG forsinkede omdelingen i en periode, som var tilstrækkelig omfattende til i vidt omfang at svække forsendelsernes kommercielle virkning. Kommissionen mener, at denne adfærd strider mod traktatens artikel 82.

Påtvindingelse af urimelige salgspriser

- (155) Domstolen har fastslået, at en pris, som findes at være høj i forhold til den økonomiske værdi, kan være i strid med artikel 82, hvis den medfører en begrænsning af parallelhandelen eller urimeligt udnytter kunder ⁽²⁰³⁾.
- (156) Indlandstaksten i Tyskland for A-post på første vægtsats udgør for øjeblikket 0,56 EUR ⁽²⁰⁴⁾. Den nuværende takst blev indført den 1. september 1997. Den tidligere takst, som udgjorde 0,51 EUR, havde været uændret i otte år ⁽²⁰⁵⁾. Som en af parterne i REIMS II-aftalen gjorde DPAG gældende, at de gennemsnitlige omkostninger ved at omdele en indgående grænseoverskridende postforsendelse i den pågældende kategori til adressaten kan anslås at udgøre 80 % af indlandstaksten. På grundlag af den nuværende takst og den omkostningsvurdering, som DPAG har forelagt som en af REIMS II-aftalens parter, kan de gennemsnitlige omkostninger anslås at udgøre 0,45 EUR ⁽²⁰⁶⁾. For indgående grænseoverskridende postforsendelser, som DPAG anser for at være »virtuel« ABA-remail, opkræver DPAG den fulde indlandstakst (0,56 EUR) — en pris, som ligger 25 % over de skønnede gennemsnitsomkostninger.

Argumenter fremført af DPAG

- (157) Ved i sit svar på klagepunktsmeddelelsen at henvise til GZS & Citicorp-dommen gjorde DPAG gældende, at det ikke strider mod traktatens artikel 82 at opkræve den fulde indlandstakst minus terminalafgiften for befordring og omdeling af ABA-remail. DPAG gentog sin påstand om, at forsendelserne i den foreliggende sag er parallelle med de forsendelser, som Domstolen undersøgte. Da alle forsendelser efter DPAG's opfattelse har tyske afsendere, kan DPAG ikke overtræde bestemmelserne i artikel 82 ⁽²⁰⁷⁾.
- (158) DPAG anførte, at DPAG's gennemsnitsomkostninger for at omdele en indgående grænseoverskridende postforsendelse udgør mindst 80 % af indlandstaksten. Det skøn på 80 %, som DPAG og de øvrige parter i REIMS II-aftalen slog til lyd for i deres anmeldelse til Kommissionen, er et gennemsnit af alle REIMS II-parternes anslåede omkostninger. Dette gennemsnit kan ifølge DPAG ikke anvendes som grundlag for at anslå DPAG's omkostninger.

Vurdering

- (159) Ifølge Domstolens retspraksis kan rimeligheden af en bestemt pris afprøves ved at sammenligne denne pris og den økonomiske værdi af den leverede vare eller ydelse. En pris, der er fastsat på et niveau, som ikke står i rimeligt forhold til den økonomiske værdi af den leverede ydelse, må i sig selv anses for at være for høj, da den medfører en urimelig udnyttelse af kunderne ⁽²⁰⁸⁾. På et marked, der er åbent for konkurrence, vil den normale prøve være at sammenligne den dominerende virksomheds pris med konkurrenternes priser. Som følge af DPAG's omfattende monopol er en sådan prissammenligning ikke mulig i den foreliggende sag. Endvidere har DPAG først for nylig indført et gennemsigtigt internt omkostningsregnskabssystem, og der foreligger ingen pålidelige data for den periode, der er relevant for denne sag. Kommissionen er derfor ikke i stand til at foretage en detaljeret omkostningsanalyse af DPAG's gennemsnitsomkostninger for de pågældende tjenester i den relevante periode ⁽²⁰⁹⁾. Der må derfor anvendes en alternativ benchmark.

⁽²⁰³⁾ Dom af 13. november 1975, sag 26/75, General Motors mod Kommissionen, Sml. 1975, s. 1367.

⁽²⁰⁴⁾ 1,10 DEM.

⁽²⁰⁵⁾ 1,00 DEM. Kilde: DPAG's pressemeddelelse af 1. august 1997 som offentliggjort på DPAG's websted.

⁽²⁰⁶⁾ 0,88 DEM.

⁽²⁰⁷⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 38-39.

⁽²⁰⁸⁾ General Motors, nævnt ovenfor; United Brands mod Kommissionen, nævnt ovenfor.

⁽²⁰⁹⁾ REIMS II. Parterne forpligtede sig til at indføre et gennemsigtigt omkostningsregnskabssystem inden udgangen af 1999.

- (160) I anmeldelsen til Kommissionen af REIMS II-aftalen anførte DPAG og de øvrige parter, at de gennemsnitlige omkostninger ved at befordre og omdele indgående grænseoverskridende post (inklusive en rimelig fortjeneste) kan anslås at udgøre 80 % af indlandstaksten ⁽²¹⁰⁾. I sin beslutning om REIMS II-aftalen godkendte Kommissionen — i mangel af pålidelige oplysninger om omkostningerne — princippet om at knytte terminalafgifterne sammen med indlandstaksterne og konkluderede, at indlandstaksten — under de daværende omstændigheder — var det mest passende udgangspunkt for en vurdering af leveringsomkostningerne ⁽²¹¹⁾.
- (161) DPAG har ikke underbygget påstanden om, at selskabets anslåede gennemsnitsomkostninger for at omdele en indgående grænseoverskridende postforsendelse rent faktisk overstiger det skøn på 80 %, som DPAG (som part i REIMS II-aftalen) tidligere forelagde for Kommissionen, og DPAG har heller ikke anført den procent, som ifølge DPAG's opfattelse vil gælde for Tyskland.
- (162) I forbindelse med den foreliggende beslutning og i mangel af pålidelige omkostningsregnskaber mener Kommissionen, at de anslåede gennemsnitsomkostninger for levering af indgående grænseoverskridende post udtrykt i procent af indlandstaksten og som forelagt af DPAG og de øvrige parter i REIMS II-aftalen i deres anmeldelse til Kommissionen kan tjene som en benchmark til at vurdere DPAG's omkostninger i denne henseende. DPAG opkræver som nævnt den fulde indlandstakst (0,56 EUR) for afsendelser, som selskabet har klassificeret som »virtuel« ABA-remail, dvs. en pris, som ligger 25 % over de anslåede gennemsnitsomkostninger og den anslåede økonomiske værdi for den pågældende tjeneste. Det understreges i denne forbindelse, at posttjenester og navnlig de her undersøgte masseafsendelser er forbundet med håndtering og afsendelse af store mængder, hvor avancemarginen pr. stk. er lav. I 1997 udgjorde den gennemsnitlige avancemargin pr. stk. 3 % ⁽²¹²⁾.
- (163) REIMS II-aftalens parter dokumenterede ikke på overbevisende måde, at 80 % af indlandstaksten giver et pålideligt billede af gennemsnitsomkostningerne ved at omdele indgående grænseoverskridende post. Andre aftaler om terminalafgifter tyder på, at gennemsnitsomkostningerne rent faktisk er lavere. Den nordiske aftale om terminalafgifter og den bilaterale aftale om terminalafgifter, der er indgået mellem den nederlandske og den svenske offentlige posttjeneste, fastsætter begge terminalafgiften til 70 % af indlandstaksten ⁽²¹³⁾. Kommissionen valgte derfor en forsigtig tilgang og erklærede, at parterne ikke havde forelagt overbevisende dokumentation, som kunne begrunde en konklusion om, at terminalafgifterne skulle fastsættes til 80 % af indlandstaksterne. Kommissionen foreskrev følgende:
- »Det højeste tilladte niveau for terminalafgifter vil derfor ikke overstige 70 % af indlandstaksterne, hvilket ikke forekommer urimeligt ⁽²¹⁴⁾.«
- (164) Hvis niveauet på 70 % anvendes som benchmark for den økonomiske værdi af den pågældende tjeneste, vil den af DPAG opkrævede takst (0,56 EUR) ligge 43 % over tjenestens anslåede økonomiske værdi (0,39 EUR) ⁽²¹⁵⁾.
- (165) Sweden Post er — ligesom DPAG — en posttjeneste med høje takster, som er aktiv i en medlemsstat med høje omkostninger. En sammenligning mellem de geografiske forhold i Sverige (dvs. et stort, men tyndt befolket land) og forholdene i Tyskland viser, at omdelingsomkostningerne bør være højere i Sverige end i Tyskland. Alligevel er en terminalafgift på 70 % af indlandstaksten i Sverige tilstrækkelig til at dække Sweden Posts omdelingsomkostninger. I betragtning heraf er DPAG's udokumenterede påstand om, at selskabets omdelingsomkostninger i forbindelse med indgående grænseoverskridende brevpost skulle overstige 80 % af indlandstaksten, ikke holdbar.

Konklusion

- (166) I mangel af klare beviser for, at den gennemsnitlige økonomiske værdi af at omdele en indgående grænseoverskridende postforsendelse til dens tyske adressat overstiger 0,45 EUR (80 % af indlandstaksten), konkluderer Kommissionen, at den af DPAG opkrævede takst for indgående grænseoverskridende post, som DPAG anser for at være »virtuel« ABA-remail, (0,56 EUR) overstiger den gennemsnitlige økonomiske værdi af denne tjeneste med mindst 25 %.

⁽²¹⁰⁾ REIMS II.

⁽²¹¹⁾ REIMS II, nr. 86.

⁽²¹²⁾ »Modelling and Quantifying Scenarios for Liberalisation«, undersøgelse foretaget af MMD Ltd for Kommissionen, februar 1999, s. 44.

⁽²¹³⁾ Den nordiske aftale blev anmeldt til Kommissionen den 30. marts 2000 (sag COMP/37.848). Den bilaterale aftale om terminalafgifter blev anmeldt af Sweden Post og PTT Post den 8. juli 1998 (sag COMP/37.142). Sagen blev afsluttet, efter at Kommissionen den 18. september 1998 havde sendt parterne en administrativ skrivelse, hvoraf det fremgik, at EF-traktatens artikel 81 ikke fandt anvendelse.

⁽²¹⁴⁾ REIMS II, nr. 88.

⁽²¹⁵⁾ 0,77 DEM.

- (167) I betragtning af DPAG's status som monopolindehaver og under hensyntagen til de nævnte særlige forhold i forbindelse med posttjenesterne konkluderer Kommissionen, at den af DPAG opkrævede takst ikke står i noget tilstrækkeligt eller rimeligt forhold til de reelle omkostninger eller den reelle værdi af den leverede ydelse. DPAG's prisfastsættelse udnytter som følge heraf kunderne urimeligt og bør derfor betragtes som en urimelig salgspris som omhandlet i artikel 82. Kommissionen mener derfor, at DPAG har misbrugt sin dominerende stilling på det tyske marked for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost ved at påtvinge kunderne en urimelig salgspris svarende til den fulde indlandstakst. Optrækket af denne takst kan ikke begrundes objektivt. DPAG overtræder derfor traktatens artikel 82 og særlig stk. 2, litra a).

Begrænsning af produktion, afsætning eller teknisk udvikling

- (168) Misbruget af en virksomheds dominerende stilling kan bestå i en begrænsning af produktion, afsætning eller teknisk udvikling til skade for forbrugerne. Det følger heraf, at en dominerende virksomhed, som begrænser leveringen af en bestemt ydelse til skade for personer, der efterspørger den pågældende tjenesteydelse, i givet fald overtræder artikel 82⁽²¹⁶⁾. Denne bestemmelse gælder ikke kun for situationer, hvor den dominerende virksomhed — på en monopolistisk måde — nedsætter sin egen produktion med henblik på at øge indtægterne fra den deraf følgende prisstigning, men også for situationer, hvor de foranstaltninger, som træffes af den dominerende virksomhed, begrænser andre virksomheders aktiviteter⁽²¹⁷⁾.

Argumenter fremført af DPAG

- (169) I sit svar på klagepunktsmeddelelsen afviste DPAG, at selskabet overhovedet havde begrænset leveringen af sine tjenester, og anførte, at Kommissionen ikke havde forelagt nogen beviser i denne henseende. DPAG kræver kun den betaling, som selskabet har ret til i henhold til artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 og artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994. Hvis der er tale om nogen begrænsende virkninger på det britiske marked for udgående grænseoverskridende post som følge af DPAG's adfærd, er DPAG's foranstaltninger berettiget på grundlag af ovennævnte artikel og de procedurer, som blev aftalt mellem DPAG og BPO⁽²¹⁸⁾.

Vurdering

- (170) Domstolen har tidligere fastslået, at visse aftaler sandsynligvis kan begrænse afsætningen til skade for forbrugerne som omhandlet i artikel 82, hvis de begrænser konkurrenternes muligheder for at konkurrere med den dominerende virksomhed⁽²¹⁹⁾. I sin beslutning i *British Telecommunications-sagen* — som vedrørte bestemmelser, der begrænser videresendelse af telexmeddelelser — fandt Kommissionen, at disse bestemmelser udgjorde et misbrug efter artikel 82, idet de: »... begrænser telekommunikationsbureauernes virksomhed til skade for de forbrugere, der bor i andre EF-lande ...⁽²²⁰⁾«
- (171) Kommissionen anførte endvidere, at en sådan begrænsning: »... både begrænser udviklingen af et nyt marked og brugen af ny teknologi til skade for teletransitbureauer og deres kunder, som således er afskåret fra at gøre effektiv brug af eksisterende telekommunikationssystemer⁽²²¹⁾.«
- (172) Kommissionen har tidligere været af den opfattelse, at det forhold, at en dominerende virksomhed indirekte lægger pression på en konkurrent for at få denne til at forhøje sine priser, kan analyseres som den dominerende virksomheds forsøg på at begrænse produktionen, afsætningen eller den tekniske udvikling til skade for forbrugerne⁽²²²⁾.
- (173) Domstolen er som nævnt nået til følgende konklusion i sin dom i *GZS & Citicorp-sagen*:
 »Som fastslået af Domstolen i relation til en leveringsnægtelse fra en virksomhed, der har en dominerende stilling i traktatens artikel 86's forstand, vil en sådan adfærd være i strid med det mål, der er fastlagt ved EF-traktatens artikel 3, litra g) [...], og nærmere angivet i artikel 86, navnlig i litra b) og c) ...⁽²²³⁾«

⁽²¹⁶⁾ Höfner og Elser, nævnt ovenfor, præmis 30.

⁽²¹⁷⁾ Se Domstolens dom af 16. december 1975, forenede sager 40 til 48, 50, 54 til 56, 111, 113 og 114-73, *Coöperative Vereniging (Suiker Unie) UA m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1975, s. 1663, præmis 398, 526; Domstolens dom af 6. april 1995, forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, *Radio Telefis Eireann (RTE) og Independent Television Publications Ltd (ITP) mod Kommissionen*, Sml. 1995 I, s. 743.

⁽²¹⁸⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 39.

⁽²¹⁹⁾ *Suiker Unie*, nævnt ovenfor, præmis 526.

⁽²²⁰⁾ Kommissionens beslutning 82/861/EØF, *British Telecommunications*, sag COMP/29.877, EFT L 360 af 21.12.1982, s. 36, nr. 30.

⁽²²¹⁾ *British Telecommunications*, nævnt ovenfor, nr. 34.

⁽²²²⁾ Kommissionens beslutning 88/589/EØF, *London European — Sabena*, sag COMP/32.318, EFT L 317 af 24.11.1988, s. 47, nr. 29-30.

⁽²²³⁾ Kommissionens understregning, *GZS & Citicorp*, nævnt ovenfor, præmis 59-60.

- (174) Domstolen gjorde det således klart, at en begrænsning af leveringen af forsendelser, som hæmmer afsendernes kommercielle aktiviteter i den modtagende posttjenestes område og den afsendende posttjenestes aktiviteter kan udgøre et misbrug i henhold til EF-traktatens artikel 82.
- (175) De omhandlede forsendelser fra Ideas Direct, Fidelity Investments, Gant og Multiple Zones stammede som nævnt alle fra afsendere, der er bosiddende uden for Tyskland. DPAG's argument om, at forsinkelserne til dels skyldtes de procedurer, der var aftalt mellem DPAG og BPO, er irrelevant. For det første var disse aftaler en direkte følge af, at DPAG fastholdt krav, som var ubegrundede. For det andet blev disse aftaler påtvunget BPO af DPAG. Som følge af, at DPAG nægtede at omdele forsendelserne, medmindre selskabets urimelige betingelser blev opfyldt, havde BPO intet andet valg end at give efter for DPAG's ønske.
- (176) I overensstemmelse med Domstolens retspraksis mener Kommissionen, at nægtelse af viderebefordring, tillæg og forsinkelser — på kort sigt — direkte begrænser produktionen på det tyske marked for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost. De tillæg, som opkræves hos de afsendende posttjenester og — direkte eller indirekte — hos afsenderne, medfører urimelige omkostningsstigninger. DPAG's adfærd har derfor negative følger for afsenderne, den afsendende posttjeneste og i sidste instans forbrugerne.
- (177) På lang sigt vil utilfredse kunder undlade at benytte posttjenester i Det Forenede Kongerige i forbindelse med forsendelser til Tyskland som følge af de hyppige forstyrrelser og den heraf følgende forringelse af servicekvaliteten. DPAG lægger indirekte pression på posttjenester i Det Forenede Kongerige for at få dem til at forhøje deres takster. Til opvejning af den heraf følgende omkostningsstigning vil de britiske posttjenester være nødt til at forhøje deres takster for grænseoverskridende post mellem Det Forenede Kongerige og Tyskland. DPAG begrænser derfor produktionen af udgående grænseoverskridende brevpost fra Det Forenede Kongerige.

Konklusion

- (178) Med hensyn til DPAG's håndtering af grænseoverskridende brevpost, der kommer fra Det Forenede Kongerige, mener Kommissionen, at DPAG i) begrænser produktionen af tjenester på det tyske marked for befordring og omdeling af indgående grænseoverskridende brevpost til skade for forbrugerne og ii) begrænser posttjenesternes muligheder for at konkurrere på det britiske marked for udgående grænseoverskridende brevpost til Tyskland til skade for forbrugerne. DPAG's adfærd i denne henseende strider derfor mod traktatens artikel 82 og navnlig stk. 2, litra b).

F. Påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater

- (179) Samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes som følge af, at grænseoverskridende post er af international karakter.

G. Traktatens artikel 86, stk. 2

- (180) For så vidt som posttjenester har en lovbestemt pligt til at udføre visse tjenester, kan de anses for at være virksomheder, der har fået overdraget at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse som omhandlet i traktatens artikel 86, stk. 2. Hvis dette er tilfældet, finder konkurrencereglerne kun anvendelse i det omfang, dette ikke hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem. Undtagelsen i artikel 86, stk. 2, finder imidlertid ikke anvendelse, hvis udviklingen af samhandelen påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse.

Argumenter fremført af DPAG

- (181) Inden Kommissionen fremsendte sin klagepunktsmeddelelse den 25. maj 2000, havde DPAG ikke på noget tidspunkt påberåbt sig undtagelsen i artikel 86, stk. 2, som en begrundelse for sin adfærd i den foreliggende sag. I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse gjorde DPAG imidlertid gældende, at DPAG altid påberåber sig denne bestemmelse i relevante procedurer. DPAG påberåbte sig denne bestemmelse i GZS/Citicorp-sagen og navnlig med hensyn til forsendelserne fra Citicorp, som — efter DPAG's opfattelse — ikke adskilte sig fra forsendelserne i den foreliggende sag.
- (182) I sin dom i GZS/Citicorp-sagen konkluderede Domstolen, at så længe der ikke er noget terminalafgiftssystem, som dækker den modtagende posttjenestes omkostninger, er anvendelsen af artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 fortsat et nødvendigt instrument, som DPAG kan anvende med henblik på at udføre sine tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Kommissionen kan derfor ikke anvende artikel 82 på en måde, som begrænser DPAG's muligheder for at opkræve den fulde indlandstakst på grundlag af artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989⁽²²⁴⁾.

Vurdering

- (183) DPAG skal betragtes som en virksomhed, der har fået overdraget at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse som omhandlet i traktatens artikel 86, stk. 2. Afsenderne af de omhandlede forsendelser i den foreliggende sag er som nævnt ikke bosiddende i Tyskland. Domstolens bemærkninger i GZS/Citicorp-dommen med hensyn til artikel 86, stk. 2, er derfor irrelevante i forbindelse med denne sag. Den foreliggende beslutning begrænser ikke DPAG's ret til at kunne påberåbe sig artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1994 eller artikel 43 i verdenspostkonventionen fra 1999.
- (184) Kommissionen mener, at DPAG kun kunne basere sig på artikel 86, stk. 2, hvis det kunne påvises — på grundlag af gennemsigtige, detaljerede og pålidelige interne omkostningsregnskaber og objektive og pålidelige markedsdata — at anvendelsen af konkurrencereglerne i den foreliggende sag ikke ville hindre DPAG's aktiviteter i et sådant omfang, at den finansielle balance i forbindelse med befordringspligten blev bragt i fare. DPAG har ikke påvist, hvordan og i hvilket omfang DPAG's finansielle balance ville blive påvirket.
- (185) Kommissionen er af den opfattelse, at DPAG's mulighed for at opfylde sin befordringspligt ikke vil blive bragt i fare af anvendelsen af konkurrencereglerne i den foreliggende sag. For det første skaber indgående grænseoverskridende post fra Det Forenede Kongerige kun en brøkdel af DPAG's samlede indtægter. For det andet er posttaksterne i Tyskland høje, og DPAG's brevtjeneste er særdeles rentabel⁽²²⁵⁾. For det tredje er DPAG's samlede økonomiske styrke betydelig.
- (186) Kommissionen mener under alle omstændigheder, at DPAG's misbrug påvirker udviklingen af samhandelen i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse. Alene af denne grund finder undtagelsen i artikel 86, stk. 2, ikke anvendelse.

H. Artikel 3 i forordning nr. 17

- (187) Hvis Kommissionen efter begæring eller på eget initiativ konstaterer, at der foreligger en overtrædelse af bestemmelserne i traktatens artikel 82, kan den i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17 ved en beslutning pålægge de deltagende virksomheder at bringe de konstaterede overtrædelser til ophør.
- (188) »Det materielle afsenderbegreb« som fortolket af DPAG i den foreliggende sag og de foranstaltninger, som DPAG har truffet ved anvendelsen af denne definition, er uforenelig med fællesskabsretten. Det ovenfor beskrevne misbrug har varet ved i det mindste siden september 1996, dvs. det tidligste tidspunkt, hvor der i den foreliggende sag er beviser for, at normal grænseoverskridende post er blevet nægtet viderebefordret, pålagt tillæg og forsinket af DPAG⁽²²⁶⁾. Aftalememorandummet mellem parterne fra oktober 2000 indeholder ikke en tilfredsstillende løsning med hensyn til DPAG's fremtidige håndtering af indgående grænseoverskridende post⁽²²⁷⁾. Selv om forsinkelser sandsynligvis vil blive mindre hyppige fremover som følge af memorandummet, opkræver DPAG fortsat tillæg for forsendelser, som DPAG klassificerer som »virtuel« ABA-remail. Det tilsagn, som DPAG afgav den 1. juni 2001, bringer ikke umiddelbart den ovenfor beskrevne overtrædelse til ophør⁽²²⁸⁾. Misbruget må derfor anses for at vare ved.

⁽²²⁴⁾ DPAG's svar på klagepunktsmeddelelsen, s. 40.

⁽²²⁵⁾ Se afsnit I.B. ovenfor.

⁽²²⁶⁾ Se afsnit I.E., underafsnit »Gant-Kataloget fra efteråret 1996«, ovenfor.

⁽²²⁷⁾ Se afsnit I.F. ovenfor.

⁽²²⁸⁾ Se afsnit I.G. —Tilsagn — ovenfor. Ifølge nr. iv.) i DPAG's tilsagn vil dette træde i kraft tre måneder, efter at Kommissionens beslutning er meddelt DPAG.

- (189) Kommissionen skal sikre, at DPAG reelt og permanent vil bringe de overtrædelser, der er beskrevet i afsnit II.E. ovenfor, til ophør. Til sikring af, at DPAG i fremtiden vil afstå fra aktiviteter med samme eller lignende formål og følger, finder Kommissionen det nødvendigt at vedtage en beslutning i denne henseende.

I. Artikel 15 i forordning nr. 17

- (190) I henhold til artikel 15 i forordning nr. 17 kan Kommissionen for en overtrædelse af EF-traktatens artikel 82, der er begået forsætligt eller uagtsomt, pålægge en bøde på op til 1 mio. EUR, som dog kan forhøjes til 10 % af virksomhedens omsætning i det sidste regnskabsår, alt efter, hvilket beløb der er højest.
- (191) DPAG må have været klar over, at den pågældende adfærd — dvs. nægtelsen af viderebefordringen, opkrævningen af tillæg og forsinkelsen i forbindelse med et stort antal grænseoverskridende brevpostforsendelser fra en anden medlemsstat — i vidt omfang hæmmede den frie udveksling af post mellem Det Forenede Kongerige og Tyskland, og at denne adfærd havde negative virkninger på konkurrencen til skade for BPO og afsenderne. I betragtning heraf konkluderer Kommissionen, at overtrædelserne i det mindste blev begået uagtsomt af DPAG.
- (192) En overtrædelse af konkurrencereglerne som den foreliggende bør normalt sanktioneres med bøder, hvis størrelse fastsættes under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed. I visse tilfælde kan Kommissionen imidlertid pålægge den virksomhed, der har begået en overtrædelse, blot en symbolsk bøde. Af følgende grunde finder Kommissionen det passende kun at pålægge DPAG en symbolsk bøde på 1 000 EUR.
- (193) DPAG's adfærd har — i det mindste til dels — været i overensstemmelse med tyske domstoles retspraksis. Selv om Kommissionen mener, at DPAG's adfærd i nogle henseender går ud over, hvad der med sikkerhed kan fastslås på grundlag af tysk retspraksis, må det konkluderes, at den omtalte retspraksis medførte en situation, hvor retsstillingen var uklar. På det tidspunkt, hvor de fleste tilfælde af nægtelse af viderebefordring, opkrævning af tillæg og forsinkelse i den foreliggende sag fandt sted, fandtes der desuden ingen retspraksis i Fællesskabet inden for det særlige område grænseoverskridende brevposttjenester. Endelig vil der med det tilsagn, som DPAG har afgivet, blive indført en detaljeret procedure med hensyn til behandlingen af indgående grænseoverskridende brevpostforsendelser, som vil forhindre praktiske problemer og gøre det lettere at opdage fremtidige overtrædelser, såfremt sådanne skulle opstå —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Deutsche Post AG har overtrådt EF-traktatens artikel 82 ved at nægte at viderebefordre, opkræve tillæg for og forsinke indgående grænseoverskridende brevpost fra Det Forenede Kongerige, som er afsendt af afsendere uden for Tyskland, men i hvis indhold der er medtaget en henvisning til en enhed, der er bosiddende i Tyskland.

Artikel 2

Deutsche Post AG bringer omgående den i artikel 1 omhandlede overtrædelse til ophør, hvis dette ikke allerede er sket, og afstår fra i fremtiden at gentage enhver handling eller adfærd af den i artikel 1 omhandlede art.

Artikel 3

For den i artikel 1 omhandlede overtrædelse pålægges Deutsche Post AG en bøde på 1 000 EUR.

Bøden indbetales på Europa-Kommissionens konto nr. 642-0029000-95 (Code IBAN BE 76 6420 0290 0095, Code SWIFT: BBVABEBB) hos Banco Bilbao Vizcaya Argentaria BBVA Avenue des Arts 4, B-1040 Bruxelles, senest tre måneder efter meddelelsen af denne beslutning. Efter udløbet af denne frist påløber der automatisk renter efter rentesatsen for Den Europæiske Centralbanks vigtigste refinansieringstransaktioner den første arbejdsdag i den måned, hvor denne beslutning er vedtaget, plus 3,5 procentpoint, dvs. 8,05 %.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til:

Deutsche Post AG
Heinrich-von-Stephan-Strasse 1,
D-53175 BONN

Artikel 5

Denne beslutning kan tvangsfuldbyrdes i henhold til EF-traktatens artikel 256.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juli 2001.

På Kommissionens vegne
Mario MONTI
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS HENSTILLING

af 7. december 2001

om principper for anvendelsen af »SOLVIT« — problemløsningsnettet for det indre marked

(meddelt under nummer K(2001) 3901)

(EØS-relevant tekst)

(2001/893/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER —

som henviser til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 211, og

som tager følgende i betragtning:

- (1) Traktatens artikel 3 opstiller som mål at oprette et indre marked ved fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital mellem medlemsstaterne. Det ville være til gavn for borgerne og virksomhederne, særlig de små virksomheder, hvis der fandtes en metode til uformel løsning af problemer, der opstår, når regler, der skal sikre, at dette mål nås, ikke bliver anvendt korrekt.
- (2) Medlemsstaterne blev som led i handlingsplanen for det indre marked fra 1997⁽¹⁾ opfordret til at oprette »kontaktpunkter for borgere og virksomheder«, som behandler problemer i forbindelse med det indre marked. Desuden har medlemsstaterne oprettet »koordinationscentre«, som samarbejder om at løse grænseoverskridende problemer, der skyldes, at nationale myndigheder ikke anvender reglerne for det indre marked korrekt (»problemløsningsnettet«).
- (3) Problemløsningsnettet har nu været i drift i tre år. Medlemsstaterne og Kommissionen har i Det Rådgivende Udvalg for det Indre Marked set på, hvor effektivt det er. De er kommet frem til, at en af de største svagheder ved nettet er, at sager ikke altid har fået en ensartet behandling, samt at udenforstående ikke har kunnet se, hvordan det fungerer.
- (4) Kommissionen har i sin meddelelse om effektiv problemløsning i det indre marked (»SOLVIT«)⁽²⁾ fremsat sine ideer vedrørende problemløsning. Den foreslog en ny model kaldet »SOLVIT«, som skal gøre nettet mere effektivt ved hjælp af en fælles online database. Koordinationscentrene i medlemsstaterne registrerer og forfølger sagerne i databasen, hvilket vil være mere effektivt og gøre det nemmere for borgerne at se, hvordan nettet fungerer.

- (5) Der bør fastsættes fælles principper, så det sikres, at SOLVIT står mål med borgernes og virksomhedernes behov, samt at alle medlemsstater gør sig lige store anstrengelser. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at der afsættes passende menneskelige ressourcer og budgetmidler, så koordinationscentrene kan behandle et stigende antal sager, sikre brugerne en service af høj kvalitet og iværksætte oplysningsarbejde.
- (6) Europa-Parlamentet, Rådet⁽³⁾, Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽⁴⁾ og Regionsudvalget⁽⁵⁾ har alle påpeget, at der er brug for mere effektive ordninger til løsning af problemerne.
- (7) Hvidbogen om nye styreformer i EU⁽⁶⁾ indgår i bestræbelserne på at bringe EU tættere på borgerne og virksomhederne. Den bekræfter tillige, at de nationale myndigheder og domstole har ansvaret for at sikre, at fællesskabsretten anvendes og håndhæves korrekt.
- (8) SOLVIT er et net til uformel løsning af problemer og bør derfor kun behandle sager, der ikke er genstand for en retssag på nationalt plan eller på fællesskabsplan. Det står til enhver tid klagerne frit for at tage sådanne skridt, hvilket medfører, at problemet registreres som afsluttet i databasen. For så vidt som der findes andre og effektive ordninger til løsning af grænseoverskridende problemer, skal SOLVIT ikke erstatte disse, men viderefremde sagerne til de relevante ordninger.
- (9) En succesfuld problemløsning kræver samarbejde mellem medlemsstaternes koordinationscentre. Koordinationscentret i klagerens medlemsstat bør sikre sig, at sagen er berettiget, samt at alle relevante oplysninger foreligger. Derpå bør koordinationscentret i den medlemsstat, problemet er opstået i, tage skridt til dets løsning.

⁽³⁾ Rådets konklusioner af 31. maj 2001.

⁽⁴⁾ ESC 702/2001 af 30.-31. maj 2001.

⁽⁵⁾ CdR 200/2001 rev. 2. af 14.-15. november 2001.

⁽⁶⁾ KOM(2001) 428 af 25.4.2001.

⁽¹⁾ CSE(97) 1 endelig udg. af 4.6.1997.

⁽²⁾ KOM(2001) 702 endelig udg. af 27.11.2001.

- (10) Begge koordinationscentre bør bekræfte, at sagen er berettiget, samt at de vil gøre deres bedste for at løse problemet inden for en nærmere fastsat frist, som undtagelsesvist kan forlænges.
- (11) Klagerne bør på forhånd orienteres om, hvordan sagerne behandles, og hvilke frister der gælder. De bør have oplyst, at der muligvis også findes andre, mere formelle klagemuligheder, f.eks. retssager. Det er muligt, at der skal overholdes visse frister for ikke at fortabe retten til at klage, og anvendelse af SOLVIT har ikke opsættende virkning. Klagerne behøver ikke at acceptere de løsninger, der foreslås. SOLVIT er en uformel problem-løsningsordning, og klagerne kan derfor ikke anfægte de løsninger, der foreslås.
- (12) Alle løsninger, der foreslås, skal være i fuld overensstemmelse med fællesskabsretten. Kommissionen forbeholder sig ret til at gribe ind over for medlemsstaterne, hvis den mener, at det ikke er tilfældet.
- (13) Der bør tages passende skridt til at beskytte fortrolige oplysninger.
- (14) De i denne henstilling anførte principper bør finde anvendelse fra det tidspunkt, hvor online databasen kommer i drift —
- 3) »ledende koordinationscenter«: koordinationscentret i den medlemsstat, hvor det grænseoverskridende problem er opstået
- 4) »grænseoverskridende problem«: problem, som en enkeltperson eller en virksomhed er stødt på i en medlemsstat, og som har at gøre med den måde, hvorpå en offentlig myndighed i en anden medlemsstat anvender reglerne for det indre marked; dette omfatter situationer, hvor en borger eller en virksomhed, der har en administrativ forbindelse (f.eks. nationalitet, kvalifikationer eller etablering) med en medlemsstat, allerede befinder sig i den anden medlemsstat, hvor problemet er opstået
- 5) »reglerne for det indre marked«: bestemmelserne vedrørende det indre markeds funktion i den i traktatens artikel 14, stk. 2, anvendte betydning
- 6) »retssager«: formelle procedurer til løsning af en tvist for en domstol eller en domstolslignende instans
- 7) »klager«: en enkeltperson eller en virksomhed, der har forelagt et grænseoverskridende problem for et koordinationscenter.

II. PRINCIPPER

A. Hjemmekoordinationscentret

1. Hjemmekoordinationscentret bør indlæse det grænseoverskridende problem i SOLVIT-databasen.
2. Inden hjemmekoordinationscentret indlæser en sag i databasen, bør det:
  - a) sikre sig, at sagen er berettiget
  - b) vurdere, om sagen bedre kan løses på anden vis, f.eks. ved hjælp af nettet af Euro Info Centre
  - c) vurdere, om der i stedet bør anlægges retssag.

Hjemmekoordinationscentret bør ikke indlæse sagen i databasen, hvis der allerede er anlagt retssag. Beslutter klageren på et senere tidspunkt at anlægge retssag, bør sagen fjernes fra databasen.

3. Når hjemmekoordinationscentret indlæser en sag i databasen, stiller det alle relevante oplysninger til rådighed for det ledende koordinationscenter, så sagen kan blive løst hurtigt, dog under overholdelse af de i punkt H anførte krav om fortrolighed.
4. Det bør opretholde kontakt med klageren, indtil sagen er afsluttet.

HENSTILLER:

I. ALMINDELIGE BESTEMMELSER

A. Indhold og anvendelsesområde

Denne henstilling opstiller principper, som deres medlemsstaternes koordinationscentre bør følge, når de som led i SOLVIT-nettet behandler grænseoverskridende problemer med tilknytning til anvendelsen af reglerne for det indre marked.

Den finder ikke anvendelse på problemer, der er genstand for en retssag på nationalt plan eller på fællesskabsplan.

B. Definitioner

I denne henstilling forstås ved:

- 1) »koordinationscenter«: den del af en medlemsstats forvaltning, der har ansvaret for at behandle sager om grænseoverskridende problemer, som rejses af enkeltpersoner eller virksomheder
- 2) »hjemmekoordinationscentret«: koordinationscentret i den medlemsstat, hvor sagen om det grænseoverskridende problem er blevet rejst

B. Det ledende koordinationscenter

1. Det ledende koordinationscenter bør inden for en uge bekræfte, om sagen er antaget til behandling, og sender den videre til behandling hos den kompetente instans i forvaltningen. Har det brug for supplerende oplysninger, anmoder det snarest muligt hjemmekoordinationscentret herom. Fastslår det ledende koordinationscenter, at sagen ikke kan antages til behandling, bør dette automatisk anføres i databasen tillige med begrundelsen for afslaget. Hjemmekoordinationscentret bør underrette klageren, som kan forfølge sagen inden for rammerne af en mere formelle procedurer.
2. Det ledende koordinationscenter påtager sig ansvaret for at løse det grænseoverskridende problem.

C. Underretning af klageren

1. Hjemmekoordinationscentret bør på forhånd orientere klageren om sagsgangen og fristerne. Dette bør omfatte oplysning om, at der muligvis findes mere formelle klagemuligheder på nationalt plan og på fællesskabsplan. Det bør påpeges, at der efter national ret muligvis skal overholdes visse frister for undgå rettighedsfortabelse, og at disse frister ikke berøres af SOLVIT.
2. Klagerne bør også orienteres om, at de ikke behøver at acceptere foreslåede løsninger. Disse kan dog ikke anfægtes som led i SOLVIT. Lykkes det ikke at løse problemet ved hjælp af SOLVIT, eller anses den foreslåede løsning for uacceptabel, kan klageren stadig, hvis han ønsker det, forfølge sagen videre inden for rammerne af en mere formel procedure. Indledes der en formel procedure, mens der arbejdes på at finde en løsning, fjernes sagen fra SOLVIT.

D. Adgang til SOLVIT-databasen

1. Hjemmekoordinationscentret og det ledende koordinationscenter bør have adgang til at registrere oplysninger i SOLVIT-databasen og afslutte sagen.
2. De øvrige koordinationscentre har kun læseadgang til oplysningerne om sagen, som gøres anonyme. Klagerne bør have læseadgang til deres egen sag.

E. Frister

1. Så snart det ledende koordinationscenter bekræfter, at sagen er antaget til behandling, bør databasen angive datoen for, hvornår problemet bør være løst. Problemer bør løses inden for en frist på ti uger.

2. Hjemmekoordinationscentret og det ledende koordinationscenter kan undtagelsesvist aftale at forlænge fristen med indtil fire uger, hvis de mener, at det er sandsynligt, at der kan findes en løsning inden for dette tidsrum.

F. Udveksling af oplysninger og kommunikation

1. Det ledende koordinationscenter bør gøre sit bedste for at løse sagen i nært samarbejde med andre dele af forvaltningen.
2. Der bør gøres optimal brug af e-post og andre hurtige kommunikationsmidler.
3. Det ledende koordinationscenter bør holde hjemmekoordinationscentret orienteret om sagens gang. Det bør løbende ajourføre oplysningerne i databasen, eller i det mindste én gang om måneden.
4. Hjemmekoordinationscentret og det ledende koordinationscenter bør aftale indbyrdes, hvilket sprog de vil anvende til at kommunikere med hinanden, idet de bør tage hensyn til, at målet — i klagerens interesse — er at løse problemet så hurtigt og effektivt som muligt gennem uformelle kontakter.
5. Hjemmekoordinationscentret bør være ansvarlig for efter behov at levere oversættelser af de dokumenter, klageren har forelagt.

G. Sagens udfald

1. Alle løsninger, der foreslås, bør være i fuld overensstemmelse med fællesskabsretten. Kommissionen forbeholder sig ret til at gribe ind over for medlemsstaterne, hvis den mener, at dette ikke er tilfældet.
2. Løses et grænseoverskridende problem inden for fristen, bør det ledende koordinationscenter og hjemmekoordinationscentret bekræfte, at problemet er løst, og registrere dette i databasen. Det ledende koordinationscenter bør meddele hjemmekoordinationscentret, hvordan klageren kan få gavn af løsningen.
3. Kommer det ledende koordinationscenter frem til, at den pågældende medlemsstat har overholdt retsreglerne vedrørende det indre marked, og at klagen er ubegrundet, bør den angive dette i databasen. Hjemmekoordinationscentret bør underrette klageren om begrundelsen herfor. Klageren kan så, hvis han ønsker det, forfølge sagen videre inden for rammerne af en mere formel procedure.

H. Fortrolighed

1. Hjemmekoordinationscentret bør normalt meddele klagerens identitet til det ledende koordinationscenter for at fremme problemets løsning. Klageren bør underrettes herom ved sagens begyndelse og have mulighed for at gøre indsigelse, og klagerens identitet bør i så fald ikke afsløres.
2. De oplysninger, klageren forelægger, bør udelukkende anvendes af det ledende koordinationscenter til at løse den konkrete sag.
3. Der bør tages passende skridt til at beskytte følsomme forretningsmæssige oplysninger eller personoplysninger under hele sagsforløbet, særlig ved overførsel af data i nettet.

III. ANVENDELSESFRIST OG ADRESSATER

Denne henstilling finder anvendelse fra den 1. juni 2002.

Denne henstilling er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 2001.

På Kommissionens vegne

Frederik BOLKESTEIN

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 13. december 2001

om EF's bidrag til finansiering af et program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer for 2001

(meddelt under nummer K(2001) 4267)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(2001/894/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1452/2001 af 28. juni 2001 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de franske oversøiske departementer og om ændring af direktiv 72/462/EØF og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 525/77 og (EØF) nr. 3763/91 (Poseidom) ⁽¹⁾, særlig artikel 20, stk. 3,

under henvisning til de af Frankrig forelagte programmer til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I Kommissionens beslutning 93/522/EØF af 30. september 1993 om fastlæggelse af, hvilke foranstaltninger der er berettigede til at modtage EF-støtte til programmer til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer samt Azorerne og Madeira ⁽²⁾, senest ændret ved beslutning 96/633/EF ⁽³⁾, er det fastlagt, hvilke foranstaltninger EF kan finansiere i forbindelse med programmerne til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer samt på Azorerne og Madeira.

(2) De specifikke dyrkningsvilkår i de franske oversøiske departementer kræver særlig opmærksomhed. Det er nødvendigt i disse departementer at iværksætte nye foranstaltninger for den vegetabiliske produktion, navnlig plantesundhedsforanstaltninger, eller at udbygge de eksisterende foranstaltninger.

(3) Udgifterne til de plantesundhedsforanstaltninger, der skal iværksættes eller udbygges, bliver særdeles store.

(4) De franske myndigheder har forelagt Kommissionen et foranstaltningsprogram. I programmet fastlægges det, hvilke mål der skal nås, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres, hvor længe de skal løbe, og hvor store

udgifterne til dem bliver, så EF eventuelt kan bidrage til finansieringen.

(5) EF's bidrag kan højst være på et beløb svarende til 60 % af de støtteberettigede udgifter, og udgifter til beskyttelse af bananer kan ikke komme i betragtning.

(6) De plantebeskyttelsesforanstaltninger i de franske oversøiske departementer, der er fastsat programmeringsdokumenterne for perioden 2000-2006, jf. Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 ⁽⁴⁾ og (EF) nr. 1260/1999 ⁽⁵⁾, må ikke være de samme som foranstaltningerne i dette program.

(7) De foranstaltninger, der er planlagt i EF's rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, må ikke være de samme som foranstaltningerne i dette program.

(8) Den Stående Komité for Plantesundhed har ud fra de tekniske oplysninger fra Frankrig kunnet analysere situationen på en præcis og udtømmende måde.

(9) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Plantesundhed —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

EF's bidrag til det officielle program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer, som Frankrig har forelagt for 2001, godkendes.

Artikel 2

Det officielle program består af tre delprogrammer:

- 1) Et delprogram for departementet Guadeloupe bestående af tre dele:
  - plantesundhedscentret på Guadeloupe, som gennemfører forsøg og undersøgelser
  - bekæmpelse af skadegørere på afgrøder
  - overvågningsplan for restkoncentrationer af pesticider i frugt og grøntsager.

⁽¹⁾ EFT L 198 af 21.7.2001, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 251 af 8.10.1993, s. 35.

⁽³⁾ EFT L 283 af 5.11.1996, s. 58.

⁽⁴⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

⁽⁵⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

- 2) Et delprogram for departementet Guyana bestående af to dele:
- diagnose af plantesundhedsrisici og gode dyrkningsmetoder i landbruget
  - biologiske bekæmpelsesmetoder og miljø.
- 3) Et delprogram for departementet Martinique bestående af tre dele:
- evaluering af plantesundhed og diagnose
  - overvågning af plantesundhedsstatus især for Anthurium
  - udvikling af integreret skadegørebekæmpelse.

Artikel 3

EF's bidrag til finansiering af det program, som Frankrig har indgivet, kan for 2001 højst udgøre, hvad der svarer til 60 % af udgifterne til støtteberettigede foranstaltninger som fastlagt i beslutning 93/522/EØF, dog højst 200 000 EUR (eksklusive moms).

Bilag I til nærværende beslutning indeholder en oversigt over omkostningerne ved programmet og finansieringen heraf.

Artikel 4

Et forskud på 100 000 EUR udbetales til Frankrig.

Artikel 5

EF-støtten ydes til delvis dækning af udgifterne til de støtteberettigede foranstaltninger i forbindelse med aktionerne under det program, som Frankrig har opstillet, og hvortil der i perioden 1. oktober til 31. december 2001 er blevet afsat de

nødvendige finansielle midler. Fristen for betaling af udgifter til disse foranstaltninger udløber den 30. september 2002, og retten til EF-finansiering fortabes i tilfælde af uberettiget forsinkelse.

Hvis det er nødvendigt at anmode om forlængelse af fristen for betaling, skal de ansvarlige myndigheder indgive en behørigt begrundet anmodning, inden den endelige dato fastlægges.

Artikel 6

I bilag II er det fastsat, hvilke bestemmelser der gælder for programmets finansiering, hvilke kriterier der gælder for overholdelse af EF-politikkerne, og hvilke oplysninger Frankrig skal meddele Kommissionen.

Artikel 7

Eventuelle offentlige kontrakter i forbindelse med investeringer, der er omfattet af denne beslutning, skal indgås under overholdelse af EF-bestemmelserne.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 2001.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

BILAG I

FINANSIERINGSOVERSIGT FOR 2001

(EUR)

	Støtteberettigede udgifter 2001		
	EF	Nationalt	I alt
Guadeloupe	68 400	45 600	114 000
Guyana	53 351	35 568	88 919
Martinique	78 249	52 165	130 414
I alt	200 000	133 333	333 333

BILAG II

I. BESTEMMELSER FOR PROGRAMMETS GENNEMFØRELSE

A. FINANSIELLE GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER

1. Kommissionen vil etablere et virkeligt samarbejde med de myndigheder, der er ansvarlige for programmets gennemførelse. I overensstemmelse med programmet er disse myndigheder de nedenfor anførte.

Forpligtelser og betalinger

2. For de forpligtelser, der medfinansieres af EF, skal Frankrig garantere, at alle offentlige og private organer, der er med i forvaltningen og gennemførelsen af foranstaltningerne, fører de nødvendige regnskaber over alle relevante transaktioner, så det bliver lettere for EF og de nationale kontrolmyndigheder at kontrollere udgifterne.
3. Den oprindelige budgetforpligtelse baseres på en vejledende finansieringsplan. Forpligtelsen indgås for ét år.
4. Forpligtelsen indgås, når beslutningen om medfinansiering vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 18 i Rådets direktiv 2000/29/EF⁽¹⁾.
5. Når forpligtelsen er indgået, udbetales der et første forskud på 100 000 EUR.
6. Saldoen på 100 000 EUR udbetales, når Kommissionen har fået forelagt den endelige rapport og en detaljeret oversigt over alle afholdte udgifter og har godkendt rapporten og oversigten.

Myndigheder, der er ansvarlige for programmets gennemførelse

— for centraladministrationen:

Ministère de l'agriculture et de la pêche
Sous Direction de la protection des végétaux
251, rue de Vaugirard
F-75732 Paris Cedex 15

— for de lokale administrationer:

Guadeloupe:

Ministère de l'agriculture et de la pêche
Direction de l'agriculture et de la forêt
Jardin Botanique
F-97109 Basse Terre Cedex

Martinique:

Ministère de l'agriculture et de la pêche
Direction de l'agriculture et de la forêt
Jardin Desclieux
B.P. 642
F-97262 Fort de France Cedex

Guyana:

Ministère de l'agriculture et de la pêche
Direction de l'agriculture et de la forêt
Cité Rebard
Route de Baduel
B.P. 746
F-97305 Cayenne Cedex

7. De faktisk afholdte udgifter forelægges Kommissionen opdelt efter aktionstype eller delprogram, så sammenhængen mellem den vejledende finansieringsplan og de faktisk afholdte udgifter fremgår. Hvis Frankrig fører et passende edb-regnskab, accepteres dette.
8. Al udbetaling af støtte fra EF under denne beslutning sker til den myndighed, som Frankrig har udpeget, og som også er ansvarlig for tilbagebetaling til EF af et eventuelt overskydende beløb.

⁽¹⁾ EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1.

9. Alle forpligtelser og betalinger udtrykkes i euro.

Finansieringsplanerne for EF-støtterammer og EF-støttebeløb udtrykkes i euro efter den kurs, der er fastsat ved denne beslutning. Udbetaling sker til følgende konto:

Ministère du budget
Direction de la comptabilité publique
Agence comptable centrale du Trésor
139 rue de Bercy
F-75572 Paris Cedex 12
Nr. E 478 98 Divers

Finansiel kontrol

10. Kommissionen og Revisionsretten kan foretage kontrol på eget initiativ. Frankrig og Kommissionen udveksler straks alle relevante kontrolresultater.
11. I en periode på tre år efter den sidste støtteudbetaling stiller den myndighed, der er ansvarlig for gennemførelsen, alle udgiftsbilag vedrørende aktionen til rådighed for Kommissionen.
12. Når Frankrig indsender betalingsanmodninger, skal alle relevante officielle kontrolrapporter vedrørende de pågældende foranstaltninger stilles til rådighed for Kommissionen.

Nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten

13. Frankrig skal bekræfte, at EF-midlerne anvendes til de planlagte formål. Hvis det kun er nødvendigt med en del af den bevilgede finansielle støtte for at gennemføre en foranstaltning, sørger Kommissionen for, at det overskydende beløb straks betales tilbage. I tilfælde af tvist undersøger Kommissionen sagen og anmoder Frankrig eller de myndigheder, som Frankrig har udpeget til at gennemføre foranstaltningen, om at fremsætte eventuelle bemærkninger inden for en frist på to måneder.
14. Efter en sådan undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten til den pågældende foranstaltning, hvis undersøgelsen viser, at der er begået uregelmæssigheder, eller at der er foretaget en betydelig ændring, der berører foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

Tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb

15. Ethvert uretmæssigt udbetalt beløb skal tilbagebetales til EF af den myndighed, der er omhandlet i punkt 8. Der kan opkræves renter af ikke-tilbagebetalte beløb. Skulle den myndighed, der er omhandlet i punkt 8, af en eller anden grund ikke betale beløbet tilbage til EF, skal Frankrig betale beløbet til Kommissionen.

Forebyggelse og afsløring af uregelmæssigheder

16. Parterne skal overholde en adfærdskodeks, som Frankrig har opstillet, så enhver uregelmæssighed i støttetildelingen afsløres. Frankrig sørger for:
  - at der træffes de fornødne foranstaltninger på dette område
  - at beløb, der som følge af en uregelmæssighed er uberettiget udbetalt, betales tilbage
  - at der tages skridt til at forebygge uregelmæssigheder.

B. OVERVÅGNING OG EVALUERING

B.1. Overvågningsudvalg

1. Nedsættelse af et overvågningsudvalg

Uafhængigt af finansieringen af denne aktion nedsættes der et overvågningsudvalg for programmet bestående af repræsentanter for Frankrig og Kommissionen. Det har til opgave regelmæssigt at gøre status over programmets gennemførelse og, hvis det er relevant, at træffe beslutning om eventuelle nødvendige ændringer.

2. Overvågningsudvalget fastsætter sin forretningsorden senest en måned efter, at denne beslutning er blevet meddelt Frankrig.

3. Overvågningsudvalgets kompetence

Overvågningsudvalget:

- har det generelle ansvar for, at programmet gennemføres korrekt, så de fastsatte mål kan nås. Udvalget har kompetence for den EF-støttede del af foranstaltningerne. Det overvåger, at bestemmelserne overholdes, herunder bestemmelserne vedrørende aktioners og projekters støtteberettigelse
- tager stilling til anvendelsen af de udvælgelseskriterier, der er fastlagt i programmet, ud fra oplysningerne om udvælgelse af allerede godkendte og gennemførte projekter
- foreslår eventuelle nødvendige foranstaltninger, der kan fremskynde programmets gennemførelse, hvis overvågningsindikatorerne og midtvejsevalueringerne viser, at der er opstået en forsinkelse
- kan efter aftale med Kommissionens repræsentant(er) justere finansieringsplanerne med højst 15 % af EF-bidraget til et delprogram eller en foranstaltning for hele perioden eller med højst 20 % for et givet regnskabsår, forudsat at det samlede programbeløb ikke overskrides. Det skal dog sikres, at programmets hovedformål ikke samtidig bringes i fare
- afgiver udtalelse om de justeringer, som Kommissionen har foreslået
- afgiver udtalelse om projekter for faglig bistand, der indgår i programmet
- afgiver udtalelse om udkast til den endelige rapport
- redegør over for Den Stående Komité for Plantesundhed regelmæssigt og mindst to gange i den pågældende periode for, hvordan det går med programmets gennemførelse, og hvor store udgifter der har været.

B.II. Overvågning og evaluering af programmet under gennemførelsen (løbende overvågning og evaluering)

1. Det påhviler det nationale organ, der er ansvarligt for gennemførelsen, løbende at overvåge og evaluere programmet.
2. Ved løbende overvågning forstås, at der skal etableres et informationssystem, hvor der kan hentes oplysninger om, hvordan det går med programmets gennemførelse. Den løbende overvågning omfatter de foranstaltninger, der indgår i programmet. Ved den løbende overvågning anvendes der fysiske og finansielle indikatorer, der er opstillet sådan, at det kan vurderes, hvordan udgifterne til de enkelte foranstaltninger svarer til forudfastlagte fysiske indikatorer, der viser, hvor langt man er fremme med foranstaltningens gennemførelse.
3. I den løbende evaluering af programmet indgår en analyse af de kvantitative resultater af gennemførelsen ud fra operationelle, juridiske og proceduremæssige betragtninger. Formålet er at sørge for, at der er overensstemmelse mellem foranstaltningerne og målene i programmet.

Gennemførelsesrapport og kontrol af programmet

4. Frankrig meddeler senest en måned efter vedtagelsen af programmet Kommissionen navnet på den myndighed, der er ansvarlig for udarbejdelsen og fremlæggelsen af den endelige rapport.

Den endelige rapport skal indeholde en kortfattet evaluering af hele programmet (hvor langt man er nået med gennemførelsen af de fysiske og kvalitative mål, og hvilke fremskridt der er gjort) og en evaluering af de umiddelbare plantesundhedsmæssige og økonomiske virkninger.

Den ansvarlige myndighed skal fremlægge den endelige rapport om dette program for Kommissionen senest den 30. september 2002 og for Den Stående Komité for Plantesundhed snarest muligt derefter.

5. Kommissionen kan sammen med Frankrig anvende et uafhængigt evalueringsorgan. Dette organ kan på grundlag af den løbende overvågning foretage løbende evaluering som fastsat i punkt 3. Organet kan bl.a. fremsætte forslag til justering af delprogrammer og/eller foranstaltninger, til ændring af udvælgelseskriterier for projekterne osv. alt efter, hvilke problemer der måtte være opstået under gennemførelsen. Det afgiver på grundlag af overvågningen af forvaltningen udtalelse om, hvilke administrative foranstaltninger der skal træffes.

C. INFORMATION OG REKLAME

Det organ, der er blevet udpeget som ansvarligt for programmet, sørger for, at der bliver gjort passende reklame for programmet.

Organet skal bl.a.:

- bevidstgøre potentielle støttemodtagere og erhvervsorganisationerne om de muligheder, foranstaltningerne i programmet giver
- bevidstgøre offentligheden om EF's rolle i programmet.

Frankrig og det organ, der er ansvarligt for gennemførelsen, konsulterer Kommissionen om initiativer, som forudses på dette område, eventuelt gennem overvågningsudvalget. De underretter med jævne mellemrum Kommissionen om, hvilke informations- og reklameforanstaltninger de har truffet, enten via den endelige rapport eller via overvågningsudvalget.

De nationale bestemmelser om oplysningers fortrolighed skal overholdes.

II. OVERHOLDELSE AF EF-POLITIKKERNE

EF-politikkerne på området skal overholdes.

Programmet gennemføres efter bestemmelserne om samordning og overholdelse af EF-politikkerne. I den forbindelse skal Frankrig give følgende oplysninger:

1. Indgåelse af offentlige kontrakter

Spørgeskemaet »offentlige kontrakter«⁽¹⁾ skal udfyldes for følgende kontrakter:

- offentlige kontrakter, hvis beløb overstiger de i direktiverne om indkøb og om bygge- og anlægsarbejder fastsatte grænser, og som indgås af ordregivende myndigheder som defineret i nævnte direktiver, og som ikke falder ind under de deri fastsatte undtagelser
- offentlige kontrakter på beløb under disse grænser, når de udgør dele eller partier af henholdsvis et samlet arbejde eller en samlet levering til en værdi, der overstiger grænsen. Ved »arbejde« forstås det resultat af et samlet anlægs- eller ingeniørarbejde, der i sig selv udfylder en økonomisk eller teknisk funktion.

De omtalte grænser er dem, der gælder på datoen for meddelelsen af denne beslutning.

2. Miljøbeskyttelse

a) Generelle oplysninger

- beskrivelse af de væsentligste miljøaspekter og -problemer i den pågældende region, herunder beskrivelse af områder, der er af stor bevaringsmæssig betydning (følsomme områder)
- en samlet beskrivelse af de positive og negative virkninger, som programmet som følge af de planlagte investeringer sandsynligvis vil få for miljøet
- en beskrivelse af de foranstaltninger, som påtænkes truffet for at undgå, begrænse eller opveje eventuelle alvorlige negative følger for miljøet
- en rapport om høringerne af de ansvarlige miljømyndigheder (udtalelse fra miljøministeriet eller det hertil svarende organ) og om eventuelle høringer af de berørte befolkningsgrupper.

b) Beskrivelse af de påtænkte foranstaltninger

For programforanstaltninger, der ville kunne få væsentlige negative virkninger for miljøet:

- de procedurer, der vil blive anvendt til evaluering af de individuelle projekter under programmets gennemførelse
- de mekanismer, der vil blive indført til kontrol af miljøvirkningerne under programmets gennemførelse, til evaluering af resultaterne og til eliminering, begrænsning eller udligning af de negative virkninger.

⁽¹⁾ Meddelelse K(88) 2510 fra Kommissionen til medlemsstaterne om kontrol med overholdelse af bestemmelserne om offentlige kontrakter i forbindelse med projekter og programmer, der finansieres af strukturfonde og finansieringsinstrumenter (EFT C 22 af 28.1.1989, s. 3).

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 13. december 2001

om EF's bidrag til finansiering af et program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter på Madeira for 2001

(meddelt under nummer K(2001) 4268)

(Kun den portugisiske udgave er autentisk)

(2001/895/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1453/2001 af 28. juni 2001 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1600/92 (Poseima) ⁽¹⁾, særlig artikel 32, stk. 3,

under henvisning til de af Portugal forelagte programmer til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter på Madeira, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Kommissionens beslutning 93/522/EØF af 30. september 1993 om fastlæggelse af, hvilke foranstaltninger der er berettigede til at modtage EF-støtte til programmer til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de franske oversøiske departementer samt Azorerne og Madeira ⁽²⁾, senest ændret ved beslutning 96/633/EF ⁽³⁾, er det fastlagt, hvilke foranstaltninger EF kan finansiere i forbindelse med programmerne til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter i de oversøiske franske departementer samt på Azorerne og Madeira.
- (2) De specifikke vilkår for landbrugsproduktion på Madeira kræver særlig opmærksomhed. Der bør iværksættes eller udbygges foranstaltninger i den vegetabiliske produktion, herunder på plantesundhedsområdet, for denne region.
- (3) Foranstaltningerne på plantesundhedsområdet vil medføre særligt store omkostninger.
- (4) De portugisiske myndigheder har forelagt Kommissionen programmet til disse foranstaltninger. I programmet fastlægges det, hvilke mål der skal nås, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres, hvor længe de skal løbe, og hvor store udgifterne til dem bliver, så EF kan bidrage til finansieringen.

- (5) EF's bidrag kan udgøre op til 75 % af de støtteberettigede udgifter, og udgifter til beskyttelse af bananer kan ikke komme i betragtning.
- (6) De foranstaltninger, der er fastsat i Det Europæiske Fællesskabs rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, må ikke være de samme som de foranstaltninger, der er fastsat i dette program.
- (7) De foranstaltninger, der er fastsat i det miljøprogram, som er godkendt for regionen Madeira i henhold til forordning (EØF) nr. 2078/92 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1962/96 ⁽⁵⁾, må ikke være de samme som de foranstaltninger, der er fastsat i dette program.
- (8) De tekniske oplysninger fra Portugal har gjort det muligt for Den Stående Komité for Plantesundhed at foretage en præcis og udtømmende analyse af situationen.
- (9) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Plantesundhed —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

EF's bidrag til det officielle program til bekæmpelse af skadegørere på planter eller planteprodukter på Madeira, som de portugisiske myndigheder har forelagt for 2001, godkendes.

Artikel 2

Det officielle program består af et program til autocid bekæmpelse af middelhavsfrugtfluen (*Ceratitis capitata* Wied).

Artikel 3

EF's bidrag til det af Portugal forelagte program for 2001 andrager 75 % af udgifterne til de støtteberettigede foranstaltninger som fastlagt i beslutning 93/522/EØF, dog højst 150 000 EUR (eksklusive moms).

Oversigten over programudgifterne og finansieringen heraf er anført i bilag I.

⁽¹⁾ EFT L 198 af 21.7.2001, s. 26.

⁽²⁾ EFT L 251 af 8.10.1993, s. 35.

⁽³⁾ EFT L 283 af 5.11.1996, s. 58.

⁽⁴⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 85.

⁽⁵⁾ EFT L 259 af 12.10.1996, s. 7.

Artikel 4

Første rate på 75 000 EUR udbetales til Portugal straks efter den officielle meddelelse af denne beslutning.

Artikel 5

EF-støtten vedrører udgifterne til de støtteberettigede foranstaltninger i forbindelse med de aktioner, der indgår i det program, som Portugal har opstillet, og for hvilke der er indgået de nødvendige finansielle forpligtelser i perioden 1. januar 2001 til 31. december 2001. Fristen for betaling af udgifter i forbindelse med disse foranstaltninger udløber den 31. marts 2002, idet retten til EF-finansiering fortabes i tilfælde af uberettiget forsinkelse.

Hvis det er nødvendigt at anmode om forlængelse af fristen for betaling, skal den ansvarlige myndighed inden fristens udløb indgive en sådan anmodning sammen med en begrundelse.

Artikel 6

De nærmere bestemmelser om finansieringen af programmet og bestemmelserne om overholdelse af EF-politikkerne og om

de oplysninger, Portugal skal meddele Kommissionen, er anført i bilag II.

Artikel 7

Eventuelle offentlige kontrakter i forbindelse med investeringer i henhold til denne beslutning indgås under overholdelse af EF-bestemmelserne.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til Den Portugisiske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 2001.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

BILAG I
FINANSIERINGSOVERSIGT FOR 2001*(EUR)*

	Støtteberettigede udgifter for 2001		
	EF	Madeira	I alt
Ceratitis Capitata	150 000	50 000	200 000
I alt	150 000	50 000	200 000

BILAG II

I. BESTEMMELSER FOR PROGRAMMETS GENNEMFØRELSE

A. FINANSIELLE GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER

1. Kommissionen agter at etablere et virkeligt samarbejde med de myndigheder, der er ansvarlige for programmets gennemførelse. Disse myndigheder er i overensstemmelse med programmet de nedenfor anførte.

Forpligtelser og betalinger

2. For de forpligtelser, der medfinansieres af EF, forpligter Portugal sig til at sikre, at alle offentlige og private organer, der medvirker i forvaltningen og gennemførelsen af foranstaltningerne, fører standardregnskaber over alle relevante transaktioner, således at det bliver lettere for EF og de nationale kontrolmyndigheder at kontrollere udgifterne.
3. Den indledende budgetforpligtelse baseres på en vejledende finansieringsplan. Forpligtelsen indgås for et år.
4. Forpligtelsen indgås, når beslutningen om godkendelse af støtte er vedtaget af Den Stående Komité for Plantesundhed efter proceduren i artikel 18 i Rådets direktiv 2000/29/EF ⁽¹⁾.
5. Første rate på 75 000 EUR udbetales til Portugal straks efter den officielle meddelelse af nærværende beslutning.
6. Restbeløbet på 75 000 EUR udbetales, når Kommissionen har fået forelagt den endelige aktivitetsrapport og opgørelsen over samtlige afholdte udgifter, og efter at Kommissionen har godkendt disse.

Myndigheder, der er ansvarlige for programmets gennemførelse:

— for centraladministrationen:

Direcção-Geral de Protecção das Culturas
Quinta do Marqués
P-2780 Oeiras

— for lokaladministrationen:

Região Autónoma da Madeira
Secretaria Regional do Ambiente e Recursos Naturais
Direcção Regional da Agricultura
Av. Arriaga, 21 A
Edifício Golden Gate, 4.º piso
P-9000 Funchal

7. De faktisk afholdte udgifter forelægges EF opdelt efter aktionstype eller delprogram, så at sammenhængen mellem den vejledende finansieringsplan og de faktisk afholdte udgifter fremgår. Hvis Portugal fører et hensigtsmæssigt edb-regnskab, accepteres dette.
8. Al udbetaling af støtte fra EF efter denne beslutning sker til den af Portugal udpegede myndighed, der ligeledes er ansvarlig for tilbagebetaling til EF af et eventuelt overskydende beløb.
9. Alle forpligtelser og betalinger udtrykkes i euro.

Finansieringsplanerne for EF-støtterammer og EF-støttebeløb udtrykkes i EUR efter den kurs, der er fastsat ved denne beslutning. Udbetaling sker til følgende konto:

Banco BPI
Nº de conta 0010 370 03221820001
Titular: Governo da Região Autónoma da Madeira
Endereço: Av. de Zarco
P-9000 Funchal

⁽¹⁾ EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1.

Finansiel kontrol

10. Kommissionen og Revisionsretten kan foretage kontrol på eget initiativ. Portugal og Kommissionen udveksler straks alle relevante kontrolresultater.
11. I en periode på tre år efter den sidste støtteudbetaling skal den myndighed, der er ansvarlig for gennemførelsen, holde alle udgiftsbilag vedrørende aktionen til rådighed for Kommissionen.
12. Når Portugal indsender betalingsanmodninger, skal alle officielle kontrolrapporter vedrørende den pågældende aktion stilles til rådighed for Kommissionen.

Nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten

13. Portugal og støttemodtagerne skal bekræfte, at EF-midlerne anvendes til de planlagte formål. Hvis gennemførelsen af en foranstaltning kun kræver en del af den bevilgede finansielle støtte, skal det overskydende beløb straks tilbagebetales til Kommissionen. I tilfælde af uenighed undersøger Kommissionen sagen inden for rammerne af partnerskabet, idet den anmoder Portugal eller de myndigheder, som Portugal har udpeget til at gennemføre foranstaltningen, om at fremsætte eventuelle bemærkninger inden for en frist på to måneder.
14. Kommissionen kan nedsætte eller suspendere støtten til den pågældende foranstaltning, hvis undersøgelsen viser, at der er begået uregelmæssigheder eller foretaget en betydelig ændring, der berører foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkårene, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

Tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb

15. Ethvert uberettiget udbetalt beløb skal tilbagebetales til EF af den i punkt 8 anførte myndighed. Der kan opkræves renter af ikke-tilbagebetalte beløb. Skulle den i punkt 8 anførte myndighed af en eller anden grund ikke tilbagebetale beløbet til EF, skal Portugal betale beløbet til Kommissionen.

Forebyggelse og afsløring af uregelmæssigheder

16. Parterne skal overholde en adfærdskodeks, der er opstillet af Portugal, så enhver uregelmæssighed i støttetildelingen afsløres. Portugal sørger for:
  - at der træffes de fornødne foranstaltninger på dette område
  - at beløb, der er uberettiget udbetalt som følge af en uregelmæssighed, tilbagebetales
  - at der tages skridt til at forebygge uregelmæssigheder.

B. OVERVÅGNING OG EVALUERING**B.1 Overvågningsudvalg****1. Nedsættelse**

Uafhængigt af finansieringen af denne aktion nedsætter Portugal og Kommissionen et overvågningsudvalg for programmet. Det har til opgave regelmæssigt at gøre status over programmets gennemførelse og, hvis det er relevant, at træffe beslutning om eventuelle nødvendige ændringer.

2. Overvågningsudvalget fastsætter sin forretningsorden senest en måned efter, at denne beslutning er blevet meddelt Portugal.

3. Overvågningsudvalgets kompetence

Overvågningsudvalget:

- har det overordnede ansvar for, at programmet gennemføres korrekt, så de fastsatte mål kan nås; udvalgets kompetence omfatter foranstaltningerne i programmet inden for grænserne af den tildelte EF-støtte; det overvåger, at bestemmelserne overholdes, herunder bestemmelserne vedrørende aktioners og projekters støtteberettigelse

- tager stilling til anvendelsen af de udvælgelseskriterier, der er fastlagt i programmet, ud fra oplysningerne om udvælgelse af allerede godkendte og gennemførte projekter
- foreslår eventuelle nødvendige foranstaltninger til fremskyndelse af programmets gennemførelse på baggrund af de regelmæssige oplysninger om de foreløbige overvågnings- og evalueringsindikatorer
- kan efter aftale med Kommissionens repræsentant(er) justere finansieringsplanerne med indtil 15 % af EF-bidraget til et delprogram eller en foranstaltning for hele perioden og med højst 20 % for et givet år, forudsat at det samlede programbeløb ikke overskrides; det skal dog sikres, at programmets hovedmål ikke samtidig bringes i fare
- afgiver udtalelse om de af Kommissionen foreslåede justeringer
- afgiver udtalelse om projekter for faglig bistand, der indgår i programmet
- afgiver udtalelse om udkastet til den endelige rapport
- underretter regelmæssigt og mindst to gange i den pågældende periode Den Stående Komité for Plantesundhed om programmets forløb og de afholdte udgifter.

B.II Overvågning og evaluering af programmet under gennemførelsen (løbende overvågning og evaluering)

1. Det påhviler det nationale organ, der er ansvarligt for gennemførelsen, at foretage løbende overvågning og evaluering af programmet.
2. Ved løbende overvågning forstås, at der skal etableres et informationssystem med oplysninger om programmets gennemførelse. Den løbende overvågning omfatter de foranstaltninger, der indgår i programmet. Ved den løbende overvågning anvendes der finansielle og fysiske indikatorer, der er opstillet således, at det kan vurderes, hvordan udgifterne til de enkelte foranstaltninger svarer til forudfastlagte fysiske indikatorer for, hvor langt man er fremme med foranstaltningens gennemførelse.
3. Den løbende evaluering af programmet omfatter en analyse af de kvantitative resultater af gennemførelsen ud fra operationelle, juridiske og proceduremæssige betragtninger. Formålet er at sikre, at der er overensstemmelse mellem foranstaltningerne og målene i programmet.

Gennemførelsesrapport og kontrol af programmet

4. Portugal giver senest en måned efter vedtagelsen af programmet Kommissionen meddelelse om navnet på den myndighed, der er ansvarlig for udarbejdelsen og fremlæggelsen af den endelige rapport.

Den endelige rapport skal indeholde en kortfattet evaluering af hele programmet (hvor langt man er nået med gennemførelsen af de fysiske og kvalitative mål, og hvilke fremskridt der er gjort) og skal indeholde en vurdering af de umiddelbare plantesundhedsmæssige og økonomiske virkninger.

Den endelige rapport om dette program forelægges af den kompetente myndighed for Kommissionen senest den 31. marts 2002, og den forelægges snarest muligt derefter for Den Stående Komité for Plantesundhed.

5. Kommissionen kan sammen med Portugal anmode et uafhængigt evalueringsorgan om på grundlag af den løbende overvågning at foretage løbende evaluering som fastsat i punkt 3. Organet kan bl.a. fremsætte forslag om justering af delprogrammer og/eller foranstaltninger, om ændring af udvælgelseskriterier for projekter osv., alt efter hvilke problemer der måtte være opstået under gennemførelsen. Det afgiver på grundlag af overvågningen af forvaltningen udtalelse om, hvilke administrative foranstaltninger der skal træffes. For at sikre evalueringsorganets uafhængighed betaler Kommissionen ikke alle udgifter ved anvendelsen heraf.

C. INFORMATION OG REKLAME

I forbindelse med denne aktion sørger det organ, der er blevet udpeget som ansvarligt for programmet, for, at det får passende omtale.

Organet skal bl.a.:

- sørge for, at potentielle støttemodtagere og erhvervsorganisationerne bliver bekendt med de muligheder, programforanstaltningerne giver
- sørge for, at offentligheden får kendskab til EF's rolle i programmet.

Portugal og det organ, der er ansvarligt for gennemførelsen, konsulterer Kommissionen om påtænkte initiativer på dette område, eventuelt gennem overvågningsudvalget. De underretter med jævne mellemrum Kommissionen om, hvilke informations- og reklameforanstaltninger de har truffet, enten i den endelige rapport eller via overvågningsudvalget.

De nationale bestemmelser om oplysningers fortrolighed skal overholdes.

II. OVERHOLDELSE AF EF-POLITIKKERNE

EF-politikkerne på området skal overholdes.

Programmet gennemføres i henhold til bestemmelserne om samordning og overholdelse af EF-politikkerne. I den forbindelse skal Portugal give følgende oplysninger:

1. Indgåelse af offentlige kontrakter

Spørgeskemaet »offentlige kontrakter«⁽¹⁾ skal udfyldes for følgende kontrakter:

- offentlige kontrakter, hvis beløb overstiger de i direktiverne om indkøb og om bygge- og anlægsarbejder fastsatte grænser, og som indgås af ordregivende myndigheder som defineret i nævnte direktiver, og som ikke falder ind under de deri fastsatte undtagelser
- offentlige kontrakter på beløb under disse grænser, når de udgør dele eller partier af henholdsvis et samlet arbejde eller en samlet levering til en værdi, der overstiger grænsen. Ved »arbejde« forstås det resultat af et samlet anlægs- eller ingeniørarbejde, der i sig selv udfylder en økonomisk eller teknisk funktion.

De nævnte grænser er dem, der gælder på datoen for meddelelsen af denne beslutning.

2. Miljøbeskyttelse

a) Generelle oplysninger

- beskrivelse af de væsentligste miljøaspekter og -problemer i den pågældende region, herunder beskrivelse af områder, der er af stor bevaringsmæssig betydning (følsomme områder)
- en samlet beskrivelse af de væsentlige positive og negative virkninger, som programmet som følge af de planlagte investeringer vil få for miljøet
- en beskrivelse af de foranstaltninger, som påtænkes truffet for at undgå, begrænse eller udligne eventuelle negative følger for miljøet
- en rapport om høringerne af de ansvarlige miljømyndigheder (udtalelse fra miljøministeriet eller det hertil svarende organ) og om eventuelle høringer af de berørte befolkningsgrupper.

b) Beskrivelse af de påtænkte foranstaltninger

For programforanstaltninger, der vil kunne få væsentlige negative virkninger for miljøet:

- de procedurer, der vil blive anvendt til evaluering af de individuelle projekter under programmets gennemførelse
- de mekanismer, der vil blive indført til kontrol af miljøvirkningerne under programmets gennemførelse, til evaluering af resultaterne og til undgåelse, begrænsning eller udligning af negative virkninger.

⁽¹⁾ Meddelelse K(88) 2510 fra Kommissionen til medlemsstaterne om kontrol med overholdelse af bestemmelserne om offentlige kontrakter i forbindelse med projekter og programmer, der finansieres af strukturfonde og finansieringsinstrumenter (EFT C 22 af 28.1.1989, s. 3).

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 12. december 2001

om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formerings- og plantemateriale af frugtplanter efter Rådets direktiv 92/34/EØF

(meddelt under nummer K(2001) 4220)

(2001/896/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 92/34/EØF af 28. april 1992 om afsætning af frugtplanteformeringsmateriale og frugtplanter bestemt til frugtproduktion ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 1999/30/EF ⁽²⁾, særlig artikel 20, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ovennævnte direktiv indeholder de bestemmelser, der er nødvendige for at kunne gennemføre sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formerings- og plantemateriale.
- (2) Det bør sikres, at det til prøver og analyser anvendte materiale er tilstrækkeligt repræsentativt, i det mindste for visse udvalgte planter.
- (3) Medlemsstaterne bør deltage i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt formeres eller afsættes formerings- og plantemateriale af *Prunus domestica* på deres område, for at sikre, at de rette konklusioner kan drages heraf.
- (4) Det er Kommissionens ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af de sammenlignende EF-prøver og -analyser.
- (5) De tekniske ordninger for gennemførelse af prøver og analyser er blevet fastlagt i Den Stående Komité for Formeringsmateriale og Planter af Frugtslægter og -arter.
- (6) Der bør i perioden fra 2002 til 2006 gennemføres sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formerings- og plantemateriale, som er høstet i 2001, og de nærmere enkeltheder vedrørende sådanne prøver og analyser bør fastlægges.
- (7) For sammenlignende EF-prøver og -analyser, der varer mere end et år, bør den del af prøverne og analyserne, der foregår efter det første år, kunne godkendes af Kommissionen uden yderligere forelæggelse for Den Stående Komité for Formeringsmateriale og Planter af

Frugtslægter og -arter, for så vidt der er tilstrækkelige bevillinger til rådighed.

- (8) Den Stående Komité for Formeringsmateriale og Planter af Frugtslægter og -arter har ikke afgivet udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Der gennemføres i perioden fra 2002 til 2006 sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formerings- og plantemateriale af *Prunus domestica*.
2. De maksimale omkostninger for prøver og analyser i 2002 er fastsat i bilaget.
3. Alle medlemsstaterne deltager i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt opformeres eller afsættes formerings- og plantemateriale af *Prunus domestica* på deres område.
4. De nærmere enkeltheder vedrørende prøverne og analyserne er anført i bilaget.

Artikel 2

Kommissionen kan beslutte at videreføre de i bilaget omhandlede prøver og analyser i årene 2003 til 2006. Maksimumsomsomkostningerne ved en prøve eller analyse på grundlag heraf må ikke overstige det beløb, der er anført i bilaget.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 2001.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 157 af 10.6.1992, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 8 af 14.1.1999, s. 30.

BILAG

Prøver, der skal foretages af *Prunus domestica*

År	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR)
2002	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	50	16 000
2003	do.	do.	do.	8 000 (*)
2004	do.	do.	do.	10 900 (*)
2005	do.	do.	do.	11 100 (*)
2006	do.	do.	do.	29 100 (*)
Samlede omkostninger				75 100

(*) Anslåede omkostninger.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 12. december 2001

om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af frø og formeringsmateriale af visse planter efter Rådets direktiv 66/400/EØF, 66/401/EØF, 66/402/EØF, 66/403/EØF, 68/193/EØF, 69/208/EØF, 70/458/EØF og 92/33/EØF

(meddelt under nummer K(2001) 4222)

(EØS-relevant tekst)

(2001/897/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 66/400/EØF af 14. juni 1966 om handel med bederoefrø⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 98/96/EF⁽²⁾, særlig artikel 20, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 66/401/EØF af 14. juni 1966 om handel med frø af foderplanter⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 2001/64/EF⁽⁴⁾, særlig artikel 20, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 66/402/EØF af 14. juni 1966 om handel med såsæd⁽⁵⁾, senest ændret ved Kommissionens direktiv 1999/54/EF⁽⁶⁾, særlig artikel 20, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 66/403/EØF af 14. juni 1966 om handel med læggekartofler⁽⁷⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning 1999/742/EF⁽⁸⁾, særlig artikel 14, stk. 4,

under henvisning til Rådets direktiv 68/193/EØF af 9. april 1968 om handel med vegetativt formeringsmateriale af vin⁽⁹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse⁽¹⁰⁾, særlig artikel 16, stk. 3, og

under henvisning til Rådets direktiv 69/208/EØF af 30. juni 1969 om handel med frø af olie- og spindplanter⁽¹¹⁾, senest ændret ved direktiv 98/96/EF, særlig artikel 19, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 70/458/EØF af 29. september 1970 om handel med grøntsagsfrø⁽¹²⁾, senest ændret ved direktiv 98/96/EF, særlig artikel 39, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 92/33/EØF af 28. april 1992 om afsætning af plantemateriale og formeringsmateriale

af grøntsagsplanter bortset fra frø⁽¹³⁾, senest ændret ved direktiv 1999/29/EF⁽¹⁴⁾, særlig artikel 20, stk. 4,

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ovennævnte direktiver indeholder de bestemmelser, der er nødvendige for at kunne gennemføre sammenlignende EF-prøver på og -analyser af frø og formeringsmateriale.
- (2) Det bør sikres, at det til prøver og analyser anvendte materiale er tilstrækkeligt repræsentativt, i det mindste for visse udvalgte planter.
- (3) Medlemsstaterne bør deltage i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt formeres eller afsættes frø af de ovennævnte planter på deres område, for at sikre, at de rette konklusioner kan drages heraf.
- (4) Det er Kommissionens ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af de sammenlignende EF-prøver og -analyser.
- (5) De tekniske ordninger for gennemførelse af prøver og analyser er blevet fastlagt i Den Stående Komité for Frø og Plantemateriale henhørende under Landbrug, Havebrug og Skovbrug.
- (6) Ordningen for prøver og analyser bør også for læggekartoflers vedkommende omfatte bl.a. visse skadegørere, som hører under Rådets direktiv 2000/29/EØF af 8. maj 2000 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter⁽¹⁵⁾, senest ændret ved direktiv 2001/33/EF⁽¹⁶⁾.
- (7) Der bør i perioden fra 2002 til 2003 gennemføres sammenlignende EF-prøver på og -analyser af frø og formeringsmateriale, som er høstet i 2001, og de nærmere enkeltheder vedrørende sådanne prøver og analyser bør fastlægges.

⁽¹⁾ EFT L 125 af 11.7.1966, s. 2290/66.

⁽²⁾ EFT L 25 af 1.2.1999, s. 27.

⁽³⁾ EFT L 125 af 11.7.1966, s. 2298/66.

⁽⁴⁾ EFT L 234 af 1.9.2001, s. 60.

⁽⁵⁾ EFT L 125 af 11.7.1966, s. 2039/66.

⁽⁶⁾ EFT L 142 af 5.6.1999, s. 30.

⁽⁷⁾ EFT L 125 af 11.7.1966, s. 2320/66.

⁽⁸⁾ EFT L 297 af 18.11.1999, s. 39.

⁽⁹⁾ EFT L 93 af 17.4.1968, s. 15.

⁽¹⁰⁾ EFT C 241 af 29.8.1994, s. 155.

⁽¹¹⁾ EFT L 169 af 10.7.1969, s. 3.

⁽¹²⁾ EFT L 225 af 12.10.1970, s. 7.

⁽¹³⁾ EFT L 157 af 10.6.1992, s. 1.

⁽¹⁴⁾ EFT L 8 af 14.1.1999, s. 29.

⁽¹⁵⁾ EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1.

⁽¹⁶⁾ EFT L 127 af 9.5.2001, s. 42.

- (8) For sammenlignende EF-prøver og -analyser, der varer mere end et år, bør den del af prøverne og analyserne, der foregår efter det første år, kunne godkendes af Kommissionen uden yderligere forelæggelse for Den Stående Komité for Frø og Plantemateriale henhørende under Landbrug, Havebrug og Skovbrug, for så vidt der er tilstrækkelige bevillinger til rådighed.
- (9) Den Stående Komité for Frø og Plantemateriale henhørende under Landbrug, Havebrug og Skovbrug har ikke afgivet udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Der gennemføres i perioden fra 2002 til 2003 sammenlignende EF-prøver på og -analyser af frø og formeringsmateriale af de planter, der er anført i bilaget.
2. De maksimale omkostninger for prøver og analyser i 2002 er fastsat i bilaget.
3. Alle medlemsstaterne deltager i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt formeres eller afsættes frø og formeringsmateriale af de planter, der er anført i bilaget, på deres område.
4. De nærmere enkeltheder vedrørende prøverne og analyserne er anført i bilaget.

Artikel 2

I forbindelse med bedømmelserne af læggekartofler efter direktiv 2000/29/EF skal hver stikprøve, der indsendes til laboratorieundersøgelser, forinden være forsynet med en kode af det organ, som er ansvarlig for at gennemføre prøverne og analyserne for Kommissionens tjenestegrene. Når det gælder stikprøver, for hvilke der er bekræftet smitte med en af de pågældende skadegørere, træffes der de fornødne foranstaltninger under EF-plant sundhedsordningen. Dette berører ikke de generelle betingelser, der gælder for gennemgangen af de årlige rapporter om de bekræftede resultater og konklusionerne af de sammenlignende EF-prøver og -analyser.

Artikel 3

Kommissionen kan beslutte at videreføre de i bilaget omhandlede prøver og analyser i 2003. Maksimumsomkostningerne ved en prøve eller analyse på grundlag heraf må ikke overstige det beløb, der er anført i bilaget.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 2001.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

BILAG

Prøver, der skal foretages i 2002

Art	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR)
Gramineae (*)	NAK Emmeloord (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	230	11 600
Zea mays	ENSE Milano (I)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	80	14 400
Triticum aestivum (*)	DFE Merelbeke (B)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	120	7 100
Solanum tuberosum	DGPC Oeiras (P)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (ringbakteriose/ brun bakteriose/pstv) (laboratorium)	250	51 900
Glycine max	ENSE Milano (I)	Sortsægthed og -renhed (i marken)	50	8 000
Brassica napus (*)	NIAB Cambridge (UK)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	120	25 600
Helianthus annuus	ETSI Madrid (E)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	80	64 600
Hordeum vulgare Triticum aestivum Lolium Perenne Brassica napus Beta vulgaris	BFL Vienna (A)	Fysisk frøkvalitet (laboratorium) i henhold til Kommissionens beslutning (EF) nr. 98/320	300	22 300
Lycopersicon lycopersicum	ENSE Milano (I)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	70	13 300
Allium ascalonicum (*)	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	70	20 400
Vitis vinifera (*)	ISV Conegliano Veneto (I)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	102	10 400
Samlede omkostninger				249 600

(*) Prøver, der varer mere end et år.

Prøver, der skal foretages i 2003

Art	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR) (**)
Gramineae (*)	NAK Emmeloord (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	230	27 000
Triticum aestivum (*)	DFE Merelbeke (B)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	120	16 700
Brassica napus (*)	NIAB Cambridge (UK)	Sortsægthed og -renhed (i marken) fysisk frøkvalitet (laboratorium)	120	11 000
Allium ascalonicum (*)	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	70	25 000
Vitis vinifera (*)	ISV Conegliano Veneto (I)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	102	24 200
Samlede omkostninger				103 900

(*) Prøver, der varer mere end et år.

(**) Anslåede omkostninger.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 12. december 2001

**om ordningen for sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formeringsmateriale af prydpalnter
efter Rådets direktiv 98/56/EF**

(meddelt under nummer K(2001) 4224)

(2001/898/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 98/56/EF af 20. juli 1998 om afsætning af prydpalnteformeringsmateriale⁽¹⁾, særlig artikel 14, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ovennævnte direktiv indeholder de bestemmelser, der er nødvendige for at kunne gennemføre sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formeringsmateriale.
- (2) Det bør sikres, at det til prøver og analyser anvendte materiale er tilstrækkeligt repræsentativt, i det mindste for visse udvalgte planter.
- (3) Medlemsstaterne bør deltage i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt formeres eller afsættes frø af de ovennævnte planter på deres område, for at sikre, at de rette konklusioner kan drages heraf.
- (4) Det er Kommissionens ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af de sammenlignende EF-prøver og -analyser.
- (5) De tekniske ordninger for gennemførelse af prøver og analyser er blevet fastlagt i Det Stående Udvalg for Prydpalnteformeringsmateriale.
- (6) Der bør i perioden fra 2002 til 2004 gennemføres sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formeringsmateriale, som er høstet i 2001, og de nærmere enkeltheder vedrørende sådanne prøver og analyser bør fastlægges.
- (7) For sammenlignende EF-prøver og -analyser, der varer mere end et år, bør den del af prøverne og analyserne, der foregår efter det første år, kunne godkendes af Kommissionen uden yderligere forelæggelse for Det Stående Udvalg for Prydpalnteformeringsmateriale, for så vidt der er tilstrækkelige bevillinger til rådighed.

- (8) Det Stående Udvalg for Prydpalnteformeringsmateriale har ikke afgivet udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Der gennemføres i perioden fra 2002 til 2004 sammenlignende EF-prøver på og -analyser af formeringsmateriale af de planter, der er anført i bilaget.
2. De maksimale omkostninger for prøver og analyser i 2002 er fastsat i bilaget.
3. Alle medlemsstaterne deltager i de sammenlignende EF-prøver og -analyser, for så vidt som der normalt formeres eller afsættes frø og formeringsmateriale af de planter, der er anført i bilaget, på deres område.
4. De nærmere enkeltheder vedrørende prøverne og analyserne er anført i bilaget.

Artikel 2

Kommissionen kan beslutte at videreføre de i bilaget omhandlede prøver og analyser i 2003 og 2004. Maksimumsomkostningerne ved en prøve eller analyse på grundlag heraf må ikke overstige det beløb, der er anført i bilaget.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 2001.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

(1) EFT L 226 af 13.8.1998, s. 16.

BILAG

Prøver, der skal foretages i 2002

Art	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR)
Frøformerede prydblplanter Petunia Lobelia Lathirus	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Fysisk frøkvalitet (laboratorium)	80	37 000
Blomsterløg (Narcissus)	BKD Lisse (NL)	Sortsægthed og -renhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	80	42 800
Prydblplanter (*) Chamaecyparis Ligustrum vulgare Euphorbia fulgens	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed Plantesundhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	40 40 20	12 400
Samlede omkostninger				92 200

(*) Prøver, der varer mere end et år.

Prøver, der skal foretages i 2003

Art	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR)
Prydblplanter Chamaecyparis Ligustrum vulgare Euphorbia fulgens	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed (Plantesundhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	40 40 20	3 700 (*)
Samlede omkostninger				3 700

(*) Anslåede omkostninger.

Prøver, der skal foretages i 2004

Art	Ansvarligt organ	Krav, der skal bedømmes	Antal stikprøver	Omkostninger (EUR)
Prydblplanter Chamaecyparis Ligustrum vulgare Euphorbia fulgens	NAKT Roelofarendsveen (NL)	Sortsægthed og -renhed Plantesundhed (i marken) Plantesundhed (laboratorium)	40 40 20	33 600 (*)
Samlede omkostninger				33 600

(*) Anslåede omkostninger.